

Tổ Trung Tình Chi Hồ Li Tiểu Bảo Bối

Contents

Tổ Trung Tình Chi Hồ Li Tiểu Bảo Bối	1
1. Chương 1-1: Thượng	2
2. Chương 1-2: Hạ	3
3. Chương 2	5
4. Chương 3	7
5. Chương 4	10
6. Chương 5	13
7. Chương 6	15
8. Chương 7	18
9. Chương 8	21
10. Chương 9	23
11. Chương 10	26
12. Chương 11	28
13. Chương 12	30
14. Chương 13	36
15. Chương 14	39
16. Chương 15	41
17. Chương 16	43
18. Chương 17	46
19. Chương 18	48
20. Chương 19-1: Thượng	51
21. Chương 19-2: Hạ	53
22. Chương 20	55
23. Chương 21	57
24. Chương 22	58
25. Chương 23	59
26. Chương 24	62
27. Chương 25	65
28. Chương 26	69
29. Chương 27: Vĩ Thanh	79
30. Chương 28: Phiên Ngoại 1 : Say Rượu	79
31. Chương 29: Phiên Ngoại 2 : Chu Tước Chăm Sóc Nhi Tử	83

Tổ Trung Tình Chi Hồ Li Tiểu Bảo Bối

Giới thiệu

Edit: mai lạc Thể loại: cổ đại tiên yêu, mỹ cường công, đáng yêu hồ ly thụ, công sủng thụ, ngọt văn, s

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/to-trung-tinh-chi-ho-li-tieu-bao-boi>

1. Chương 1-1: Thượng

Đóa Đóa là một hồ tiên, tuy rằng nó mới bốn trăm tuổi.

Vì cái gì nó có thể trở thành hồ tiên, bởi vì người sinh ra nó là một hồ tiên.

Cho nên nó không phải tu tiên lâu dài như các hồ ly khác.

Ban đêm, Cửu Hoa Sơn mây mù che phủ, ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng hắt vào sơn động.

Đóa Đóa lẩn lẩn trong lòng ấm áp của phụ thân – hồ tiên một ngàn năm, dựng thẳng đôi tai nho nhỏ nghe ngóng, hướng đôi mắt trong suốt nhìn phụ thân, “phụ thân, phụ thân, rốt cuộc mẫu thân ở nơi nào?”

Hồ phụ thân bất đắc dĩ thở dài, sờ sờ cái lỗ tai nhỏ, nói: “Đóa Đóa, ngươi không có mẫu thân.”

“Nhưng, hồ tể đều không phải mẫu hồ ly sinh sao? Mẫu thân của ta đâu, vì cái gì ta chỉ có phụ thân...Ồ ô ô, ta muốn có mẫu thân...”

Hồ phụ thân nhăn nhó đôi mi, nói: “Được rồi, được rồi, đợi ngươi học được cách biến thân thì có thể đi tìm hân.”

“Thật sao?” Đóa Đóa kinh hỉ bước xuống giường, móng vuốt nộn nộn giơ lên, trong miệng thì thảo lảm bảm, không bao lâu, một làn sương mù che phủ, tại chỗ đứng xuất hiện một thiếu niên.

Đôi mắt to trong sáng, hai má hơi hơi phấn hồng, có thể nhìn ra là một thiếu niên đáng yêu, hoạt bát.

Đóa Đóa nháy đôi mắt to, hỏi: “Như vậy được chứ, phụ thân?”

Hồ phụ thân cẩn thận xem xét nó, sau đó khoát cánh tay nói: “Đóa Đóa, hiện tại chưa thể xuống núi được.”

“A, không cần, ô ô ô....Phụ thân gạt ta...Ồ ô ô....Người ta muốn xuống núi...Ồ ô ô...” Đóa Đóa giả khóc nửa ngày, nước mắt không chảy nhưng cổ họng đã có chút đau rát, ánh mắt đỏ au, vẫn thấy phụ thân bình thản ngồi chỗ kia, không có nửa điểm để ý đến biểu cảm của nó, trong lòng đau xót, nước mắt thật sự rơi xuống, “Ồ oa oa...Ta là hồ ly không có nương, phụ thân không thương ta, oa oa, ta hảo đáng thương nga, ô oa oa oa...”

Hồ phụ thân bất đắc dĩ vung tay, sương mù lại bao quanh, Đóa Đóa liền biến về bạch hồ ly nho nhỏ. Hồ phụ thân ôm lấy nó, xoa xoa bộ lông mềm mượt, ôn nhu nói: “Ở trong núi có ăn có uống, vì sao nhất định phải xuống núi.”

“Bởi vì....Nơi này không có nương...” Đóa Đóa nhỏ giọng nói, tuy rằng biến về hồ ly không thể nhìn thấy khuôn mặt ửng đỏ, nhưng nó vẫn chột dạ cúi đầu, đích xác là: nơi này thật sự nhàm chán.

Phụ thân mỗi ngày đều luyện công, luyện luyện luyện, trừ bỏ luyện công không làm gì nữa, Đóa Đóa ngày ngày ăn no, xem mặt trời lặn, sau đó ngủ, buổi tối có ánh trăng thì đứng dậy tru lên, sau đó lại tiếp tục ngủ, thật là vô vị.

Nhưng nó không biết như vậy lại hấp thụ tinh hoa của nhật nguyệt, đối với việc tu vi cực kì có lợi, cho nên nó tuổi còn nhỏ như thế đã có thể biến hóa hình người.

“....Cũng được.” Hồ phụ thân căng thẳng vuốt vuốt bàn tay to của chính mình, thở dài nói:” Nếu người đến, hẳn nhất định nguyện ý trở về.”

Di? Đôi ta miễn cảm của Đóa Đóa lập tức nghe được một thông tin quan trọng, nguyên lai nó không phải không có nương mà là nương không muốn trở về.

Vì sao, nương sinh khí với cha sao?

Phụ thân là tộc trưởng của hồ tộc, bộ dạng không cần phải nói, dù là hình người hay hình hồ ly mà Đóa Đóa đã gặp đều rất tuyệt, hơn nữa tính cách phụ thân lại ôn hòa, rất ít khi cao giọng, chưa bao giờ sinh khí, không biết vì sao nương lại tức giận?

Những năm gần đây cuộc sống của phụ thân thực không dễ dàng, luôn phải mang theo người một ấu hồ như nó, lại luôn tưởng niệm thê tử ở phương xa.... Đóa Đóa bỗng nhiên thương cảm, nó xoay người, dùng đuôi lông xù nhẹ nhàng quét trong tay phụ thân, ô ô kêu vài tiếng.

Hồ phụ thân bế hẳn lên cao, đặt trước mặt mình, dùng khuôn mặt nghiêm túc trình trọng nói: “Đóa Đóa, người từ nhỏ đã là hồ tiên, cho nên không cần phải trải qua thiên kiếp, nhưng lúc này phụ thân tính cho người, nếu người xuống núi, nhất định sẽ gặp đại sự, lành dữ chưa biết, cho nên phụ thân truyền lại cho người một ít pháp thuật, gặp lúc nguy hiểm phải tự bảo vệ mình, nhất thiết không được mềm lòng, hiểu không?”

Đây là đáp ứng hẳn xuống núi! Oa! Đóa Đóa hưng phấn dùng tiểu móng vuốt cầm lấy bàn tay phụ thân, chít chít quắt quắt kêu lung tung, sau đó nó nhìn thấy miệng phụ thân tiến lại, hơi hơi mở ra, thối một khẩu khí, cổ chân khí đó chậm rãi rót vào trong cơ thể nó, hóa thành cường đại....Thật thoải mái, Đóa Đóa cảm thấy quanh thân hơi ẩm đào dạt, đôi tai nhỏ khẽ run run, đôi mắt nhắm lại, nặng nề ngủ.

Hồ phụ thân ôm thân thể tròn tròn của nó, trong mắt tràn đầy yêu thương, thật lâu sau từ từ thở dài.

2. Chương 1-2: Hạ

Hồ phụ thân nói chuyện thực giữ lời.

Sáng sớm hôm sau, Đóa Đóa còn chưa kịp thanh tỉnh đã bị phụ thân dùng pháp lực đưa đến sơn môn: “Đóa Đóa, đến giờ rồi, tỉnh lại đi.”

Bên trong Cửu Hoa Tiên Sơn, thời gian không giống với bên ngoài, năm canh giờ ở đây bằng một ngày ở nhân gian.

“Ngô...Buồn ngủ, buồn ngủ a.” Đóa Đóa rung mình một cái liền biến thành thiếu niên, đôi mắt như trước nửa khép nửa mở, thân thể vụn vụn, làm ra bộ dáng đánh cũng không muốn đi.

Trong mắt hồ phụ thân hiện lên một tia khó hiểu, nói: “Đóa Đóa, sơn môn đã mở, người xuống núi đi.”

“A, nhưng mà....” Rõ ràng cái gì cũng chưa chuẩn bị tốt, chỉ mới nói mà thôi, phụ thân liền đem mình xuống núi sao? Đóa Đóa nháy mắt mắt cái, từng giọt lệ như châu ngọc trong đôi mắt đen láy rơi xuống, ô....Bỗng nhiên có chút không muốn xa phụ thân, làm sao bây giờ?

“Hài tử ngọc, xuống nhân gian du ngoạn cũng tốt.” Hồ phụ thân nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài tuyết trắng của Đóa Đóa, ngày hôm qua truyền tu vi của mình sang, quả nhiên hôm nay bộ dáng đã đổi khác, không chỉ dung mạo thay đổi, ngay cả tóc cũng dài xuống dưới gối.

“Phụ thân.” Đóa Đóa nhào vào cái ôm ấm áp quen thuộc, tham lam hưởng thụ mùi hương từng mộc thoang thoảng, sau đó hồ phụ thân nói nhỏ một tiếng, “Đi thôi...” liền một chưởng, quyết đoán đẩy nó xuống núi.

Đóa Đóa có chút choáng váng đầu óc, sau khi ổn định được thân hình, thấy phụ thân đang đứng sừng sững ở đỉnh núi, dáng người vững chắc, cao ngất phiêu dật, xa xa chăm chú nhìn nó.

Nó kinh ngạc trong chốc lát, mới đột nhiên nhớ tới cái gì đó, la lớn: “Phụ thân, người còn chưa nói cho ta biết, phải đi đâu tìm mẫu thân a?”

Hồ phụ thân vẫn đứng như thế, vạt áo tung bay, lặng im một lúc lâu mới truyền đến một câu: “....Gặp được, hẳn tự nhiên sẽ nhận ra người...Đành chờ duyên phận....Không thể cưỡng cầu...”

Thanh âm nhu hòa trong núi vang vọng, lần đầu tiên Đóa Đóa nghe được thanh âm êm tai như thế, đáng tiếc trôi qua quá nhanh.

Đóa Đóa đứng giữa trời, cho đến khi thân ảnh kia dần dần nhạt đi, chung quanh chỉ còn tiếng thông reo rì rào, tiếng gió lướt qua quán nhĩ, nó mới cử động thắt lưng, nhanh chóng hạ sơn.

Bình thường, từ lúc mặt trời lên cao cho tới hoàng hôn, Đóa Đóa nhất định sẽ bị phụ thân tàn nhẫn buộc luyện công, lâu dần trở thành thói quen; mà hiện tại không ai quản nó, lại cảm thấy không được tự nhiên.

“Xin hỏi, đây là nơi nào.” Đóa Đóa nhìn tới nhìn lui bốn phía khách nhân đang đi vào một khách điểm, nhận ra trên mặt của bảng hiệu là ba chữ: Minh Nguyệt Lâu.

Minh Nguyệt Lâu là vì bên trong có trăng sao? Hiện tại mặt trời đang lên cao mà, Đóa Đóa nhìn trời, lại nhìn điểm môn, do dự một lúc lâu, rốt cục nhìn không được liền hỏi người đang đứng ở cửa kia, này giờ đều nhìn nó.

Tiểu Phụng Hoàng trấn đã lâu không xuất hiện thiếu niên thanh tú hơn người như thế, Lưu Nhị dụi dụi mắt, trừng lớn nhìn.

Đóa Đóa đang đứng ở cửa, dáng người mảnh khảnh động lòng người, đôi mắt to trong suốt như minh tuyến đảo nhìn khắp mọi nơi, có chút tò mò lại ngượng ngùng nhìn hắn, nói chuyện cũng nho nhã lễ độ, nhưng, kỳ lạ là thiếu niên lại có mái tóc dài màu tuyết trắng.

Nhất định là tiểu thiếu gia có tiền, cùng người nhà bị lạc nhau nên đến khách điểm của mình, Lưu Nhị lấy lại bình tĩnh, xác định thiếu niên vận y phục vàng nhạt này không phải thần tiên, mới cười cười bước lên phía trước, “Công tử đói bụng sao, tiểu điểm có chút tôm cá tươi ngon cùng món ăn thôn quê, công tử nếu không chê, xin mời vào ngồi.”

“Nga, ngồi, ngồi, hảo.” Đóa Đóa không biết tôm cá tươi ngon, món ăn thôn quê là có ý tứ gì, nhưng ngồi chính là thứ nó đang cần, đi suốt một buổi sáng như vậy, nó thực mệt mỏi, nó chưa bao giờ hóa thành hình người đi bộ lâu đến thế.

Đóa Đóa cố nén việc muốn biến về tiểu hồ ly mà bỏ nhào vào giường, ngủ một giấc thật ngon, đành ủy khuất bấu môi, nhìn cái bàn trống rỗng.

Ai, biến thành người cũng mệt a.

Lưu Nhị không biết từ nơi nào đi đến, tay chân nhanh nhẹn bưng lên bốn năm dĩa món ăn, “Công tử, nếm thử đi.”

Sau đó hắn thỏa mãn nhìn thiếu niên xinh đẹp đối với hắn nở nụ cười, lộ ra hàm răng trắng như tuyết.

“Nga, cảm ơn, nhưng ta không đói bụng, ta chỉ muốn ngồi là tốt rồi.”

3. Chương 2

“Công tử, nơi này của ta là tiệm cơm, có khách nhân nào vào đây chỉ để ngồi mà không ăn cơm chứ, bây giờ cũng quá chính ngọ, chẳng lẽ ngài không đói sao?”

Căn bản là không có thức ăn chay, tất cả đều là tôm cá đã nấu chín, Đóa Đóa nhìn vào liền thấy buồn nôn: “Đói, không....Nôn, khụ khụ, các người đều ăn cái này sao?”

Ngữ khí như vậy khiến Lưu Nhị hấp một ngụm lãnh khí, nghĩ rằng, chẳng lẽ mình đang nghênh đón một người hướng phật sao, nhưng công tử này nhìn giàu sang cao quý, có lẽ thức ăn bình thường này rất chướng mắt, vì vậy lại cung kính, cẩn thận nói: “công tử, tiểu điểm cũng có chút sơn hào hải vị, nhưng giá hơi cao một chút, không biết công tử muốn ăn cái gì để tiểu nhân đi chuẩn bị.”

Đóa Đóa vẫn chưa hiểu rõ: “giá, giá cao một chút.”

“Vâng, công tử. Nga, xin công tử trả bạc hoặc ngân phiếu?”

“Bạc?”

Khuôn mặt tươi cười của Lưu Nhị liền run rẩy, lấy trong lòng ra một nén bạc: “giống cái này, bạc, Tiểu công tử hẳn là mang theo bạc phải không?”

Đóa Đóa nhận lấy, nhìn đi nhìn lại mấy lần, cũng học bộ dáng Lưu Nhị, tay luồn vào trong áo tím kiếm, nhưng trong lòng trống tuếch, làm sao có thể lấy ra cái gì gọi là bạc.

Tâm niệm vừa động, ngón tay phẩy một chút, biến ra một thỏi bạc trong người, cùng với thỏi bạc của Lưu Nhị giống nhau: “Có mang theo, người xem, cái này phải không?”

Hắn cười hì hì nhìn Lưu Nhị đang cầm hai đĩnh bạc giống nhau, bộ dáng kinh hãi, sớm đem lời dặn của phụ thân “không được sử dụng pháp thuật bừa bãi” ném ra sau đầu.

Bỗng nhiên trên đường truyền đến một tiếng hét to như tiếng sấm: “Yêu nghiệt lớn mật, trốn ở chỗ nào, còn không mau hiện nguyên hình!”

Đóa Đóa hoảng sợ, mở to hai mắt nhìn. Lưu Nhị đứng bên cạnh bữu môi nói: “Thối đạo sĩ này, lại đi hù người.”

“.....Đạo sĩ?” Đóa Đóa nhìn ra cửa sổ, quả nhiên có một đạo sĩ mặc áo bát quái, cầm trong tay một pháp bảo hàng yêu đang hướng tiệm cơm chạy đến.

Nó nháy mắt mấy cái, tựa hồ vừa định thần lại, “Nha – -” một tiếng, liền ôm đầu chui xuống gầm bàn.

Thật sự là đáng sợ, nghe nói trước kia có một tộc đồng loại tu hành trên núi, bị đạo sĩ đánh hiện nguyên hình, tu hành đều hóa thành tro tàn, nếu gặp phải người nhẫn tâm, ngay cả tính mạng đều khó bảo toàn.

Cho nên lần này nó xuống núi, bọn tiểu hồ ly trong tộc đều dặn dò ngàn vạn lần phải tránh xa bọn đạo sĩ.

“Tiểu công tử chớ sợ.” Thấy sắc mặt thiếu niên yếu ớt, xinh đẹp đã trắng bệch, Lưu Nhị không đành lòng, liền ôn tồn khuyên nhủ: “lão đạo sĩ này mỗi ngày giả thần giả quỷ, không ai để ý đến hắn, chớ sợ.”

Đóa Đóa ngồi xổm dưới cái bàn, nghe Lưu Nhị khẳng định như thế, có vài phần bớt lo sợ, nhỏ giọng nói: “Kia...Là đạo sĩ giả sao?”

“Đúng, là giả, cả ngày đều giả thần giả quỷ, cho nên, công tử ra đi, chớ sợ!”

Đóa Đóa áp chế sợ hãi trong lòng, chậm rãi chui chui ra khỏi gầm bàn, ngoài cửa sổ, lão đạo sĩ đã bắt đầu hàng yêu, chỉ pháp bảo vào con mèo lớn, quát lên: “Nghiệt súc! Còn không mau nhận lấy cái chết!”

Mọi người xung quanh đều cười vang, khiến cho con mèo mở mắt, chậm rãi đứng lên, tư thế cực kì thoải mái vẫy vẫy cái thắt lưng, sau đó nhanh nhẹn nhảy lên mái hiên, chạy vội mà đi.

Mọi người càng ồn ào, cười to, lão đạo sĩ cũng xấu hổ, ngượng ngùng nói: “Con miêu yêu này sợ hãi, lần sau gặp lại, nhất định thu hồi nó, dẹp an dân tâm.”

Rõ ràng chỉ là một con mèo bình thường, không có nửa điểm linh khí, Đóa Đóa liền hiểu ra, thấy thập phần thú vị, không sợ hãi, bật ra một tiếng cười.

So với âm thanh cười vang của mọi người thì âm thanh của Đóa Đóa là không thể nghe thấy, nhưng vào lúc này, một ánh mắt lạnh lùng của người đứng bên cạnh lão đạo liền quét lại.

Đó là một đôi mắt sâu sắc lại lạnh lùng, ánh mắt như mũi nhọn có thể đâm thẳng vào lòng người!

Đóa Đóa có cảm giác bị lộ ra nguyên hình, sợ tới mức cả người nhũn ra, tim đập nhanh đến mức tưởng như sẽ nhảy ra khỏi lồng ngực! Lão đạo sĩ kia là giả, nhưng người này lại nhìn rõ mọi việc, nhận dạng được người vào yêu.

May mà tầm mắt kia không nhìn lâu, chỉ là thần nhiên đảo qua.

Đóa Đóa lấy lại bình tĩnh, phát hiện đó là một nam tử còn trẻ, đứng bên trong đám người, một thân tố ý, không bắt mắt lại không ảm đạm, liếc nhìn một cái, chỉ cảm thấy dáng người cao lớn, ẩn chứa sức mạnh. (Tổ y = màu trắng thuần)

Tâm Đóa Đóa gào thét, nơm nớp lo sợ chờ đợi đạo sĩ kia rời đi, mới đi ra khỏi tiệm cơm. Mà cặp mắt lạnh như băng, đầy lợi hại đó, giống như khắc sâu, không ngừng hiện lên trong đầu nó.

Đóa Đóa không dám ở lại nơi đám người tụ tập, chỉ có thể dọc theo đường núi gấp ghe mà đi, lại gặp sông lớn ngăn cản, đành phải đi đường vòng, gian khổ cùng khó khăn không kể hết, nguyên bản cái cảm thanh tú cũng có vẻ nhợt đi.

Nó không biết phải tìm mẫu thân như thế nào, gần đây linh lực đã yếu đi, lại cảm nhận được bên trong khu rừng tràn ngập linh khí.

Trong núi, mưa rào vừa mới dứt, trong không khí mang theo hơi nước ướt át, tươi mát, mà tràn ngập hương thơm.

Đóa Đóa nhăn nhó cái mũi, cẩn thận ngửi, không đúng, có gì đó không thích hợp.

Nó cảm thấy được hương vị của linh khí.

Tinh thần mệt mỏi của Đóa Đóa phấn chấn một chút, có lẽ, cách đây không xa, nhất định có yêu hồ, cũng giống như nó vậy, đương nhiên cũng có thể khác, nhưng đó cũng là một tia hi vọng.

Đóa Đóa đi được bảy ngày, vẫn là ở trong khu rừng rậm rạp nơi nó lần đầu tiên cảm nhận được linh lực tồn tại. Nó cố gắng phân biệt phương hướng, linh khí không mạnh, lúc có lúc không, hình như là hướng Tây Nam.

Đóa Đóa đi nhanh vài bước, thấy hướng Tây Nam là một vách núi đen, giữa không trung mây mù bao phủ, giống như ẩn như hiện, không có đường để đến.

“Uy...Có ai ở đây không?” Đóa Đóa cảm nhận được linh lực đến từ phía dưới vách núi đen, nhìn thăm dò, nhưng không thấy được cái gì, đột nhiên dưới vách núi truyền đến một tiếng kêu thất thanh, giống như thập phần đau đớn, chói tai kinh khủng!

Đóa Đóa cảm thấy cả kinh, phía dưới có nguy hiểm sao?

Nó bất an nghĩ, cho dù không thể gặp được mẫu thân nữa, nó cũng không thể khoanh tay đứng nhìn, linh khí tu hành ở nơi này lúc có lúc không, mặc kệ là dạng gì, cũng coi như nửa đồng đạo.

Vì thế Đóa Đóa cao giọng hô: “Chớ sợ, ta xuống dưới.”

Nhìn nhìn mọi nơi, chỉ thấy có một dây mây thô mọc theo vách núi đi xuống, Đóa Đóa đành dựa vào trượt xuống, tay liền cảm thấy thô ráp không chịu nổi, mới tới một nửa vách núi, lòng bàn tay non mịn của nó đã chảy máu.

Nó lớn như thế này, còn chưa bao giờ chịu khổ sở như vậy a.

Đóa Đóa cắn môi, có điểm muốn khóc, lại thấy dưới vách núi đều không có âm thanh truyền đến, có lẽ ở dưới so với nó thậm chí hơn, đang chờ nó cứu trợ.

Đóa Đóa trong lòng bồn chồn, nhưng vẫn kiên trì xuống đến đáy, lòng bàn tay buông ra, hai chân vững vàng đứng trên mặt đất, lá cây thật dày, mềm mại thoải mái, Đóa Đóa thở ra nhẹ nhõm, vội vàng tìm phương hướng linh khí truyền đến.

Mặt linh khí kia đã yếu đến mức không thể cảm nhận, Đóa Đóa tìm kiếm thật lâu, rốt cuộc nghe được cách đó không xa truyền đến một tiếng kêu thê lương, thảm thiết: “Lăng Quan Thần Quân...Tiểu tiên vẫn chưa phạm vào thiên pháp, vì cái gì lại trừng phạt....Người thả hắc, thả hắc!”

Người kia không trả lời.

Đóa Đóa chạy vội lại, nghe được thanh âm đứt quãng cầu xin, ngữ thanh thảm thiết đến mức không đành lòng nghe thấy: “Ta không cầu cái khác...Thần Quân, buông tha hắc, dù....có mất mạng ta cũng chấp nhận!”

Trong rừng cây có hai bóng người đang nằm, trong đó có một người gần như tiêu tan, Đóa Đóa cảm nhận được linh khí chính là do hắc truyền ra.

Không biết nguyên hình của hắc là cái gì, nhưng linh khí hao tổn quá lớn, giờ phút này còn duy trì được hình người là quá miễn cưỡng.

Đóa Đóa không đành lòng liền tiến lên đỡ lấy hắc, người nọ sững sốt, quay đầu nhìn lại nó, đôi mắt màu tím trong suốt.

“Người...” Người nọ cảm nhận được có người cứu giúp, thê lương đau đớn liềm mất đi, bỗng nhiên lóe lên một tia hi vọng, tuy rằng không nhiều lắm, nhưng nếu vận dụng tốt, đủ để xoay chuyển cục diện.

Hắc nhìn Đóa Đóa, mỉm cười, thần sắc đỏ bừng, tử mầu lưu chuyển, tà khí quấy nhiễu, đúng là khó có thể ngăn cản dự hoặc cùng phong tình.

Đóa Đóa tuổi còn nhỏ, bị nhìn như vậy liền đỏ mặt. Muốn dời đi, lại phát hiện không được, sâu trong đôi mắt người nọ giống như có lốc xoáy, khiến hồn nó bị hấp dẫn.

Động tác của nó liền chậm lại, mà người nọ cũng lộ ra răng nanh sắc nhọn, bỗng nhiên cúi đầu, để sát vào cổ nó.

Đúng lúc này, một tiếng than khóc lại vang lên, Đóa Đóa giật mình tỉnh lại, cảm giác lúc này nhất thời tiêu thất.

Chỉ thấy người nọ cả người chấn động, giống như thập phần đau đớn, không ngừng cuộn lại.

Trên ngọn cây có một thân ảnh tổ sắc, thân hình cao ngất, thần nhiên cúi đầu nhìn bọn họ, bộ dáng giống như bề ngỗ nhìn xuống chúng sinh.

4. Chương 3

Đóa Đóa không thấy rõ vẻ mặt của hắc, nhưng có thể cảm giác được ở người nọ ngạo khí ngút trời cùng ẩn ẩn tức giận.

“Nghịch súc to gan, còn dám dả thương người!” Hắc lạnh lùng quát, ống tay áo phất lên, một khối áp lực vô hình nhất thời hướng phía dưới tàng cây.

“A –!”

Đóa Đóa nghe được một tiếng kêu thảm, chính mình cũng cảm giác ngực nặng giống như bị bàn thạch đè lên rất khó chịu, không khỏi quơ quơ, tựa hồ mất đi thăng bằng.

Bóng người trên ngọn cây sắt khí bùng bùng nhanh nhẹn nhảy xuống, vạt áo tung bay làm tăng thêm phong thái phiêu dật, phong tư tuyệt trần.

Đóa Đóa vừa thấy dung mạo người nọ, không khỏi “Nha” một tiếng, mày kiếm nhú lại, con ngươi đen lạnh tựa băng, đúng là nam tử trẻ tuổi ở ngoài khách điểm ngày ấy.

Nhưng dung mạo hần hôm nay so với ngày ấy có chút bất đồng, hai hàng lông mày thâm sâu mặc sắc pha chút thần nhiên, mắt phượng sắc nghiêm khắc tà, thể hiện khí thế bức người.

Thế gian nam tử tuyệt không sẽ có bức này dung nhan.

Hần cũng không để ý đến Đóa Đóa, mặt lãnh đạm như một mảnh băng, tay chậm rãi nâng lên, từ trong lòng bàn tay truyền ra một đạo xích quang, khiến người khác không thể nhìn vào.

Thần quang chiếu xuống, một thân ảnh bạc từ từ biến mất, thấy rõ ràng là đại xà nhiều màu sắc.

Đại xà đau đến không vận vẹo được thân mình liền run rẩy, nhưng đôi mắt đỏ tươi, vẫn mở miệng nói lời như lúc trước: “Ha ha ha ha!..... Người nào! Hần rõ ràng cũng là yêu súc như ta, đâu có gì phân biệt! Vì sao Thần Quân chỉ hạ độc thủ một mình ta!”

Đôi mi dài của người nọ giương lên, lạnh lùng nói: “Người sớm đã quên chuyện người xuống hoàng tuyền, dụng thuật du hồn, điên đảo âm dương, vì làm cho hần ở lại dương gian, người không tiếc tiêu hao khí lực của bản thân, chiếm lấy dương khí của người vô tội đến lúc này hồn phách cũng tăng thêm pháp lực, những năm gần đây tổng cộng hại hơn chín trăm mạng người, tội thật không thể tha, hôm nay ở trước mặt bản Quân vẫn mưu toan chiếm linh lực người khác, đã là tái phạm, thì hôm nay bản Quân quyết không tha thứ!”

Một tiếng thanh uống, sau đó đọc nhỏ thần chú, đại xà lúc đầu còn giãy dụa không ngớt sau rốt cục thân thể cũng nhuyền ra: “A — đau quá a..... Buông tha chúng ta, buông tha chúng ta đi.....” Thanh âm càng ngày càng yếu, rốt cục không cam lòng nhắm hai mắt lại, mà bên cạnh hần, hồn phách người kia cũng dần tan đi, cho đến không thấy.

Trong khoảng thời gian ngắn, trong rừng hai sinh linh đó cứ như vậy mà tiêu thất.

Trong mắt Đóa Đóa có chút bi ai, đôi mắt to có vẻ ngập nước, nhưng lại hỗn loạn, vài phần sợ hãi, run giọng nói: “Người..... Người là ai? Đừng, đừng tới đây..... A —!”

Nam tử chậm rãi thu tay lại, thần quang quanh quẩn quanh thân, mắt như thanh nguyệt, vẻ mặt vẫn lạnh băng như trước.

Thấy hần xoay người, chậm rãi vươn tay về phía mình, Đóa Đóa tâm cả kinh, thấy từ trước đến giờ đây là lần nó sợ nhất, liền đem mắt nhắm lại, ngã xuống đất chờ chết.

Nam tử lạnh lùng nhìn tiểu hồ ly hiện nguyên hình, ngã xuống đất giả chết, trong ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng lần đầu xuất hiện một tia dao động, cũng không biết là mừng hay giận.

Đóa Đóa biến trở về hồ ly, nho nhỏ, tuyết trắng, tròn vo, rất thuận tiện để mang theo, nam tử đưa nó nhét vào tay áo rộng thùng thình, dáng người như phượng bay lên không trung, nhanh chóng xẹt qua chốn phàm trần, thành trấn đều ở dưới chân, bên tai là tiếng gió vù vù, trong tay áo kia còn có tiểu hồ ly sợ tới mức không dám nói một câu.

Thanh âm đứt quãng không thành câu mà lại chưa bao giờ ngừng. Nam tử lạnh lùng vốn chẳng để tâm nhưng cũng nổi lên một tia tò mò,

ngưng thần lắng nghe, tiểu hồ ly lấp bắp trong miệng lẩm bẩm, làm như ở xứ tung kinh văn, chú ý lắng nghe, đúng là vì bản thân mà niệm “Hướng sinh chú”.

Mới như vậy mà đã siêu sinh cho bản thân sao? Chắc hẳn nghĩ là mình nhất định sẽ giết? Nam tử kéo kéo khóe miệng, cũng không biết mình là nên cười hay nên giận.

Đi tới chỗ một đỉnh núi, phía dưới khí trời ẩm ướt, quỳnh hương thoang thoảng, ẩn ẩn hiện hiện.

Nam tử hàng thân xuống, lấy ra một vật, Hỏa Liên châu, bay lên rồi hạ xuống, Hỏa Liên dừng lại ở chỗ sườn núi, nhất thời tràn ngập sắc quang mang.

Tia sáng kỳ dị rực rỡ đến chói mắt, làm cho Đóa Đóa quên niệm chú, miệng há ra, theo cổ tay áo ngơ ngác nhìn lưng chừng núi, bên trong tuyến trì đột nhiên một đóa Hồng Liên nở rộ, trong suốt sáng rọi.

“Oa, thật tuyệt a!”

Trong nháy mắt, hương hoa tràn ngập cả đỉnh núi.

Nam tử chậm rãi đáp xuống, mũi chân điểm chỗ thanh tuyến, hồi sau Hồng Liên tiêu thất, không lưu lại dư hương.

Nam tử bắt lấy Đóa Đóa, đem nó rời đi.

Đóa Đóa sợ hãi lạnh run, hai chân trước gắt gao che mắt, không dám mở.

Nhắc thân mình, vút bay lên trời, chợt nghe “Bùm” Một tiếng, Đóa Đóa bị

ném vào bên trong thanh tuyến nơi tràn ngập liên hương.

“A..... Người..... Rầm..... Làm cái gì..... Ngỡ.....” Cả mũi lẫn miệng đều bị nhúng vào nước, tứ chi ngắn nhỏ của Đóa Đóa cố gắng đem cái đầu ướt sũng ra khỏi đó.

Người nọ cũng không để ý đến nó, nhắm mắt đứng ở trong nước, khuôn mặt hơi hơi ngẩng, quanh thân sinh quang bao phủ, giống như ở chốn hấp thụ thiên địa linh khí. Hồng ẩn giữa hai hàng lông mày càng thêm rõ ràng, làm cho dung mạo thanh lệ tuấn đạt điểm thêm một tia điểm sắc.

Đóa Đóa lúc này mới thấy rõ dung mạo người này.

Cái này phải gọi là thiên nhân diện mạo, không đơn giản là anh tuấn hay xinh đẹp, Đóa Đóa vẫn nghĩ phụ thân mình là người đẹp nhất không ai sánh bằng, nhưng nay nam tử này dung nhan thoát trần, khí thế uy nghi.

Mắt phượng hàm uy, chu thần liễm nhiễm, dáng vẻ ngàn vạn. Nếu chỉ nhìn thoáng qua, phụ thân còn có thể miễn cưỡng cùng hắn so dung mạo, nhưng hai mắt hắn mở tựa hồ như thanh nguyệt, mang theo băng hàn, lạnh lùng xem nhân khi, mắt sắc bén, thâm trầm thanh minh, làm cho người ta rất khó đối diện cùng.

Phụ thân một thân khí ôn nhu, mà người này lấy đầu nửa điểm thân ý.

Hắn thu hai sinh linh đó, mắt không nháy cũng không suyễn, mặt tĩnh như nước, nhìn không thấy có nửa điểm thương hại trong tâm.

“Rất đáng giận.” Đóa Đóa lẩm bẩm quyết định không thêm chú ý đến hắn, hai chân cố gắng tìm chỗ dựa, chuẩn bị bước lên.

Một cổ lực ngăn trở nó, Đóa Đóa suýt nữa bị trượt, tiểu móng vuốt liều mạng bám, mới khó khăn ổn định được thân hình.

Quả nhiên là người nọ chỉ khẽ nhúc nhích, hờ hững nhìn Đóa Đóa trong chốc lát, mới nói:“..... Người bị thân lực của ta ảnh hưởng, ở lại thanh tuyến trong chốc lát đi.”

Đóa Đóa trừng mắt hắn, ngây người sau một lúc lâu, mới vừa rồi nghĩ thông suốt hắn trong lời nói ý, không khỏi bật thốt lên nói:“A, người, người, người không phải muốn giết ta?”

Người nọ cúi đầu, mở mắt ra, lẳng lặng nhìn tiểu hồ ly ngậm mình trong nước, một thân bạch mao đều phiêu trên mặt nước, đầu thượng mao ướt sũng, còn có bọt nước lúc ngã nhào, nhưng đôi mắt lại như hai viên ngọc lớn, đen nhánh.

Một bộ dáng bị khi dễ đáng thương.

Trong lòng không khỏi mỉm cười, nói:“Vì sao phải giết người?”

Tứ chi của Đóa Đóa vẫn liều mạng bám, “Người không phải vừa mới giết xà kia sao? Ta coi như là nửa súc, hơn nữa cũng có linh lực.....”

Tiếng nước róc rách, thủy hoa tiên khởi, nam tử không biết khi nào đột nhiên đi đến bên người Đóa Đóa, ung dung nhìn tiểu hồ ly ra sức hoa thủy, đôi môi khẽ mỉm cười, “Nó là nghiệp chướng quá sâu, người lại tinh thuần tự nhiên, vì sao phải sát?”

Đóa Đóa vẫn là kinh hồn chưa ổn định, bán tín bán nghi nhìn hắn. “Người đến tột cùng là ai, vì sao có cao tu vi cao như vậy?” Đóa Đóa bỗng nhiên nhớ tới, trước khi chết xà kia từng gọi tên hắn, “Lăng quang Thần Quân, như vậy hắn thật sự là một tiên quân.”

Nhưng vào lúc này, đột nhiên truyền đến một trận thanh phong, nam tử hơi hơi nhíu mi, giống như không muốn bị người khác quấy rầy, xa xa truyền đến một tiếng cười sang sảng, “Ha ha..... Tiểu hồ ly tuy rằng tuổi nhỏ, ánh mắt cũng là không sai.”

Một đạo tinh quang màu bạc hiện lên trước mắt, trong thời gian ngắn bóng người như lưu tinh bàn phi tới, ngân quang tán đi, là một lão tiên giả vận y phục tử sắc, sắc mặt hồng hào, đang mỉm cười nhìn hắn.

Nhân tình Đóa Đóa hoang mang, lão giả kia lại đối với nam tử đứng trong thanh tuyến cung kính thở dài: “Thần Quân.”

Về mặt nam tử vẫn lạnh như băng, nhưng hơi hơi vuốt cằm, xem như còn bán lễ, nói: “Tinh quân.”

“Ta thấy đỉnh núi này hôm nay tiên khí đại thịnh, trăm điều đều hướng nơi này bay tới, lại canh giữ ở bên ngoài không dám tiến vào, nguyên lai quả thật là Thần Quân đại giá đến,” Gặp nam tử vẫn là bộ dáng đậm mặt, lão giả giống như đã thành thói quen, cũng không sinh khí, ha ha cười, quay đầu nhìn Đóa Đóa. “Tiểu hồ ly, Chu Tước phía nam, theo cầm dài, đan huyết hoá sinh, bích lõi lưu vang, kì màu ngũ sắc, thần nghi lực tượng, đi vào nhữ tiền. Ha ha, này đó là hữu duyên a, người có tiên duyên thật lớn a, tiểu tiên hồ, còn không mau đến bái kiến Chu Tước Lăng Quang Thần Quân!”

Nam tử bỗng nhiên ngẩng đầu, dừng ở trên người tiểu hồ ly, hắn không có xem nhẹ tinh quân phía sau vì có chút quá độ mà ngữ khí hưng phấn, đôi mắt sâu thẳm hiện lên một tia đăm chiêu.

5. Chương 4

Đóa Đóa bị Tinh Quân kia nói đến choáng váng, cái hiểu cái không, nhất thời không phản ứng kịp, kinh ngạc nhìn khuôn mặt hoàn mỹ của nam tử, tứ chi đã quên hoạt động, thân mình bất giác trượt xuống.

“..... Rầm..... Khụ khụ, khụ khụ.....” Đóa Đóa mới uống một ngụm nước, thì có một bàn tay kéo lên, thon dài hữu lực, đầu ngón tay trong suốt như ngọc, ắn ắn hàm chứa tiên lực, Đóa Đóa nhìn, tiểu móng vuốt buông lỏng, càng cảm thấy sắp té xỉu.

Bàn tay mỹ lệ của nam tử kia lại nắm lấy móng vuốt của nó, thoải mái lôi nó ra khỏi mặt nước. Nam tử cẩn thận nhìn Đóa Đóa, quan sát một hồi, bị Tinh Quân nói cùng mình hữu duyên, tiểu hồ ly chắc là rất sốc.

Đóa Đóa hí mắt, không rõ cho nên ngẩng đầu nhìn nam tử, thập phần bất an nhéo nhéo chỗ thịt điểm nơi chân mình, “Àn..... Thần Quân.....”

Từ đầu ngón tay của nam tử tựa hồ truyền đến từng luồng khí, theo móng vuốt truyền vào trong cơ thể, Đóa Đóa cảm thấy cảm giác rầu rĩ trong ngực giống như nhẹ đi rất nhiều, linh khí trong cơ thể ngưng tụ lên, bảo vệ tâm mạch.

Đóa Đóa không khỏi trầm tĩnh lại, hơi thở ấm áp trong cơ thể còn chậm rãi lưu chuyển, cảm giác buồn ngủ dâng lên, mí mắt từ từ hạ xuống, mơ hồ nghe Tinh Quân nói: “Đi, xem bộ dáng tiểu hồ ly này, làm như bị Thần Quân tổn hại Thần Quân còn chưa bao giờ tổn hại qua sinh linh..... Ha ha..... Lão hủ đã nói.....”

Hắn cùng với Thần Quân là duyên phận sâu xa a..... Ha ha, cái này gọi là chưa hòa thuận thôi, sẽ tốt lên ngay..... Vậy kể tiếp, có phải Thần Quân tính mang theo tiểu hồ này đi mọi nơi hàng yêu hay không.....”

Người kia vẫn trầm mặc, nhưng Tinh Quân tựa hồ không thèm để ý, còn lải nhải nói, nói rất nhiều, Đóa Đóa nghe không hiểu lắm, giống như nói đến một vị Thần Quân khác, phạm vào thiên lệ, bị biếm hạ phạm, Lăng Quang Thần Quân không ngừng đi mọi nơi hàng yêu, luyện hóa nội đan để đi cứu hắn.....

Đóa Đóa càng nghe càng mơ hồ, rốt cục ghé vào ngực nam tử, nặng nề ngủ.

“..... Đang ngủ?” Tinh Quân râu bạc, nghiêng đầu xem, thật tò mò.

“Ngô,” Nam tử đem tiểu hồ ly nhẹ nhàng đặt bên cạnh thanh tuyền, Đóa Đóa bất an động một chút, lại tiếp tục ngủ, thân thể cuộn tròn một chỗ, vô cùng đáng yêu.

“Là ta quên, hắn quá nhỏ, chịu không nổi thần lực.”

Nam tử cúi đầu chăm chú nhìn, ánh mắt trời chiếu lên, lúc tối lúc sáng, chiếu qua khuôn mặt lạnh lùng kia xuất hiện nhu hòa hiếm thấy.

Tu luyện mấy ngàn năm, đã là trấn thủ một phương, Thần Quân Chu Tước, đây là lần đầu tiên hắn nghe thấy Tinh Quân nói có sinh linh cùng mình hữu duyên.

Nhưng..... Hắn còn nhỏ như vậy, có thể nghĩ sai hay không? Vì sao Tinh Quân lại nói tiểu hồ ly có thể miễn cưỡng coi là trưởng thành này cùng mình hữu duyên?

Tiểu hồ ly đối với việc tiếp nhận tiên khí cũng vượt qua sự tưởng tượng của Chu Tước.

Hoàn toàn không đoán trước sẽ như vậy, không có gì bài xích, Chu Tước chỉ cảm thấy kinh ngạc, vì sao tiểu hồ ly này có thể dễ dàng tiếp nhận linh lực của Vũ tộc. Hay là đúng như Tinh Quân nói, tiểu hồ ly cùng hắn hữu duyên?

“..... Khụ..... Thần Quân làm sao vậy, có gì thì thời gian sẽ chậm rãi trả lời a.....” Tinh Quân vuốt râu bạc, da mặt vừa già vừa nhăn, đột nhiên cảm thấy chua xót, Chu Tước cùng mình tương giao mấy ngàn năm, chính mình chưa bao giờ hưởng thụ qua đãi ngộ như vậy. Ánh mắt thâm thúy chuyên chú như thế, dù là tảng đá cũng phải đỏ mặt hạnh phúc a.

Ở tiên giới, mọi người đều biết, Lăng Quang Thần Quân Chu Tước là một trong tứ linh, dung mạo xuất chúng, nhưng tính cách cũng là tối lãnh khốc đậm đặc. Trừ bỏ Cháp Minh Thần Quân Huyền Vũ tính tình ôn hòa cùng hắn giao hảo, những tiên quân còn lại đều không thể chịu được hàn khí của hắn, cùng hắn lui tới không nhiều lắm.

Hiện tại Cháp Minh Thần Quân vì chuyện trấn thủ Đông Phương – Thanh Long Thần Quân đã thương Thiên Vũ công chúa, tự nguyện gánh tội, thay đi hạ phạm trải qua kiếp nạn.

Mà Chu Tước đi mọi nơi hàng yêu, vì thu yêu đan luyện hóa hỗ trợ Huyền Vũ khôi phục linh lực, giúp hắn sớm ngày thoát ly nhân gian cực khổ, trở về thiên đình. Việc có tình có nghĩa này, làm Tinh Quân mở rộng tầm mắt.

Hơn nữa, bây giờ nhìn tình cảnh này, Tinh Quân rút ra kết luận: Chu Tước tuy rằng bề ngoài lạnh lùng, nhưng trong tâm ấm áp, một chút đều không có thay đổi.

Tinh Quân thương cảm xong rồi, bỗng nhiên nhớ tới mình còn có việc trọng yếu phải làm, liền cáo từ bọn họ mà đi.

Chu Tước nhìn Đóa Đóa ngủ say đến trời đất không biết, con ngươi lạnh như băng lộ ra một tia thú vị, cho tới bây giờ chưa có người làm cho hắn cảm thấy hứng thú như vậy, chỉ có vật nhỏ này, cuộc sống của mình sẽ không tĩnh mịch nữa. Vì bỏ nó vào tay áo, cứ như vậy mang theo Đóa Đóa rời đi.

Đóa Đóa quá nhỏ, bị thần lực của Chu Tước làm tổn thương kinh mạch, linh lực tổn hao nhiều, ít nhất trong vòng mười ngày, phải duy trì nguyên hình hồ ly. Nó đành phải nằm trong ống tay áo Chu Tước, theo hắn tiếp tục hàng yêu.

Tiểu yêu bình thường Chu Tước không hàng, bởi vì nội đan bên trong linh khí quá ít, hắn muốn tìm yêu có ngàn năm tu vi, như vậy nội đan đã thu được nhiều linh khí, có thể cứu Cháp Minh.

Thiên giới một ngày, nhân gian một năm.

Càng sớm một ngày luyện thành nội đan, liền càng sớm một ngày giúp Cháp Minh thoát ly khổ ải nhân gian, cho nên, Chu Tước dọc theo đường đi vội vàng làm việc cũng không trì hoãn.

Một ngày, Đóa Đóa đang an ổn ở trong tay áo ngủ gà ngủ gật, bỗng nhiên thân mình có cảm giác hạ xuống, Chu Tước mang theo hắn đến nhân gian.

Lại có yêu khí? Đóa Đóa tò mò nhìn ra ngoài cổ tay áo, Chu Tước thu liễm tiên khí, tiên bào trên người hóa thành áo bào đạo sĩ, dung mạo cũng trở nên cực kì tầm thường, chỉ có một đôi phượng mâu sắc sảo như trước, sáng như minh nguyệt.

Hắn thân nhiên đi vào một khách điểm.

Đã là buổi tối, Chu Tước như người thường khoác đạo bào, ngồi ở bên cạnh giường, Đóa Đóa theo ống tay áo đi ra, ngửi được chần bông vương mùi nắng, nhin không được chui vào, thoải mái cuộn tròn, sau lại ngấm hình như không đúng, đây là giường của Chu Tước, cái đầu nhỏ lông xù lập tức vươn ra, lấy lòng cười,“..... Thần Quân,” Chỉ thiếu nước phe phẩy cái đuôi.

Chu Tước ngó một tiếng, tùy ý nói:“Nơi đây người ở hỗn tạp, không cần xưng hô như vậy.”

Đóa Đóa nghiêng đầu, trong đôi mắt hồn nhiên có chút khó xử,“Nga, Vây..... Gọi ngươi là gì? Tên của ngươi sao?”

Không khí có vẻ trầm xuống, Đóa Đóa bất an vặn vẹo một chút, có phải mình nói sai hay không.

Mấy ngàn năm nay, không ai dám hỏi tên thật của Lăng Quang Thần Quân Chu Tước, lâu dần, Chu Tước đã quên, tiểu hồ ly đột nhiên hỏi trực tiếp như vậy, nên Chu Tước mới trầm mặc.

Đóa Đóa bị ánh mắt xinh đẹp lại lạnh băng như vậy nhìn chăm chú, cảm thấy rất khó xử.

Trên mặt phát nhiệt, nếu biết như vậy đã không hỏi, may mắn biến trở về hồ ly, bằng không mặt nhất định đỏ lên, không thể gặp người.

Đến khi Đóa Đóa ngượng ngừng cúi đầu xuống, trong lòng Chu Tước hơi hơi động, nhưng lại chậm rãi nói:“Phượng Lăng.”

“Ách?” Đóa Đóa ngẩn ra, liền lĩnh ngộ, vui vẻ nói:“Ta gọi là Tổ Đóa, phụ thân gọi ta là Đóa Đóa.”

Chu Tước cong khóe miệng, tựa tiểu phi tiểu, nhưng không có gọi nó.

Đóa Đóa có chút buồn bực cúi đầu, tiểu móng vuốt vô thức cào cào, khắc chế ước muốn nghe hắn gọi tên mình.

“Ngươi rất có khí lực sao?” Chu Tước buồn cười nhìn tiểu hồ ly không ngừng bào móng vuốt.

“Hoàn hảo, hoàn hảo,” Tiểu hồ ly nhanh nhẹn dùng miệng mở một góc cắn đệm, tiểu móng vuốt đem sàng đan vuốt thẳng,“Thần Quân, thỉnh nghỉ ngơi đi.”

Dù là Chu Tước lạnh lùng, nhưng nhìn đến cảnh tượng tiểu hồ ly đáng yêu như thế, cũng buồn cười. Này cười, khiến sự lãnh đạm cao ngạo trên người hắn đều mất đi, có vẻ thân thiết rất nhiều. Đóa Đóa lá gan lớn hơn một chút:“Thần Quân, ta buồn cười lắm sao?”

Tiểu hồ ly ngẩng đánh giá hắn, Chu Tước nhin xuống cười, chính mình cũng có chút kinh ngạc, khi nào mình có thể thoải mái cười to như thế, có lẽ là khi tứ linh tề tụ. Lâu như vậy, không biết Huyền Vũ ở nhân gian bị bao nhiêu khổ cực.

Hắn than nhẹ một tiếng, gặp tiểu hồ ly vẫn là bộ dáng nghịch ngợm, không khỏi bật thốt lên nói:“Không, là thực đáng yêu.”

Đóa Đóa nghe được Chu Tước tán thưởng mình thẳng thắn như vậy, không biết sao, trong lòng bỗng nhiên rộn rã, có chút ngượng ngừng, nhu thuận ghé vào gối, chờ Chu Tước nằm xuống nghỉ ngơi.

Chu Tước bỏ y bào trên người, nằm xuống trên giường, Đóa Đóa liền thấy hơi thở mãnh liệt của nam tử truyền đến, mang theo một chút hương vị bá đạo, nhưng lại làm cho hắn có cảm giác an toàn, thực an tâm thực tin cậy, kỳ quái, không phải ở bên người phụ thân mới có sao, nhất định là thần lực của Chu Tước quá cường đại, tiểu hồ ly gật gật đầu, dịch sang một chút, lông mềm mượt chui vào lỗ tai Chu Tước.

6. Chương 5

Chu Tước muốn ngủ, nhưng lại cảm thấy ngứa, liền xê dịch.

Tiểu hồ ly đã muốn ngủ mơ mơ màng màng, ấm áp bên người mất đi, trực giác mơ hồ, mồm miệng không rõ nói: “Thần Quân?”

“..... Ngủ.” Đóa Đóa dựa vào càng gần, cái đầu giơ lên, lông tơ chui vào cái mũi của Chu Tước, làm cho hắn khó có thể chịu được, một phen đẩy Đóa Đóa ra.

“A..... Đau!”

“Phanh –” Tiểu hồ ly bị hất xuống giường, mà Chu Tước Thần Quân hất xì một cái thật to.

Đóa Đóa bị đánh thức, mồm miệng không rõ khóc kể, “Ngươi, ngươi đẩy ta!”

Chu Tước sững sốt, cánh tay dài chụp tới, đem tiểu hồ ly trở về ổ chăn ấm áp, “Khụ, ta không cố ý.”

“Nhưng, đầu của ta sưng lên một khối, ô.....” bàn chân ôm lấy đầu, cẩn thận nhìn quả đúng là có một khối u nhỏ hồng hồng, cùng với ánh mắt lên án của tiểu hồ ly, thật là có chút thê thảm.

Chu Tước thở dài một tiếng, tay xoa xoa khối u giùm nó, “Một lát là tốt thôi.”

“Trước kia ở Cửu Hoa Sơn, phụ thân đều giúp ta thổi thổi.” Tiểu hồ ly bán mộng bán tỉnh làm nũng, được ngón tay thon dài nhu thực thoải mái, Đóa Đóa lại cảm thấy buồn ngủ.

Chu Tước lạnh lùng trừng mắt, “Ta không phải cha ngươi.”

Trả lời hắn là thanh âm khô khè khô khè của tiểu hồ ly, hắn đã sớm thoải mái ngủ.

Đóa Đóa quá nhỏ nên bị thần lực của Chu Tước đả thương kinh mạch, Chu Tước chỉ có thể mang theo nó bên người, cho đến khi thương thể của nó khỏi.

Nhưng muốn Chu Tước mang theo nó, phải tuân theo ba quy ước, khi hàng yêu không thể cản trở, không thể lên tiếng, không thể hiện thân. Đóa Đóa không chút do dự gật đầu đồng ý, khoái hoạt dùng tiểu móng vuốt non mềm lay lay tay áo Chu Tước.

Hắn là càng ngày càng không sợ mình, Chu Tước nghĩ, trên khuôn mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng lộ ra một tia thần nhiên mỉm cười, đem tiểu hồ ly bỏ vào trong tay áo, tiếp tục hành trình.

Nhân gian tuy rằng yêu vật không nhiều lắm, nhưng là Chu Tước cùng Đóa Đóa vận khí tốt, gặp được một lão yêu ngàn năm, lấy hồn phách con người để sống.

Gặp được Chu Tước chỉ có thể do vận khí của hắn không tốt, không mất nhiều thời gian đã bị đánh cho hồn phi phách tán, thu được một viên yêu đan huỳnh quang lưu chuyển.

“Oa, thật khải!” Đóa Đóa tán thưởng đem yêu đan cầm ở trong tay, tinh tế thưởng thức.

“Ngươi không sợ hãi sao?” Lần đầu gặp mặt, Đóa Đóa nhìn thấy Chu Tước lãnh khốc, còn từng bị dọa đến giả chết.

“Không sợ a,” Đóa Đóa nhăn nhó cái mũi nhỏ, càng lúc càng cảm thấy ở bên cạnh Chu Tước thân thiết hơn rất nhiều, “Hiện tại, ta biết Thần Quân là người tốt, sẽ không dễ dàng sát sinh, hơn nữa ta là tiểu hồ ly ngoan ngoãn, tới bây giờ chưa từng tạo sát nghiệt a, đây là Thần Quân nói mà?”

Chu Tước bỗng nhiên bị hấn nhiệt tình ca ngợi, cảm thấy có chút không được tự nhiên, “Ngô.”

Đóa Đóa méo mó đầu, nói: “Thần Quân vẫn ít lời thiếu ngữ như vậy sao?”

“A? Khụ.” Chu Tước nghĩ, đó là cho tới bây giờ cũng chưa thấy người nào nói nhiều như người.

“A, lại nữa, sao lại nghiêm túc như vậy,” Đóa Đóa nghiêng đầu, làm một cái mặt quỷ nghịch ngợm, sau đó mở túi gấm của Chu Tước ra, bỏ yêu đan vào.

“Bảy mươi mốt, bảy mươi hai..... Oa, tổng cộng có tám mươi bảy viên, Thần Quân thật lợi hại a!” Đóa Đóa nhìn những yêu đan bảo quang màu sắc khác nhau lưu chuyển liên tán thưởng, bỗng nhiên nghĩ tới cái gì đó, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú trầm xuống, cúi đầu nói: “Thần Quân, người..... Có từng thu phục nữ yêu chưa?”

“Àn?..... Từng có.”

Tâm Đóa Đóa nhất thời nhộn nhạo, khẩn trương nói: “Có hồ ly... hay không?”

Chu Tước nhìn vẻ mặt thiên biến vạn hóa của nó, cảm thấy rất đáng xem. “Có lẽ có, thu phục nhiều lắm nên ta nhớ không rõ.”

Hốc mắt Đóa Đóa nhanh chóng tụ tập nước mắt, xì xì liền chảy xuống, chỉ chốc lát sau, chớp mũi ửng đỏ.

Chu Tước nhin không được dùng tay lau đi nước mắt cho nó, hỏi: “Lại làm sao vậy?”

Tiểu hồ ly khổ sở cuộn mình đứng lên, “Mẫu thân của ta..... Ô ô..... Ta chưa từng nhìn thấy mẫu thân, có thể đã bị người thu phục hay không a, ô ô ô!”

Bả vai gầy nhỏ rung lên, rõ ràng là bộ dáng đáng thương, nhưng lại lộ ra đáng yêu, Chu Tước bỗng nhiên rất muốn ôm hấn, nhìn hấn trong chốc lát mới nói: “Sẽ không, ta thu phục nữ yêu cũng không có tương hợp cùng linh lực của người, hơn nữa..... Mẫu thân của người nhất định sẽ không là loại yêu vật làm chuyện ác.”

Tiểu hồ ly gơ lên tiểu móng vuốt chùi chùi hai mắt, một chút liền cười ra tiếng, “Thật sự nha, là ta hay nghĩ, Thần Quân đừng nhìn ta, khóc thành như vậy, xấu muốn chết!”

Xoã tung đuôi to, thân thể nhỏ nhỏ cuộn lại, giống như một quả cầu tuyết trắng.

Chu Tước rốt cục nhin không được mỉm cười đem tiểu hồ ly ôm trong tay, ngón tay thon dài vuốt ve bộ lông mượt mà của Đóa Đóa, lông màu ngân bạch sáng bóng như nguyệt, cảm giác thật thích thú.

Đóa Đóa bỗng nhiên thấy cả người như nhũn ra, thân thể run mạnh, ngay cả cái tai lông xù cũng phát run.

“Không xấu, nhìn rất đẹp.”

“A,” Sau khi Chu Tước nói như vậy một lúc, Đóa Đóa ngẩn ra, lập tức cảm thấy mặt nóng lên, trong đôi mắt đen sáng ngời tựa hồ động nước.

Lần đầu, được ca ngợi làm cho Đóa Đóa rất cao hứng.

Lần đầu, Chu Tước phát giác mình đã mềm lòng.

Việc trước mắt của Chu Tước chủ yếu là hàng yêu, mỗi ngày yêu đan đều gia tăng, cũng đã gần trăm viên.

Đóa Đóa thân mình đã tốt, liền khôi phục hình người, hiện nay lại cùng Chu Tước thân thiết, tâm tính nghịch ngợm của một đứa nhỏ hoàn toàn lộ ra, luôn miệng nói cười, thanh thủy khoái hoạt, làm cho Chu Tước một khắc cũng không rảnh rỗi, nhưng loại cảm giác này đúng là rất tốt, tốt đến mức làm cho hấn không đành lòng đánh gãy.

Thế gian này có nhiều điều mới mẻ như vậy, mỗi một dạng đều làm cho tiểu hồ ly hưng phấn không thôi, Đóa Đóa liền khẳng định quyết định xuống núi tìm mẫu thân quả nhiên là chính xác. Nó không rời khỏi Chu Tước, đồng thời, giống như có rất ăn ý, Chu Tước cũng không nói hoặc có biểu hiện muốn nó rời đi.

Đóa Đóa rất tình nguyện ở bên cạnh Chu Tước, có lẽ ở bên người hấn có thể gặp được mẫu thân. Không thích một mình mù quáng đi tìm, ở bên người Chu Tước, giống như có một loại kiên cường để dựa vào, làm cho nó bất giác càng sợ hãi nỗi cô đơn.

“Thần Quân..... Thần Quân.....” Tiếng kêu mềm yếu khiến người khác không thể chống cự..

“Chuyện gì?”

“Người thử nói nương của ta có bộ dáng gì nha, người nói ta có khả năng tìm được nương không? Ta đã xuống núi lâu như vậy, một chút manh mối đều không có.”

“.....” Chu Tước cuối cùng biết rõ nguyên nhân tiểu hồ ly xuống núi, nhưng vấn đề trước mắt lại làm cho hắn không nói được gì, trầm mặc trong chốc lát, mới nói:“Cha người cho người xuống núi tìm mẫu thân, không có nói gì với người sao?”

Tiểu hồ ly chu cái miệng nhỏ nhắn,“Hắn nói, nhưng cũng giống như chưa nói.”

“Àn?”

“Hắn nói: Gặp mặt tự nhiên nhận được. Chẳng giải thích nha, ta làm sao nhận ra chứ, đó là loại cảm giác gì, một chút ta cũng không biết, vạn nhất..... Vạn nhất loại cảm giác này của ta vẫn không đến thì phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ ta cứ đi tìm như vậy sao?”

Vẫn đi tìm không tốt sao, dù sao ta cũng sẽ cùng người..... Chu Tước bỗng nhiên bị loại ý niệm trong đầu làm hoảng sợ, khi nào thì bắt đầu, hắn lại muốn ở cùng tiểu hồ ly?

“Thần Quân, người nói gì đi?” Đóa Đóa kéo kéo tay áo hắn.

Chu Tước khụ vài cái, vẫn chưa khôi phục sự khiếp sợ, không được tự nhiên nói:“Nên tin tưởng lời nói của cha người, ắt hẳn là có đạo lý.”

Chẳng lẽ là lời nói của Tinh Quân ảnh hưởng hắn? Bởi vì tiểu hồ ly là cùng mình hữu duyên, nên mới sinh ra tâm tư thân cận? Có lẽ là vì hắn là người đơn thuần hiếm có trong thế giới này nên mới đánh động tâm tư mình?

Hai người cười mây, nói chuyện câu được câu không, hai mắt Đóa Đóa nhìn xuống nhân gian thấy có một chỗ chợ đặc biệt náo nhiệt, người đông nghìn nghịt, tò mò không chịu được, nên lôi kéo Chu Tước nhìn.

“Đi thôi đi thôi, Thần Quân, ta muốn xem một chút, có được không?” Tiểu hồ ly cười đến nhu thuận, một đôi mắt sáng ngời biểu hiện lấy lòng.

“Được rồi, nhưng không thể ở lâu.” Biết rõ nhanh một khắc, là đã cứu Huyền Vũ một khắc, nhưng đôi mắt trong suốt tinh thuần đầy ao ước chăm chú nhìn mình, trong lòng Chu Tước không thể kháng cự, chỉ có thể theo nó xuống, ẩn đi tiên khí, lẫn vào người trong chợ.

Ven đường đều có liên tiếp các cửa hàng phồn hoa, người qua người lại, toàn bộ chợ thật náo nhiệt.

“Oa, đây là cái gì, a, người xem, sao lại có thể động như vậy, là pháp thuật phải không?” Đóa Đóa lớn tiếng tán thưởng, vây quanh cái đèn cung đình đang chuyển động, không chịu rời đi.

Chu Tước liếc mắt một cái đã nhìn ra, ánh nền trong đèn tỏa ra nhiệt khí sẽ làm giấy phiêu động, đèn cung đình sẽ tự quay, hình vẽ bên trong sẽ trở nên sống động. Chỉ là thủ thuật của người phàm, có pháp thuật gì đâu.

7. Chương 6

“Không phải.”

Ánh mắt tiểu nhị trong điểm nhìn đăm đăm, tại sao trên đời lại có người xinh đẹp như vậy,“Công... Công... Công...Công tử.”

Đóa Đóa cười ra tiếng, tay quơ quơ trước đôi mắt đăm đăm của tiểu nhị,“Vẫn tốt chứ, người làm sao vậy?”

Tiểu nhị cuối cùng phục hồi tinh thần lại, xoay người nện nói: “Tiểu công tử không chỉ xinh đẹp, nhân lực còn rất tốt, đèn cung đình của tiểu điểm này là gia truyền, người bên ngoài đều xem không hiểu, hôm nay gặp gỡ tiểu công tử cũng coi như hữu duyên, ta sẽ bán rẻ cho công tử, công tử cũng chiếu cố một ít sinh ý của tiểu điểm, liền mua đi thôi.”

“Ân.....” Đóa Đóa cười mỉa mắt, hào phóng lấy bạc trong người ra, đương nhiên là giả, ngày ấy xuống núi hẳn đã học được, giờ phút này thuận thực xuất ra một nén bạc, “Nhạ, cho người, có đủ hay không, không đủ còn có.”

Tiểu hồ ly đắc ý cười, chop mũi hơi hơi nhần lại, thủy quang lưu chuyển trong đôi mắt đen nhánh, giống như mọi ánh sáng đều tập trung trên người nó, càng thêm tú lệ.

Tiểu nhị lại ngây ngốc, chưa bao giờ nghĩ là có thiếu niên xinh đẹp như vậy, cho đến khi Chu Tước kéo Đóa Đóa rời thật lâu, mới chậm chạp hồi tỉnh.

Chu Tước cùng nó đi khắp chợ, trong tay linh kính đồ vật này nọ.

“Đóa Đóa, những vật này đều là vô dụng, chỉ để ngắm.”

“Đúng vậy,” Đóa Đóa cẩn thận sửa soạn túi hành lý nho nhỏ, “Trong tộc còn có phụ thân và các lão tộc trưởng, còn có lễ vật để lấy lòng mấy tiểu hồ ly, bây giờ ta không thể quay về, lúc trở về phải cũng phải có lễ vật mới tốt.”

“Ngô.” Nhìn không ra đứa nhỏ này còn biết quan tâm người khác như vậy.

Đóa Đóa nâng mắt lên nhìn Chu Tước, vẫn là bộ dáng cao ngạo lạnh lùng như trước kia. Tiểu hồ ly cười loan ánh mắt, “Thần Quân, nếu người cười nhiều hơn, ta cũng đưa lễ vật cho người, được không?”

“Không cần.” Chu Tước vẫn là lời ít mà ý nhiều.

“A, vì cái gì a,” Đóa Đóa cúi đầu, nói: “vừa rồi ta chọn cho người lễ vật tốt lắm nha.”

“Thứ phạm tục gì đó ta không cần.”

“Người, người sao lại..... Như vậy a!” Tiểu hồ ly một tay chỉ vào hắn, bộ dáng thập phần đau lòng, vù vù nói: “Làm thần tử của người nhất định thực buồn bực a.”

Chu Tước ngạo nghễ nhìn nó.

Ánh mắt kia thật sự là sắc bén, nhưng Đóa Đóa vẫn lớn mật nuốt nước miếng, lại nói: “Người nghĩ xem, người luôn như vậy, không cùng người khác hòa đồng, mỗi ngày đều là bản mặt này, người ta nhìn nhất định thực buồn bực, cũng không biết người rốt cuộc suy nghĩ cái gì?”

Nguyên lai tiểu tử này thao thao bất tuyệt là ngại mình buồn, hẳn bởi mình như vậy vì sợ mình nhàm chán, hẳn cư nhiên còn ngại mình buồn. Quên đi, hắn còn quá nhỏ, không cùng hắn so đo đi.

“Trần thủ phía nam cũng tốt, làm Vũ tộc vương cũng tốt, không thể không có uy nghiêm.”

Tiểu hồ ly không cho rằng câu trả lời của hắn là đúng, làm mặt quỷ trên chợ.

Chu Tước nhìn đến ven đường có một quán trà, thuận tay đem tiểu hồ ly miệng lưỡi lưu loát kéo vào.

“Uống nước, người không khát sao?” Tiểu tử kia nói một hơi không ngừng, hẳn đứng nghe còn miệng khô lưỡi khô.

Đóa Đóa thuận tay tiếp nhận chén trà Chu Tước đưa, uống một hơi, nói nhiều như vậy, cổ họng giống như bị hỏa thiêu, nhưng là..... “Phốc –” Đóa Đóa thật sự không thể chịu được, nước thể gian này muốn uống cũng gian nan quá.

“Khụ khụ.....” Chờ nó đem nước phun ra hết, mới nhìn đến Chu Tước ngồi đối diện mặt không chút thay đổi nhìn nó, mà Đóa Đóa nhìn thấy thấy những khách nhân bên cạnh cũng gặp tai ương, nửa người quần áo đều dính nước mà nó phun ra.

Người ở đây hỗn tạp, rõ như ban ngày, Chu Tước cũng không muốn thi triển tiên thuật, chỉ có thể trở mặt nhìn tiểu hồ ly học long vương phun nước.

Khách nhân bên cạnh là cái một đại thẩm trung tuổi, mặt mày dịu dàng hiền lành, mắt nhìn áo mình bị ướt, cũng không sinh khí, ngược lại quay đầu nhẹ nhàng nói với tiểu hồ ly còn ngốc nghếch: “Đứa nhỏ, không có gì đáng ngại.”

Ngữ khí ôn nhu mềm mại, tràn ngập mẫu tính hiền lành. Đóa Đóa vừa nghe, đôi mắt nhất thời đỏ lên. Ô, nàng có thể là mẫu thân mình hay không a, bộ dáng và thanh âm của mẫu thân là như thế này phải không.

Đóa Đóa lập tức đứng lên, chân muốn bước qua, kích động nói: “Nương.....”

“Rầm” Ống tay áo bị Chu Tước lôi kéo, nhất thời ngã trở về, Chu Tước nói: “Đại nương, vừa rồi là xá đệ bướng bỉnh, thực xin lỗi.”

Đóa Đóa sốt ruột lắc đầu, kia không phải đại nương a, sao lại là đại nương được, rõ ràng là mẫu thân a! Vội vàng lay trụ vạt áo Chu Tước đang muốn bước đi: “Nàng, là, nàng là nương a!”

“Nàng không phải.” Chu Tước đi mau, đến ngõ nhỏ thì rẽ, lúc bốn bề vắng lặng liền bay lên mây, ôm Đóa Đóa ly khai nhân gian.

“Buông, buông ra!” Đóa Đóa muốn đẩy hấn, thân mình ở trong lòng Chu Tước không an phận xoay qua xoay lại, lơ đãng vành tai và tóc mai chạm vào nhau, nhất thời hô hấp của hấn đều là mùi thơm cơ thể của Đóa Đóa, Chu Tước nhẩn nhịn, cuối cùng quát một tiếng, “Nương của người sao có thể là người phạm nhân.”

Tiểu hồ ly mới như ở trong mộng tỉnh lại, ngẩng thấy có đạo lý, ngoan ngoãn lui vào trong lòng Chu Tước.

Giữa không trung, gió mãnh liệt gởi bên tai, Đóa Đóa có chút bất giác rét lạnh, nhưng bỗng nhiên cảm thấy cả người giống như không có khí lực. Rõ ràng đã cảm giác thấy, nhưng mẫu thân mình làm sao có khả năng là người phạm nhân? Đóa Đóa càng nghĩ càng uể oải, mệt mỏi chui vào người Chu Tước.

Giờ phút này nó đã khôi phục nhân thân, không còn là bộ dáng tiểu hồ ly, nhưng Chu Tước vẫn như trước giữ nó trong áo choàng, ngăn cản gió lạnh cho nó.

Chóp mũi Đóa Đóa để trước ngực Chu Tước, nhiệt qua một lớp áo mỏng manh truyền sang người Đóa Đóa, người trở nên cực nóng.

Đóa Đóa thu lại tâm trí âm thầm, bỗng nhiên không dám ngửa đầu nhìn hấn. Tim đập thình thịch rung động, hai gò má hồng giống như hoa đào, đôi mắt điệp bất giác run rẩy.

Tại sao cả người vô lực, tim lại đập nhanh, hô hấp cũng dồn dập?

Dần dần tốc độ gió bên tai chậm lại, Đóa Đóa mở to mắt, Chu Tước ôm hấn chậm rãi hạ xuống một ngọn núi.

Chung quanh mấy ngàn dặm đều là khe sâu, mây khói lượn lờ, loáng thoáng nghe được tiếng nước chảy, Chu Tước nhẹ phẩy ống tay áo, sương mù trắng noãn mờ mờ tan đi, lộ ra một đường mòn nho nhỏ.

Ở chỗ sâu gần cuối đường mòn hé ra một ngọc thạch màu trắng dùng làm bàn, như nhô lên cao giữa không trung, cảnh sắc xung quanh xanh biếc, thanh u yên tĩnh.

“Đem đồ vật này nợ của người đặt ở đây, ta sẽ bảo người đưa đến hồ tộc.”

Đóa Đóa mang ánh mắt cảm động, “Nga,” Khóe miệng cong cong một chút, nhẹ giọng nói: “Cám ơn Thần Quân.”

Vì thế cẩn thận đem từng đồ từng đồ của nhân gian đặt trên bàn ngọc, cuối cùng là một đôi oa nhi làm bằng đất.

Hai oa nhi ôm nhau, một cái lớn hơn một chút, có lẽ là huynh trưởng, trong lòng ôm một tiểu oa nhi cười vui vẻ.

Tiểu oa nhi đất, có đôi mắt màu đen, cái miệng đỏ tươi nhỏ nhắn đang cười. Đóa Đóa chỉ vào tiểu oa nhi kia rồi chỉ vào chính mình khoa tay múa chân, “Giống không, giống không?”

Chu Tước nhìn bộ dáng nó cao hứng phấn chấn, bởi vì vui vẻ mà hai má nhỏ nho nhỏ càng xinh đẹp sáng bóng, “Không..... Rất giống.” Oa nhi đất làm sao mà có được thần thái như hấn.

Đóa Đóa lại chỉ vào đại oa nhi, “Thần Quân, đây là người nga.”

Chu Tước liếc liếc mắt một cái, tay nghề của thế gián tạo ra nên thiếu linh động, khoe miệng đại oa nhi kia cười thực cứng nhắc. Đang định phê bình, tiểu hồ ly bỗng nhiên nói một câu kinh người, “Bởi vì bộ dáng người cười lộ lên cùng oa nhi rất giống nhau.”

Mặt Chu Tước cương một chút, Đóa Đóa bắt đầu cười trộm, sau lại thấy Chu Tước không có một tia hờn giận, liền chuyển thành cười to, thậm chí cười đến suýt ngã trên mặt đất, may mà Chu Tước giữ được nó.

“Thực sự vui như vậy sao?”

“Cũng không phải, cũng không phải,” Tiểu hồ ly thập phần hiểu được không khí chuyển biến, trái lương tâm an ủi nói: “Ta chỉ cảm thấy có vài phần giống mà thôi,” Không được, xem Chu Tước kia hoàn toàn không biết gì, lại biểu hiện bộ dáng cao cao tại thượng, Đóa Đóa nhìn không được lại thăm thì phá lên cười, đột nhiên “Khụ” một tiếng, đúng là cười đến đau thắt bụng.

Tay của Chu Tước điểm huyết nó, khẩu khí bất đắc dĩ lại ỉn ỉn vui sướng khi người gặp họa, “Cao hứng như vậy, cười nhiều quá hỏng thân thể.”

Ngón tay thon dài điểm ở cái trán của chính mình, xúc cảm nhanh chóng lạnh đi, Đóa Đóa hí mắt có chút khó khăn đứng lên, thân thể bỗng nhiên tê rần một chút, biến về bộ dáng tiểu hồ ly.

Tiểu hồ ly yên tĩnh nhu thuận, đôi mắt hờn nhiên trong suốt động lòng người, ủy khuất thấp giọng nói: “Thần Quân, nhanh biến ta về hình người.” Hồ ly bộ dáng quá nhỏ, chỉ có thể đứng ở trong lòng bàn tay hắn.

“Không cười?”

“Hắc hắc, sẽ không cười.”

Cảm giác mệt mỏi dâng lên, Đóa Đóa thoải mái chui vào ngực Chu Tước, động tác cực kì thuần thục, giống như đã làm rất nhiều lần.

8. Chương 7

Chu Tước cũng nhẹ nhàng ôm hắn, ánh mắt lạnh lùng càng ngày càng nhu hòa, vì sao ôm tiểu hồ ly mềm mại này, sẽ có một loại sung sướng kỳ diệu? Đột nhiên nghĩ tới một sự kiện, “Đóa Đóa, người có nghĩ mẫu thân người là người của bộ tộc nào hay không?”

“Di, không phải hồ tộc sao?” Đóa Đóa lấp bắp kinh hãi.

“Có lẽ, chưa chắc đã là hồ tộc,” Ngày ấy giúp tiểu hồ ly chữa thương, việc nó tiếp nhận linh lực đã vượt qua sự tưởng tượng của hắn, đã nhiều ngày Chu Tước nghĩ, càng thêm xác định một việc.

“Vậy sẽ là người tộc nào chứ?” Cho tới bây giờ đều không có quá, Đóa Đóa không biết mình nên làm thế nào, nhất thời phương hướng có chút rối loạn, chuyện Chu Tước nói cho tới bây giờ nó đều không có nghĩ qua.

“Cha người chưa từng nói cho người nương người là tộc nào sao?”

“Không có a, phụ thân chỉ nói câu nói kia, chính là nếu là gặp được, nương hội nhận ra ta..... Đúng rồi, phụ thân nói, phải có duyên mới có thể nhìn thấy, nhưng duyên phận nếu vẫn không đến thì làm sao bây giờ, rốt cuộc làm như thế nào mới tìm được mẫu thân chứ?” Tiểu hồ ly mở mắt tiếp, đáng thương nhìn Chu Tước, sương mù buồn rầu đau thương dần dần lan tràn, nơi khoe mắt lưu lại một giọt trong suốt.

Chu Tước trầm ngâm một chút, hỏi: “Người, muốn theo ta tới Vũ tộc không?”

Mấy ngày đi cùng Đóa Đóa, làm cho hắn nhớ tới một người, mà linh lực của người nọ cùng với linh lực Đóa Đóa có ngũ thành tương tự.

Rất không thể tưởng tượng, nếu không phải tận nhìn thấy, vô luận thế nào Chu Tước cũng không tin tưởng, trên người tiểu hồ ly lại có linh lực thượng đẳng cường đại của Vũ tộc. Hắn muốn đem nó mang về, để người nọ hảo hảo nhìn một cái, nhưng xem bộ dáng người nọ, như thế nào cũng sẽ không giống “mẫu thân” tiểu hồ ly a. Còn có, người nọ làm sao có thể cùng cha Đóa Đóa, đại hồ ly kia có quan hệ? Hết thấy đều rất vô lý.

“Muốn hay không theo ta trở về? Có lẽ, sẽ có kinh hỉ ngoài ý muốn.. Đang đợi người.”

Đóa Đóa nháy mắt mấy cái, trong lúc nhất thời mơ màng hoang mang không rõ, Chu Tước mời, làm cho hắn lâng lâng, cảm giác như đang ở giữa không trung, giống như đang mơ.

Hắn là mời nó nha.

“Muốn, đương nhiên muốn.” Đóa Đóa cảm thấy ấm áp, đây là biểu thị trong lòng Chu Tước, mình đã có vị trí a. (Bé ơi~ bay cao quá rồi đó~~)

Tim, lại đập nhanh.

Nhìn dung nhan gần trong gang tấc kia, thanh thoát cao ngạo, tâm Đóa Đóa không khỏi rung động. Chu thần như ngọc kia, lời mời vừa rồi lại không nhiễm chút lạnh lùng ca ngạo nào.

Chu Tước cúi đầu, thấy đôi mắt như hắc thủy tinh của tiểu hồ ly lóe sáng lóe sáng, không hề chớp mắt nhìn chính mình, “Thần Quân, người thật tốt, ở bên cạnh người thật tốt a.” Thanh âm mềm mại ngân dài.

Môi Chu Tước khẽ cong lên, nói: “Này..... Ta không phải cha người nha.”

“Người sao có thể là phụ thân,” Nhắc tới hồ phụ thân, Đóa Đóa nghĩ tới, “Phụ thân còn có thể.....” Ôm ta hôn ta, về sau của câu nói nó không thể không biết xấu hổ mà nói ra được.

Không biết sao, Đóa Đóa hy vọng Chu Tước cũng có thể như vậy, thậm chí hy vọng đến mức tim của mình cũng đập cuồng loạn, Chu Tước hôn môi..... Chỉ là tưởng tượng, Đóa Đóa đều cảm thấy hô hấp gian nan. (Oạch, bé hồ ly mới là sắc lang nha~)

Chu Tước không biết suy nghĩ trong lòng nó, chỉ sờ sờ thân thể tròn xoe đáng yêu của Đóa Đóa đang ở trong lòng hắn, tiểu hồ ly giống như yếu đuối lạnh run, hai mắt hạ xuống, Chu Tước kỳ quái liền ôm an ủi giống như hôn một cái nơi trán.

Đóa Đóa trong đầu nhất thời “Ông –” một tiếng, hai mắt mở to, trừng trừng nhìn Chu Tước, hóa đá!

Bộ dáng đáng yêu làm cho người ta buồn cười, Chu Tước vỗ nhẹ nhẹ đầu hắn, ý vị thâm trường nói: “Đi thôi, Vũ tộc tiên trồng thánh quả, đối với người tu hành có lợi rất lớn, có lẽ, còn có thể có thu hoạch ngoài tưởng tượng.”

Đóa Đóa giật giật cái đuôi, đầu vẫn mơ mơ hồ hồ, hạ mắt thăm thì nở nụ cười, ý tứ của Chu Tước là gì, thu hoạch ngoài tưởng tượng, kia là cái gì a? Có phải hay không có thể mỗi ngày danh chính ngôn thuận ở cùng một chỗ ni? (tiểu hồ ly ơi là tiểu hồ ly~~)

Không được, không thể còn muốn, trên mặt yếu hơi nước.

Đóa Đóa dùng móng vuốt che khuất hai má nho nhỏ, nhưng nó tựa hồ đã quên, mình hiện tại là hồ ly bộ dáng, làm sao có thể nhìn ra được mặt đỏ.

“Nhắm mắt.”

Trước mắt cảnh vật bỗng nhiên đại biến, thân hình Chu Tước quá nhanh, cảnh vật chưa thấy rõ, liền cảm thấy mình đang lao đi, Đóa Đóa có chút choáng váng đầu, chính mình bị chặt chẽ ôm vào trong ngực.

Thân mình tiếp xúc thực nhanh, Đóa Đóa toàn thân nóng lên, tim đột ngột càng nhảy càng nhanh.

Đóa Đóa mở hé hé một mắt, rình coi bộ dáng Chu Tước, sau đó vươn tiểu móng vuốt lặng lẽ đặt tại ngực Chu Tước, cảm thụ vững vàng trái tim đang đập kia. Mà một tiểu móng vuốt khác đặt tại chính ngực mình, áp chế cuồng loạn tim đập.

“Đến.”

Thân mình Chu Tước đứng ở giữa không trung, ông tay áo quần lấy tiểu hồ ly, chậm rãi thả xuống.

Đóa Đóa ngồi trong lòng Chu Tước, tò mò tròn tròn mắt, nhanh như chớp đánh giá bốn phía.

Nghiêm nhiên là đỉnh núi, nguy nga giống như thẳng thượng cửu tiêu, cao ngất độc lập.

Dãy núi phát ra hào quang màu vàng, lông vũ bay đầy trời, nháy mắt hóa thành khổng tước, bạch hạc, đại bàng cùng trăm điều, vờn quanh mấy cái rồi biến hình người, thấy Chu Tước liền hành lễ.

“Tham kiến vương thượng –”

Chu Tước phía nam, thế gian cũng có người xưng phượng hoàng, tứ linh chi nhất, trăm cầm chi vương. (đứng đầu tứ linh, vua của trăm loài)

Y phục hoàng kim, thiên sắc xích quang ónh ónh lưu chuyển, Chu Tước vững vàng đứng ở đỉnh núi, ánh mắt bình tĩnh nhìn lướt qua mọi người, ánh nắng sáng lạn phủ trên bộ dáng tuấn mỹ.

“Các người đều là các tộc tộc trưởng, ngày thường sự vụ cũng nhiều, trở về đi.”

“Tuân lệnh.” Các vị tộc trưởng của Vũ tộc đều đứng dậy, ánh mắt thoảng nhìn qua Đóa Đóa, sau đó liền cung kính thi lễ hóa thân bay đi.

Đóa Đóa nhìn không chuyển mắt, hẳn chưa từng gặp qua nhiều người Vũ tộc xinh đẹp như vậy, huống chi các tộc trưởng đều là tộc đàn trung tư, dung mạo xuất chúng.

Bỗng nhiên lại nghe trên đỉnh đầu có tiếng gió động, một khổng tước tuyết trắng bay đến giữa không trung, đuôi dài mỹ lệ vô cùng, biến thành hình người, phiêu nhiên dừng trước mặt bọn họ.

Đó là một nam tử mỹ lệ, dáng người như ngọc, vận ti bào mặc tuyết trắng, mái tóc dài cuốn lên phía sau đầu, được giữ bởi một cây trâm ngọc bích, vô cùng hoa lệ.

Đóa Đóa nhận ra đó là tộc trưởng tộc khổng tước.

Nhan sắc hoa lệ tất nhiên là không cần phải nói, một đôi mắt ma mị, tuy là nam tử, lại cử chỉ phong lưu, nhưng lại có một tia quyến rũ, hẳn cẩn thận đánh giá Đóa Đóa, đôi mi dài khê động, ánh mắt chớp vài cái, sau đó đối Chu Tước thi lễ nói:“Vương thượng, xin hỏi một chút, tiểu hồ này là từ đâu đến?”

Chu Tước ngó một tiếng, nhìn hẳn một cái, tựa hồ thực vừa lòng

phản ứng của hắn, sau đó ý vị thâm trường nói:“Trên đường gặp, Tuyên Tước, hẳn chịu ảnh hưởng thần lực của ta, người dẫn hắn đi ăn chút thánh quả, bổ sung linh lực.”

Nói xong đem Đóa Đóa bỏ ra, nào biết tiểu hồ ly không chịu, móng vuốt vẫn gắt gao ôm tay áo Chu Tước, ánh mắt đăm đăm xem xét, dùng sức xem xét, vết thương đã tốt như thế, sao hắn lại nói như vậy chứ. (ìu quá~)

“Thần Quân.....”

Gặp Đóa Đóa một bộ dáng muốn khóc, Chu Tước sờ sờ lưng nó, hòa nhã nói:“Đóa Đóa, đi cùng Tuyên Tước đi, sau đó hắn sẽ đem ngươi mang về.”

Đóa Đóa ngẩng đầu, thân mình khắc chế không được kích động run rẩy một chút. Hẳn chưa bao giờ nghĩ tới, Chu Tước cùng hắn nói chuyện, lại cũng có thời điểm ôn nhu như vậy.

Tim đập mạnh và loạn nhịp, tiểu móng vuốt không khỏi buông lỏng ra, chờ khi Đóa Đóa phục hồi tinh thần lại, phát hiện mình đang bị khổng tước hoa lệ ôm vào trong ngực, tò mò rà qua rà lại.

“Àn, cái kia.....” Đóa Đóa không biết nên xưng hô với hắn như thế nào, nhất thời do dự, thì cái bụng của mình đã hướng lên trời.

Mấy ngón tay mỹ ngọc chậm rãi xoa xoa lông bóng loáng của nó, thủ thế không nhẹ không nặng, thuận thực tự nhiên, Đóa Đóa trực giác tư thế này bất nhã, nhưng cái bụng được nhu rất là thoải mái, sau khi khổng tước nhu hoàn bên phải lại nhu hoàn bên trái, hẳn miễn cưỡng vòng vo cái thân, nhắc bên trái sang.

Khổng tước liền bật cười, Đóa Đóa cảm thấy thế này không đúng, lập tức đứng dậy lui thân thể, đuôi to lông xù đem chính mình cuộn lại, chỉ chừa một mắt đen to, thẹn thùng cảnh giác nhìn hắc, chớp chớp.

“Tiểu hồ ly, ngực có còn đau hay không?”

Nhìn hắc là đôi mắt đẹp sắc bén lại quyến rũ, Đóa Đóa nhìn cũng không thấy cảnh giác, ngược lại có chút thân thiết.

Đóa Đóa chậm rãi buông đuôi ra, hai tiểu móng vuốt thật cẩn thận cào cào trong lòng bàn tay khổng tước, ngẩng đầu nhìn hắc.

“..... Không đau, Thần Quân đã chữa trị cho ta.”

9. Chương 8

Vì sao, ta cảm thấy ngươi thực thân thiết? Rõ ràng chưa bao giờ gặp qua, nhưng khí tức tiên khi lưu chuyển trên người này hết sức quen thuộc, Đóa Đóa nghĩ nghĩ hít vào một hơi, trong mắt tràn ngập hoang mang.

Khổng tước xinh đẹp thanh điểm khuôn mặt ngược lại có chút ngưng trọng, mi tâm cũng hơi hơi tức khởi, “Ngươi nói..... Vương thượng trị thương cho ngươi? Hắc dùng tiên lực?”

Đóa Đóa gật đầu, nghiêng đầu không rõ vì sao khổng tước đột nhiên hỏi như vậy, ngữ khí thật cổ quái.

“Có cái gì không đúng sao?”

“Không phải..... Là chuyện lớn Không đúng..... A.....” Khổng tước có chút thất thố nhìn Đóa Đóa, vẻ mặt không dám tin, “Thiên, vương thượng đến tốt cùng suy nghĩ cái gì, không được, ta phải đi tìm hắc.....”

Nói xong, đem Đóa Đóa đặt ở một gốc cây cao lớn dưới tàng cây, chỉ vào một quả màu đỏ trong suốt, nói: “Đây là thánh quả, ngươi ăn nhiều chút, tu vi rất nhanh liền có thể khôi phục lại.”

Đóa Đóa còn chưa hiểu được ý nghĩa của việc nhận tiên lực của Chu Tước, Vũ tộc nếu cho ngoại tộc tiên lực, nghĩa là người tiếp nhận là dị tộc, trừ phi là đối với người đó là yêu thương hoặc là cảm tình đặc biệt thâm hậu, mới truyền ra tiên lực, bình thường cũng không sẽ phát sinh chuyện như vậy. Chu Tước lại là Vũ tộc chi vương, thế nhưng dễ dàng dùng tiên lực của mình chữa thương cho tiểu hồ ly, điều này làm cho khổng tước giật mình.

Đóa Đóa thấy khổng tước đi xa, lại khôi phục tính tình nghịch ngợm, lập tức trèo lên cây ăn quả, cái thánh quả này thật dị thường, sau khi ăn xong, đan điền tứ chi đều tràn ngập linh lực, tựa hồ tinh khí tăng trưởng không ít.

Đóa Đóa bỗng nhiên nghĩ đến Chu Tước vì mình chữa thương tựa hồ cũng mất không ít tiên lực, vì thế dùng móng vuốt lại dùng miệng, dọn dẹp rất nhiều nhánh cây, mặt trên nặng trĩu thánh quả, tiểu hồ ly miệng ngậm một nhánh cây thật to, cố sức dùng miệng kéo. Nó chính là nghĩ có thể mang một ít trở về cho Chu Tước.

Muốn đến chỗ đỉnh núi Chu Tước tu luyện, đường đi cũng không tốt, cây cối rậm rạp, tiểu hồ ly đi nghiêng ngả lảo đảo, nhưng trong lòng cũng là hơi hơi ngọt. Nó rất cục cựa cũng có thể vì Chu Tước làm cái gì đó.

Đỉnh núi mây mù bao phủ, hương thơm ngào ngạt Hồng Liên theo gió thổi tới, Đóa Đóa biết đó là do Chu Tước sử dụng hỏa liên châu, nghĩ đến đã cách đỉnh núi không xa, tinh thần lại lần nữa phấn chấn, dùng miệng hàm trụ cành thánh quả, dùng sức lôi kéo hướng lên ngọn núi. (sao bé ngốc thế zời...không biến hình người a~)

Sơn đạo gập ghềnh, bỗng có thanh âm theo gió núi ả ả bay tới.

“..... Vương thượng tiên lực khôn cùng, tiểu hồ ly nào có thể nào chịu được..... Huống chi hắc dù sao cũng là dị tộc..... Vương thượng chẳng lẽ có thể làm cho hắc ở lại Vũ tộc sao?” Trong không gian vang vọng tiếng nói nhẹ nhàng duyên dáng của khổng tước.

Tim Đóa Đóa nhảy lên, chậm rãi dừng cước bộ.

Trầm mặc thật lâu, nghe được Chu Tước chậm rãi mở lời:“Ta lúc ấy..... Vẫn chưa nghĩ.”

..... Vẫn chưa nghĩ a..... Đóa Đóa bỗng nhiên mê mang. Nguyên lai trước kia được ôn nhu bảo hộ, chỉ là hắc theo bản năng phản ứng, như vậy hết thảy những điều này..... Ấm áp vô cùng thân thiết, nguyên lai là chính mình thiên chân ảo tưởng a.

Đầu đối thoại kia tại tiếp tục.

“Vương thượng vất vả như vậy..... Không phải là vì Chấp Minh Thần Quân sao, nếu có thể đem Thần Quân cứu ra khỏi nhân gian khổ hải, vương thượng liền cùng Thần Quân trở lại thiên đình..... Đến lúc đó, xin hỏi vương thượng an trí tiểu hồ ly như thế nào?”

“.....” Chu Tước dừng một chút, thanh âm thấp phần trầm thấp, Đóa Đóa nghe không rõ, chính là mơ hồ hồ hồ có mấy cái tự,“..... Tự nhiên là đưa trở về.....”

Chân Đóa Đóa mềm nhũn, thân thể nặng nề ngã sấp xuống một khối đá,“Phanh –” một chút, đầu choáng váng không rõ phương hướng.

Run rẩy đứng lên, thánh quả vất vả mang lên nhanh như chớp lặn nhất, tán, nát.

Bốn phía lập tức yên tĩnh thần kỳ.

Đầu kia tựa hồ nghe đến tiếng vang, thanh âm khổng tước nói:“Vương thượng, ta đi nhìn xem.”

Đóa Đóa tựa hồ có thể nhìn đến Chu Tước cặp băng hàn cao ngạo kia, không dễ phát hiện ôn nhu..... Ôn nhu nho nhỏ kia đủ để cho người chìm đắm trong đó!

Nhưng là, hắc là vô tâm!

Có lẽ, ôn nhu kia chính là giả mà thôi! Chính mình nhìn lầm rồi, nhìn nhầm rồi!

Chu Tước vô tâm cùng mình ở một chỗ, trong lòng hắc chỉ nghĩ có hàng yêu, thu đan, sau đó đi cứu người đồng dạng cũng là cao cao tại thượng pháp lực vô biên Huyền Vũ Thần Quân.

Đóa Đóa nhắm chặt mắt, bỗng nhiên quay đầu lại chạy xuống dưới núi!

Đóa Đóa liều mạng chạy, bởi vì ngực không ngừng có chua xót, nước nở tất cả đều ứ lại ở trong cổ họng, bức cổ họng nó phát đau. Chấp Minh Thần Quân Huyền Vũ kia, cùng Chu Tước đều là thượng tiên, hắc như vậy lo lắng đi cứu hắc, cũng hắc là, chính là..... Hắc không nên ở giữa đường lại cứu một tiểu hồ ly ngây ngốc như mình.....

Đóa Đóa chạy trốn tứ chi như nhũn ra, vì không để mình bị đuổi theo, nó cắn răng chống đỡ, vẫn duy trì tốc độ như tia chớp, rất miễn cưỡng ép buộc.

Móng vuốt càng ngày càng đau, mỗi một lần chạm đều rất đau, Đóa Đóa cũng cố nén.

Gió thổi, nó bất tri bất giác chảy xuống nước mắt, Đóa Đóa suy yếu nhìn phía trước, thấy không rõ lắm, tất cả đều mướt mịt, không biết nên đi về phía nào? Không bằng trở về nơi mình nên ở.

Phụ thân.....

Đóa Đóa nhớ tới ánh mắt hồ phụ thân ôn nhu trong trẻo, trong lòng càng khổ sở, sớm biết rằng có ngày hôm nay, nên nghe lời nói của phụ thân, ngoan ngoãn ở Cửu Hoa Sơn.

Thực hận bộ dáng hiện tại của mình, chạy cũng không chạy được, dùng hết khí lực, ngay cả một chút sự tình như vậy cũng làm không xong.

Rõ ràng chỉ là tiểu hồ ly bình thường, lại vẫn vọng tưởng được thượng tiên ưu ái.

Chạy nửa ngày đường, ngực càng thêm khó chịu, thân thể rớt cục vô lực nằm úp sấp xuống dưới, vết máu loang lổ, tiểu móng vuốt rớt cuộc vô lực chống đỡ thân thể, thấy lưng lay sấp đổ xuống vách núi!

Đóa Đóa muốn chống đỡ thân thể, tiểu móng vuốt dùng sức bắt lấy dốc đá, nhưng chỉ càng thêm kịch liệt đau đớn, thân thể run lên, dọc theo vách núi đen trắng tấp rơi xuống!

Cuồng phong phần phật, như đao bàn xé rách thân thể non nớt của Đóa Đóa.

“A –!” Đóa Đóa thật sự đau nhین không được, liền nhẹ nhàng khóc lên.

“Đóa Đóa!” Một tiếng kêu, một bóng người màu xanh nhạt nhanh chóng lao xuống vách núi, tốc độ so với Đóa Đóa rơi còn nhanh hơn vài phần.

Ngay khi sắp tới bên cạnh tiểu hồ ly, bên cạnh người bỗng nhiên bạch quang chợt lóe, bên trong mây mù hiện lên một bóng người tuyết trắng, tư thái nhẹ nhàng nhanh nhẹn, Đóa Đóa bị hấn văng vàng ôm vào trong ngực.

Bóng người màu xanh nhạt lập tức ngừng giảm tốc, ở giữa không trung chậm rãi định trụ thân hình, đến trước mặt khổng tước, ánh mắt ôn nhu trầm tĩnh. Nhưng một đôi mắt lại phá lệ tỏa sáng, giống như lửa.

“..... Tuyên tước,” Trầm mặc thật lâu sau, rốt cục vẫn là nhین không được nói ra hai chữ khắc cốt ghi tâm.

Khổng tước xinh đẹp, gương mặt lạnh như băng, nói:“Người vẫn dám đến Vũ tộc!”

Đóa Đóa nghe đến thanh âm ôn nhuận, gian nan động thân thể, nước nỏ nói:“Phụ thân.....”

Tâm Đóa Đóa bị thương nặng, lại trên vách núi ngã xuống nhận hết kinh hách, giờ phút này nhìn thấy hồ phụ thân, giống như một quả bóng hết không khí, cả người đều mềm nhũn mệt mỏi đến cực điểm, nhìn phụ thân liền rơi nước mắt, thân thể nho nhỏ động lên, Đóa Đóa muốn một cái ôm ấm áp ôm ấp.

Không ngờ tay khổng tước mạnh mẽ, đem tiểu hồ ly đè lại, tà tà nhìn hồ phụ thân, trên mặt tất cả đều là đùa cợt, “Đây là người năm đó dùng tiên nguyên, sinh hạ?”

Nhìn thấy Đóa Đóa khó hiểu mà mở mắt nhìn, khuôn mặt ôn nhuận trắng noãn của hồ phụ thân hơi hơi đỏ lên, nhẹ giọng nói:“Việc năm đó, là ta không đúng..... Thỉnh người đem Đóa Đóa đưa ta, nó còn nhỏ, cái gì cũng đều không hiểu, người đừng giận chó đánh mèo với nó.....”

Khổng tước lạnh lùng hừ,“Người nói ta sẽ xuống tay với nó sao?”

Đóa Đóa tựa hồ có chút hiểu được, đuôi to dựng lên, sợ hãi lông xù một đoàn.

Khổng tước nhu nhu mi tâm của nó, bỗng nhiên cười nói:“Nhỏ như vậy còn cau mày, thật sự là xấu muốn chết.”

Sau đó đầu ngón tay mỹ ngọc kia tràn đầy bạch quang, một chút một chút nhập vào mi tâm tiểu hồ ly, Đóa Đóa cảm thấy khí lực đã trở lại một chút, cẩn thận nâng lên móng vuốt nhìn xem, tiểu thịt điểm chứa nhiều miệng vết thương đã khép lại, làn da khôi phục thành màu hồng nhạt thản nhiên.

10. Chương 9

Đóa Đóa tự nhiên hiểu được là khổng tước dùng tiên lực cứu mình, cúi đầu xuống nghĩ nghĩ, vươn đầu lưỡi lạch cạch lạch cạch liếm vài cái trên tay khổng tước, sau đó nâng đôi mắt đen lưng liêng yên lặng theo dõi hần.

Khổng tước hơi chấn động.

Dị tộc muốn vào Vũ tộc tu luyện cũng không phải là dễ dàng, cho dù là có tiên khí của vương thượng, thì tiểu hồ ly yếu đuối cũng chống đỡ không được bao lâu, nhưng tiểu hồ ly nhìn qua không có nửa điểm không khỏe, ngược lại khổng tước cảm thấy, vừa thấy hần liền cảm thấy có một loại cảm giác quen thuộc.

Nhìn tiểu hồ ly ngây thơ tròn vo ôm ở trong tay, khổng tước biết mình rõ ràng là hận hồ tộc, nhưng thấy đôi mắt tiểu hồ ly, tâm bỗng nhiên vừa động.

Đôi mắt này không giống hồ tộc, tuy rằng đôi mắt tiểu hồ ly không nhỏ, ngập nước, nhưng hình dạng này rõ ràng là mắt phượng hẹp dài, nhìn kỹ có vài phần giống Vũ tộc.

Trong mắt khổng tước toát ra một tia thần sắc phức tạp, thừa dịp ôm lấy tiểu hồ ly, tiên lực bất tri bất giác tham nhập kinh mạch nó, quả nhiên.....

Cùng suy nghĩ của mình giống nhau, trên người tiểu hồ ly này có một nửa là giống chân nguyên tiên lực của mình!

Đóa Đóa chiếm được tiên lực của khổng tước, nhất thời trên người dễ chịu rất nhiều, nó nhìn xem khổng tước, lại nhìn xem sắc mặt có chút không thích hợp phụ thân, trực giác tấp tấp đầu lưỡi, muốn nói cái gì đó.

Hồ phụ thân khẽ mở đôi môi, trong miệng bay ra một viên châu màu xanh nhạt mượt mà trơn bóng, đưa đến Đóa Đóa trước mặt, ôn hòa nói:“Đóa Đóa, há mồm.”

“Phụ thân.” Đóa Đóa nghe lời hàm trụ hạt châu, bên trong cuộn cuộn không ngừng sức mạnh cường đại ầm ập, chảy vào kinh mạch của nó, Đóa Đóa cảm thấy ngực buồng lỏng, đã hoàn toàn khôi phục.

Ngô, giống như linh lực so với trước đây còn tràn đầy một ít. Nó nhìn phụ thân một cái, lại nhìn khổng tước, bỗng nhiên phúc chí tâm linh toát ra một câu:“Phụ thân, hân chính là mẫu thân ta sao?”

Hồ phụ thân run lên, nghiêng đầu đi, trên mặt bỗng nhiên có chút ửng đỏ, khổng tước xoa xoa lông tơ tuyết trắng trên đầu của Đóa Đóa, cười nhạo nói:“Ta là Vũ tộc, sao có thể sinh hạ một tiểu hồ ly như ngươi, hỏi cha ngươi một chút, ai mới là mẫu thân chân chính? Là ai lúc trước dùng tiên nguyên của ta?”

Hồ phụ thân trên mặt càng đỏ, nói không ra lời, trầm mặc một hồi lâu mới nói:“Chuyện này..... Nhất định phải ở trước mặt đứa nhỏ nói sao?”

Khổng tước liền cảm thấy nôn nóng,“Chẳng lẽ không phải nói rõ ràng sao? Rõ ràng là ngươi hao tổn tâm cơ dùng tiên nguyên của ta, sao lại bảo ta là nương của nó?”

Mất đi nội đan, sắc mặt hồ phụ thân càng thêm trắng, đồng tử tối đen nặng nề không có một tia ánh sáng, hân cúi đầu lộ vẻ sầu thảm cười, sau đó nói:“Đóa Đóa.....” Chậm rãi ngẩng đầu lên, âu yếm nhìn bảo bối của mình, nói:“Hân mới là cha ngươi, ta..... Thật có lỗi Đóa Đóa, lừa ngươi..... Bốn trăm năm trước ngươi sinh hạ ngươi..... Kỳ thật là ta..... Ta..... Ta trộm kì tử đan, cho nên, mới có khả năng sinh hạ ngươi.....”

Sau đó hân bước lại, đứng trước mặt khổng tước thật lâu,“Tuyên Tuyên, nói như vậy được chưa? Nhiều như vậy năm Ngươi vẫn là không muốn tha thứ cho ta sao?”

Khổng tước xoay mình chấn động, mấy trăm năm đều không nghe được có người gọi hân như vậy “Tuyên Tuyên”, đột nhiên trong lúc đó lại nghe được, quả thực giống như người bình thường, trong lòng cảm giác lẫn lộn, nhưng hân không biểu hiện ra bên ngoài. Nhưng khổng tước nhớ lại chuyện trước đây, ngực không thể ức chế bị thương cùng hận.

Năm đó bọn hân là bạn tốt, là cầu tiên cầu đạo, cùng chung chí hướng bạn bè, nhưng không nghĩ người nọ ôm tâm tư như vậy với mình, vì ngăn cản chính mình hóa tiên, không tiếc hạ thủ đoạn, dùng tiên nguyên của mình, khiến hân đến nay vẫn ở bộ tộc, không thể đường đường chính chính đứng hàng tiên ban, trở thành một gã thượng tiên.

Khổng tước nghĩ đến đây hận ý lại khởi, cắn răng cứng rắn nói:“Tổ Ninh, ngươi muốn ta tha thứ ngươi, trừ phi ngươi theo thể giới này biến mất!”

Huyết sắc trên hai gò má hồ phụ thân hoàn toàn biến mất, hân nhìn khổng tước một lúc lâu, nhắm mắt lại, rồi lại mở, rốt cục thần nhiên cười,“Hảo, ta đã biết.”

“Đến, Đóa Đóa lại đây.” Hồ phụ thân nhìn tiểu hồ ly bỏ nhào vào trong lòng, ánh mắt thập phần cưng chiều thương tiếc.

Đóa Đóa cào cào tiểu móng vuốt, bất an bào bào vạt áo phụ thân, không biết sao vẻ mặt của phụ thân làm cho nó cảm thấy rất là đau thương, “Phụ thân.....”

Hồ phụ thân thấp giọng hỏi: “Đóa Đóa, kia mới là cha ngươi, ngươi đi gọi hắn một tiếng được không?”

Đóa Đóa ngẩng đầu nhìn xem khổng tước, mây mù thần nhiên bao phủ chung quanh hắn, hắn đứng giữa không trung, tư thái tuyệt đẹp, mắt phượng lợi hại tinh lưỡng, nhưng nhìn mình cũng là nhu hòa mà thân thiết.

Một loại máu mủ tình thâm dâng lên trong lòng, Đóa Đóa gật đầu, nhìn hắn, nhẹ nhàng hô một tiếng: “..... Cha thân.”

Kia một tiếng thân thiết nhẹ nhàng “Cha thân” khiến cho lòng khổng tước xao động, giống như người say, khổng tước không khỏi đáp lại nó một tiếng.

Hắn..... Thế nhưng có một đứa con! Còn có bộ dạng lớn như vậy!

“Hảo hài tử,” Hồ phụ thân vuốt ve đầu Đóa Đóa, “Biến thân cho cha thân ngươi nhìn xem.”

Đóa Đóa hợp tiểu móng vuốt với nhau, trong miệng lẩm bẩm, sau đó sương mù xuất hiện, một thiếu niên hoạt bát phần nộn xuất hiện trước mắt khổng tước.

Gương mặt trắng hồng mềm mại, đôi mắt đen thủy tinh, giống như vũ tộc, hẹp dài, nhưng mắt vĩ cũng là bộ dáng hồ tộc, hơi hơi thượng kiêu, thập phần đáng yêu mê người.

Hồ phụ thân nhẹ nhàng nói: “Đóa Đóa mặc dù đã hơn bốn trăm năm, theo đạo lý sớm nên trưởng thành, nhưng ngươi vốn sinh ra đã yếu đuối, lại cùng có huyết mạch hai tộc, khó có thể dung hợp, cho nên mới chậm chút..... Cũng là sai lầm của ta, làm cho đứa nhỏ này không ít khổ..... Cửu Hoa Sơn tuy rằng có tiên căn, nhưng không thể so với thánh địa Vũ tộc, nếu nó có thể ở này tu luyện nhiều hơn, đổi thân thể và tu vi của nó đều có lợi thật lớn..... Tuyên tuyên,” Hồ phụ thân thật sâu nhìn hắn, trong mắt nổi lên một tia ôn nhu, nhẹ giọng nói: “..... Người chăm sóc nó được không?”

Đóa Đóa nhịn không được ôm chặt lấy hồ phụ thân, “Phụ thân, vậy còn ngươi, ngươi đi đâu, đừng để ta một mình ở chỗ này.”

Khổng tước run run một chút, nghĩ không ra phải nói cái gì, cốt nhục thân tình, hắn thích Đóa Đóa, nhưng sẽ không bởi vì đứa nhỏ mà tha thứ cho người trước mắt này.

Hồ phụ thân than nhẹ một tiếng, ôn nhu nói: “Ta là tộc trưởng tự nhiên phải về hồ tộc, Đóa Đóa, phải nghe lời nói của cha thân, về sau không thể bướng bỉnh,” Ngón tay chậm rãi đem bảo bối bên người đẩy ra, chỉ vào bóng người đứng lạng xa xa, “Đi đi, cha thân ngươi đang ở đó, chờ ngươi tu luyện tốt, hãy đến tìm ta.”

Nói xong lại nhịn không được quay đầu nhìn khổng tước một cái, người nọ đã đến gần, không biết tới khi nào, nếu không phải hắn ngẩng đầu, có lẽ không cảm giác được người nọ tiêu sái gần.

Lưu luyện nhìn cặp mắt phượng trong sáng xinh đẹp kia, khi bọn hắn vẫn là bạn tốt, hắn rất thích nhìn ánh mắt đó. Thời điểm luận đạo, cặp mắt kia luôn tràn đầy sáng rực, hắn cũng không biết chính mình từ khi nào trầm mê như vậy.

Rất sâu rất sâu.....

Sâu đến nguyện ý vì hắn không tiếc nghịch thiên, đi trộm kì tử đan.

Đó là một loại tiên đan thập phần cường đại, chỉ có làm thần tộc bởi vì không có nữ tính mà không thể sinh người thừa kế, mới có thể được tiên đế ban thuốc, tộc trưởng tự mình ăn vào, cùng đồng tộc tối thuần khiết tiên nguyên, vì thân tộc mình kéo dài hậu thế.

Nhưng sau khi uống thuốc trong cơ thể phải chịu thống khổ biến hóa, thống khổ đó không phải thượng tiên bình thường có thể chịu được, bởi vậy tiên đế đồng thời còn có thể phái một tư được tiên quân đi trấn trị, bảo đảm đứa nhỏ thuận lợi sinh ra.

Nhưng những điều đó, hắn đều không có.

Cho nên, đứa nhỏ khổ, hắn càng khổ.

Thân thể kịch liệt biến hóa dẫn tới đau đớn, thường thường hẳn phải cắn đứt một cây lại một cây ngậm lấy, mới đầu mấy tháng, hẳn luôn đau đến trước mắt biến thành màu đen rồi hôn mê đi, buổi sáng vì mồ hôi lạnh rơi mà tỉnh lại, mùi máu tươi trong miệng làm cho hẳn buồn nôn.

Hắn không dám đi ra, sợ bị người khác biết được quá nhiều đến đũa nhỏ.

Đợi cho thai nhi thành hình, trong cơ thể biến đổi lớn mới dịu đi một chút, hai loại tiên lực bất đồng ở bên trong kinh mạch xung đột ma sát, theo thai nhi lớn lên mà ngày càng tăng thêm, mỗi khi phát tác, đau đến mức sống đi chết lại.

11. Chương 10

Nhưng hẳn vẫn cắn răng chịu đựng, yên lặng chịu đựng. Cho dù môi dưới vết máu loang lổ, cơ hồ không có một khối da nguyên vẹn, hẳn vẫn như trước chịu đựng..... Chỉ cần nhớ tới cặp mắt phượng phong duệ lại xinh đẹp kia, hẳn liền cảm thấy trong lòng có ấm áp. Còn có sinh mệnh nho nhỏ trong bụng hẳn, cùng hẳn, là huyết mạch của bọn hắn a.....

Hắn cơ hồ hao hết tu vi mới có thể sinh hạ Đóa Đóa, nhưng hẳn cũng không hối hận.

Đóa Đóa là đứa nhỏ nhu thuận như vậy a, bảo bối của hẳn, trên người lưu lại.....huyết mạch của hai người bọn hắn, thân như vậy, gần như vậy, rốt cuộc phân không ra.

Tổ Ninh nhìn không tước thật sâu, cuối cùng hẳn chậm rãi nhắm hai mắt lại, rốt cục xoay đầu.

Ánh mắt nhu hòa thâm thúy đó, làm không tước không nói được, cũng không hiểu được.

Cứ như vậy đi, hẹn gặp lại, Tuyên Tước.

“Chờ một chút!” Không tước nhìn bóng dáng hẳn rời đi bất giác ra tiếng gọi, Tổ Ninh dừng một chút, chậm rãi quay đầu, trong đáy mắt tro tàn có một tia hy vọng.

Cứ như vậy sáng quắc nhìn hẳn, thâm thúy nóng bỏng.

Không tước nuốt hạ nước miếng, khắc chế tia khắc thường trong lòng, cầm bàn tay nhỏ bé của Đóa Đóa, “Thời điểm kia, ngươi từng lấy ra tước linh của ta, cái kia..... Có tiên lực của ta, đối với Đóa Đóa rất tốt, ngươi đưa ta.”

Tước linh là một cái đuôi dài của không tước, quang hoa lưu chuyển, cũng là tiên lực, lúc trước hai người vẫn là bạn tốt, không tước từng chủ động lấy xuống cho Tổ Ninh. Nhưng hiện tại, hết thảy cũng không giống nhau, vật phải trả về chủ cũ.

“Không trả.” (XD~)

Không tước rồi đột mặt đỏ lên, này hỗn trưởng hồ ly, hẳn hẳn, cũng dám nói như vậy!

“Cái này vốn là của ta, ngươi đưa ta.” Mắt phượng tinh đẹp của không tước bắt đầu run rẩy.

“Không trả,” Tổ Ninh vẫn là điềm tĩnh trả lời không tước, sau đó chậm rãi nở nụ cười, thê lương lại ngọt ngào nói: “Chỉ có nó là của ta, ta sẽ không trả lại ngươi, ngươi quên việc này đi.”

Không tước chỉ cảm thấy trong lòng ông một tiếng, không thể nhịn được nữa hung hăng cắn chặt hàm răng, sau đó cũng bất chấp Đóa Đóa ở một bên, đi đến bên người, túm trụ vạt áo Tổ Ninh, “Ngươi, ngươi chính là cố ý, ngươi là hồ ly không biết xấu hổ, ngươi rốt cuộc có trả hay không?”

Tức giận xông lên đầu, không tước nảy sinh ác độc túm trụ hẳn, mười ngón bóp chặt, thẳng đến khi hơi thở Tổ Ninh bắt đầu dồn dập, trên mặt lộ ra biểu tình đau đớn, trong lòng không tước mới dễ chịu một ít.

Tổ Ninh đau như vậy, nhưng vẫn cười nói: “Đúng, ta là cố ý, ở trong lòng ngươi dù sao ta ta cũng đáng ghét, nhiều một chút thì có sao....Khụ khụ...Huống chi đó là của người ta thích...Ta muốn mang đi nó...Khụ khụ...”

Đôi môi kia đã tái nhợt đến không chịu nổi, có thể nói những câu làm cho không tước nổi trận lôi đình! Mà xui quẻ khiến liền hung tợn hôn xuống đôi môi mỏng manh kia!

Lạnh lẽo lại mềm mại thần kỳ, điểm này quả thực có thể khiến lòng tê dại đi.

Một lúc, môi chậm rãi tách ra.

Khổng tước không rõ đây là loại cảm giác gì, con người bình tĩnh nhìn đôi môi bị chính mình cắn đến như vậy, tuyệt đẹp điểm lệ kinh tâm động phách, chỉ có hân mới có, mị hoặc biết bao người.

Suýt nữa đã quên, đây là hồ ly a, mặc kệ ngoại hình tao nhã như thế nào, trời sinh có năng lực mị hoặc.

Khổng tước đang định mở miệng, khỏe mắt lại nhìn đến trong người Tố Ninh hình như có một chút màu quang, nhanh tay vạch trần vạt áo, rõ ràng là tước linh của mình, bị Tố Ninh dùng thuật lui thành lông chim nhỏ, dùng chỉ bạc treo bên người.

Tố Ninh không khỏi cương thân mình, dùng sức cầm tước linh, miệng đầy chua xót.

Tuyên Tuyên quả nhiên cái gì cũng không nguyện ý lưu lại cho chính mình.

Đôi mắt khổng tước vòng vo vài cái, nói:“Người muốn cũng có thể.....” Đôi môi uớt át chậm rãi gần sát hân, nhiệt khí làm cho Tố Ninh không khỏi hơi hơi sợ run.“Theo ta một đêm.” Chỉ cần chính mình hung hăng thương tổn hân một hồi, hận thù này đối với hân có lẽ có thể mất đi.

“Cái gì?” Trong lòng tựa như bị độc xà cắn,“Người muốn làm gì?”

Khổng tước cúi đầu nhìn thẳng hân, trong mắt cảm xúc thô bạo mà kịch liệt, thô thanh nói:“Ta muốn người lại cho ta một lần, ta liền không hề so đo chuyện đó.”

Hai người đối diện thật lâu sau, chung quy là Tố Ninh hạ mắt tiếp, chậm rãi nói: “Hảo.”

Đóa Đóa bất an đi đến bên hai người, chần chờ nói:“Phụ thân..... Cha thân..... Các người làm sao vậy?”

“Không có việc gì, cha thân người còn có chút chuyện muốn cùng ta nói,” Nhìn đến bảo bối nhi có bộ dáng sắp khóc, Tố Ninh đau lòng không thôi, lời nói nhỏ nhẹ an ủi:“Không có việc gì, đừng khóc.”

Đóa Đóa bán tín bán nghi, lại nhìn nhìn khổng tước, dưới ánh mắt hồn nhiên của Đóa Đóa hồn, miễn cưỡng cười một cái, một bàn tay có chút thân mật ôm Tố Ninh, một ngón tay chỉ vào nơi ngọn núi xa xa,“Người đến đó trước, cái động có cây hoa xương bồ màu lam kia, đó là chỗ tu luyện của ta, người đến nơi đó tự nhiên có người chiếu cố.”

Đóa Đóa thuận tay nhìn lại, quả nhiên bên trong lưng chừng núi mây mù vờn quanh có một cây hoa xương bồ màu lam điểm lệ. Bỗng nhiên trước mắt nhoáng lên một cái, hình như có bóng người hiện lên, khi nhìn kỹ, hai người bên cạnh đã không thấy!

“Phụ thân –!”

“Cha thân –!”

“Các người đi nơi nào, đừng bỏ lại ta một mình!”

Thanh âm thanh thúy của Đóa Đóa vọng lại, chính là không có thanh âm trả lời nó.

Tiểu hồ ly có chút thương tâm, cúi đầu rầu rĩ dọc theo sơn đạo hướng lên trên đi, đi tới đi tới, không biết làm sao bớt thương tâm, nước mắt rơi xuống.

Nó nghĩ đến phụ thân, nghĩ đến cha thân, còn có..... Chu Tước, tại sao hiện tại chỉ còn lại mình nó.

12. Chương 11

Đột nhiên xung quanh gió nổi mây phun, ở ngoài truyền đến một tiếng thét dài, Đóa Đóa không khỏi ngẩng đầu, mây mù như ẩn như hiện một thanh long, oanh oanh liệt liệt, thanh âm như sấm hùng tráng uy nghiêm không dứt bên tai.

Trong lòng đột nhiên nhảy dựng, tiếng huýt gió kia giống như đè nặng lên ngực Đóa Đóa.

Tay muốn che lỗ tai, nhưng đột nhiên dừng lại.

“Kiến Chương.”

Có tiếng người hô, thanh âm kia đầy lạnh nhạt, rõ ràng là thanh âm của Chu Tước.

Sau đó tay bị người cầm, đầu ngón tay ôn nhuận thanh lương chạm nhau, một cỗ tiên lực chậm rãi truyền đến, Đóa Đóa đồn cảm thấy trên người thoải mái, khí lực đều đã trở lại.

Thanh long hóa thành hình người, nghiêng nhiên có bộ dáng một công tử, một đôi mắt hoa đào mỉm cười loạn phiêu, quả thực có thể câu hồn. Mái tóc dài đen nhánh được vấn lại bởi một cây bạch ngọc, tiên bào xanh biếc, ngọc bội hình rồng, khuôn mặt tuấn mỹ tỏa sáng, tiêu sái, không kềm chế được ha ha cười, “Lăng Quang, ta vừa vặn đi ngang qua, cho người thấy tiên khí lúc này, nhiều năm không gặp, vẫn khỏe chứ?”

Chu Tước lại lạnh lùng hất bàn tay nhiệt tình của hắn, ánh mắt lãnh đạm, “Chấp Minh ở nhân gian chịu khổ, ta sao có thể rảnh rỗi như ngươi.”

Thanh long mất mặt, ngượng ngùng sờ sờ cái mũi, quay đầu nhìn Đóa Đóa bên cạnh Chu Tước nói: “Uy, tiểu hồ ly, ngươi làm sao mà đến đây?”

Đóa Đóa biết hoa hoa công tử trước mắt này là một trong tứ linh Thanh Long – Kiến Chương Thần Quân, nghe nói Huyền Vũ Thần Quân vì cứu hắn mới bị biếm hạ phàm, thái độ của Chu Tước đối với hắn cũng có chút kỳ quái, lãnh đạm tựa hồ còn hàm chứa tức giận, hắn nhìn nhìn Chu Tước, nhẹ nhàng giật nhẹ tay áo, nhỏ giọng hỏi: “Thần Quân, ta không cần để ý đến hắn được không?”

Thanh Long nhất thời ôm bụng cười cười ha hả, liền thanh nói: “A Lăng Quang, ngươi từ nơi nào tìm ra một tiểu hồ ly đáng yêu như vậy, thật là hảo ngoạn cực, sáng mai ta cũng đi hồ tộc mang về ngoạn, ha ha!”

Mặt Đóa Đóa đỏ lên, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tuyệt trần mang đầy ý không biết làm sao, “Uy! Ngươi –!”

Chu Tước lại lạnh lùng phát tay áo mở miệng: “Ta có việc, không phụng bồi.”

Cảm giác được ánh mắt Chu Tước như hàn băng hướng chính mình đâm tới, Thanh Long ho khan một tiếng, nói: “Làm sao vậy Lăng Quang, nhiều năm không thấy, các người đều thay đổi nhiều như vậy.”

“Chúng ta?” Chu Tước nhìn hắn một cái, đột nhiên hỏi: “Ngươi cũng nghĩ đến Chấp Minh sao?”

Bên tai Thanh Long như bị kim đâm, sợ run một chút, nói: “Đương nhiên là có..... Làm sao vậy?”

Chu Tước lạnh lùng nói: “Chấp Minh là vì ngươi hạ giới bị phạt, ngươi lại..... Như trước mỗi ngày rong chơi không ưu không phiền!”

Thanh Long trầm mặc trong chốc lát, nói: “Ta đã sớm nói cho qua cho hắn, không nên tưởng thiết, thiên đình tịch mịch, nên đùa cho vui, làm gì có thật lòng.”

Chu Tước giận dữ, nhưng lại lộ ra vẻ tươi cười, trong mắt hiện lên tối tăm, “Được lắm.”

Thấy hắn thần sắc tức giận, trực giác Thanh Long muốn thoái lui, không nghĩ động tác của Chu Tước nhanh hơn, đầu ngón tay vừa động, tam muội chân hỏa liền rào rạt hướng Thanh Long xông đến.

Thanh long uốn éo thân, dáng người gọn gàng ẩn trong mây, nhưng do chậm nửa nhịp, chiến đuôi thật dài bị đốt trụi một khối, vài miếng long lân càng rực chậm rãi rơi xuống dưới, dừng ở dưới chân Chu Tước.

Không trung còn truyền đến thanh âm oa oa kêu của Thanh Long: “Lăng Quang, ta nuốt không trôi khẩu khí này của ngươi, chờ Chấp Minh đã trở lại, chúng ta lại đấu.”

Chu Tước lạnh lùng hừ, ngón tay thon dài nhặt lấy vài miếng long lân, đặt trong tay Đóa Đóa. “Đem cái này cất lại, nếu người này lại đến quấy rối, người liền hung hăng bẻ đi.”

“Nga, thật là đẹp mắt,” Vài miếng long lân dưới ánh mặt trời tràn ngập kim quang trong suốt, Đóa Đóa nhìn đẹp mắt liền thu vào trong lòng, nghĩ đến bộ dáng Thanh Long Thần Quân chạy trời chết vừa rồi, thật không có nửa điểm là Thần Quân uy nghiêm. Ít nhất..... Không có bộ dáng như Chu Tước tiên uy lẫm lẫm, khí độ bất phàm.

Nghĩ đến đây Đóa Đóa vụng trộm nâng mắt tiếp nhìn người bên cạnh, đôi mắt mang theo xấu hổ, cũng không may Chu Tước lại nhìn nó, vừa vặn bị bắt gặp, Đóa Đóa da mặt mỏng, hai gò má xinh đẹp tuyệt trần “Oanh” một chút liền nóng lên.

Chu Tước bỗng nhiên đưa nó ôm vào trong lòng, ngón tay thon dài chậm rãi vuốt ve sau lưng nó, hần vẫn cùng tiểu hồ đáng yêu thân thiết như vậy.

“Nha..... Thần Quân.....” Tim Đóa Đóa đập nhanh, xấu hổ không biết như thế nào cho phải, tim đập càng lúc càng nhanh, phun ra lời nói mang theo run run.

“Thân thể vẫn tốt?” Thanh âm trầm thấp, bởi vì khoảng cách quá gần, mà có thể cảm thụ được tiếng tim đập mạnh mẽ.

Đóa Đóa ngửa đầu, đảo mắt, chop mũi cảm nhận hơi thở cao ngạo của Chu Tước, nhưng giờ phút này bỗng nhiên trở nên mị hoặc khôn kể, làm người ta say mê, “Ngô..... Tốt lắm.”

“Lúc trước vì sao đột nhiên muốn chạy?” Chu Tước vỗ về mái tóc tơ lụa như tuyết của nó.

Đóa Đóa nhớ lúc trước nghe được Chu Tước cùng Khổng Tước đối thoại, trong lòng nhất thời lại ảm đạm, buông tay ra, thân thể cứng lại, khó chịu nhú mi.

Chu Tước..... Hần nói qua muốn đưa chính mình trở về a. Lại nghĩ đến Chu Tước vừa rồi xuất thủ cũng là bởi vì Huyền Vũ, tâm liền càng thêm buồn.

Một loại độc được ghen tị bắt đầu ở trong lòng tiểu hồ ly mọc rễ nảy mầm.

“Ta là đến chữa thương, thương tốt rồi, tự nhiên phải đi.”

“Vậy người chạy cái gì?” Một lần nữa đem bàn tay nhỏ bé vững vàng nắm ở trong tay, bàn tay nhỏ bé mềm mại, mười ngón như tuyết trắng trong suốt.

Đóa Đóa nửa ngày không nói chuyện, Chu Tước cúi đầu nhìn lại, tiểu hồ ly hơi hơi mấp má, mắt tiếp run run, trong ánh mắt đúng là hơi hơi phiếm thủy quang, rất giống bộ dáng bị khi dễ nhưng không dám nói.

Vật nhỏ đáng yêu lại điêu ngoa.

Đôi môi hơi cong lên, “Làm sao vậy, cái miệng có thể treo cả thùng nước.”

Đóa Đóa nghe được Chu Tước trêu ghẹo mình như vậy, trực giác muốn cười, lại vất vả nhịn xuống, nó còn đang giận mà.

Đầu ngón tay thon dài xoa xoa cái miệng đang mấp má, vuốt ve, một cổ hương vị bá đạo cùng nhiệt độ cơ thể của Chu Tước nhất thời chui vào cái mũi Đóa Đóa, thân thể run lên, làm sao còn có khí lực sinh khí.

“Rốt cuộc là giận cái gì?” Trong lời nói của Chu Tước không mang theo thanh âm lạnh băng, cơ hồ có thể xem là bình tĩnh ôn hòa, tràn ngập liên ý.

Tim càng nhảy càng nhanh, Đóa Đóa phát hiện mình càng ngày càng nóng, cả người đều nóng.

“Không..... Kỳ thật cũng không có gì.....” Đôi mắt trong suốt như nước bắt đầu phủ sương mù, liễm điễm mê hoặc lòng người.

Chu Tước cười khê. Chỉ là đầu ngón tay liền mãi cảm như vậy, vật nhỏ này, hần không biết mình có bao nhiêu đáng yêu hấp dẫn sao?

Hần một mình một người ở thiên giới nhiều như vậy năm, bao nhiêu tiên tử xinh đẹp như hoa ở bên người hă quay đến lại đi, dạng gì cũng có, nhưng không có người nào có thể có một phần đáng yêu như tiểu hồ ly.

Đúng vậy, tiểu hồ ly ngây thơ linh động bất tri bất giác đã hấp dẫn sự chú ý của hắn, vừa thấy Đóa Đóa bị thương, tim hắn sẽ hoảng hốt, không chút do dự chuyển tiên lực của mình tiên lực chữa thương cho hắn. Nhìn đến tiểu hồ ly cao hứng ngọt ngào tươi cười, hắn cũng hiểu được trong lòng thực thỏa mãn, trong nháy mắt hắn hiểu được, lúc trước Tinh Quân theo nói mình cùng tiểu hồ ly hữu duyên có lẽ đúng là ý tứ này, mà nguyên lai người như vậy Huyền Vũ từng nói qua cho hắn nghe – người trong lòng.

Nay, ba chữ này, hắn đã lĩnh hội

13. Chương 12

Nếu linh ngộ mình đã động tình, Chu Tước sớm liền quên chuyện lúc trước từng nói cho Tuyên Tước cùng Cháp Minh trở thiên đình và đưa tiểu hồ ly về hồ tộc, trong lòng chỉ còn lại ý niệm giữ Đóa Đóa mà hắn yêu thương ở cạnh bên mình.

Chu Tước thương tiếc nâng cằm Đóa Đóa lên, chậm rãi hôn lên đôi môi kia, quả nhiên là ngọt ngào lại hương nhuễn.

Tiểu hồ ly không biết làm thế nào, ngơ ngác hé miệng, tùy ý để đầu lưỡi linh hoạt kia dò xét tiến vào, cướp đoạt hô hấp của nó, làm cho nó sợ run, trong cơ thể nảy lên một luồng nhiệt lưu kì lạ.

Đóa Đóa tựa hồ nhuễn đi một chút, trong mắt bạch quang hiện lên, lúc nó khôi phục hô hấp cùng tri giác, thì đã nằm ở trong lòng Chu Tước, không biết từ khi nào đã đến chỗ Chu Tước tu luyện.

Chu Tước chậm rãi nở nụ cười, đôi mắt thanh nguyệt thâm thúy không còn lạnh lùng mà phá lệ sáng ngời cường thế, còn chứa một tia nguy hiểm.

Bị ánh mắt như vậy nhìn chăm chú vào, không chỉ khuôn mặt nhỏ nhắn của Đóa Đóa đỏ bừng, mà toàn thân đều nóng lên, quanh thân da thịt phấp phồng

“..... Thích không?” Chu Tước thấp trầm hỏi, lại cúi người hôn lên đôi môi kiềm diễm đỏ mọng của nó.

“Ngô,” Đóa Đóa nhắm mắt, loại cảm giác này có điểm giống với người thân, lại có điểm bất đồng, nó không thể nói rõ, nhưng thân thể phản ứng rõ ràng, thở dài cùng rên rỉ nói:“..... Thích.”

“Còn chạy sao?”

Chu Tước nhìn nó bằng nhãn thần tràn ngập dục hỏa, Đóa Đóa thở hổn hển,“..... Không được..... Ân.....” Đóa Đóa nhỏ giọng rên rỉ, thân thể mảnh khảnh trong tay Chu Tước run run, thủy quang hiện lên trong mắt, đọng lại từng giọt trong suốt.“Rời đi người, ta nơi này rất đau, rất đau.”

Nó ấn ngực chính mình, trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần tràn ngập nước mắt, hai gò má như hỏa không dám giương mắt nhìn Chu Tước, bộ dáng thanh thuần mà ngưng ngùng.

Chính là bộ dáng thuần khiết mà thẹn thùng này, lại dễ dàng khiến Chu Tước yêu thương cùng.

“Đóa Đóa,” Hôn lên những giọt nước mắt của nó, Chu Tước nói:“Biết tiếp theo sẽ làm cái gì không?” (hắn~)

Tiểu hồ ly thành thật gật đầu, cổ lấy dũng khí, e thẹn nói:“Biết.” Ngón tay Chu Tước đụng vào vạt áo của nó, dường như là sợ bị xem thường, Đóa Đóa vội la lên:“Ta, tự ta thoát.” (XD~)

Cố sức cởi bỏ quần áo của mình, từng lớp quần áo rơi xuống rơi xuống, Đóa Đóa tươi mát động lòng người dần dần triển lộ trước mặt Chu Tước.

Thân thể trắng nõn, giống như nụ hoa non mềm xinh đẹp, chậm rãi nở rộ kiềm diễm trước mắt mình, Chu Tước không kìm được mà nổi lên dục vọng. (chẹp~)

Mặt Đóa Đóa càng ngày càng cúi thấp, vì quá ngưng ngùng mà toàn thân đỏ ửng.

Chu Tước hôn lên xương quai xanh tinh tế của nó, xoa nắn khéo léo, nghe nó rên rỉ ở trong lòng mình, thanh âm như con mèo nhỏ mới sinh, bắt lực lại đáng thương.

“Đóa Đóa, đừng khẩn trương, thả lỏng một chút.” Người trong lòng thân thể thực miễn cưỡng, Chu Tước nâng mặt nó lên, Đóa Đóa then thùng nhắm chặt hai mắt, không biết phải làm thế nào mới tốt.

Hai điểm nhỏ nhỏ bởi vì kích thích mà chậm rãi cương lên, giống như anh đào đỏ tươi ướt át, Chu Tước nhìn không được cắn một cái, Đóa Đóa mãnh liệt run lên, “A.....”

Loại rung động xa lạ này khiến Đóa Đóa cảm thấy khó chịu, đôi mắt mang theo say mê cùng si mê nhìn Chu Tước.

Chu Tước trêu đùa qua lại đến khi hai điểm hồng anh đỏ ửng mới chậm rãi buông ra, những ngón tay lão luyện bắt đầu tìm kiếm những điểm miễn cưỡng mới.

Ngón tay chậm rãi hạ xuống, mỗi một lần di chuyển đều khiến Đóa Đóa hư nhược đi, cảm xúc mới mẻ dâng lên trong lòng, nơi nào đó dưới thân thể bắt đầu cương, một dòng nhiệt lưu di chuyển xuống hạ thân!

Thân thể tiểu hồ ly ngọt ngào cùng mềm mại, da thịt giống như sương tuyết, tứ chi tinh tế mà mềm dẻo, mỗi một chỗ đều tràn ngập thuần khiết xinh đẹp dụ hoặc. Rốt cục Chu Tước cũng chuyển qua bộ vị đang làm Đóa Đóa khó chịu, dục vọng đáng yêu kia đã ngẩng cao đầu, đỉnh thậm chí đã chảy ra niêm dịch trong suốt!

Chu Tước cố ý chậm rãi di chuyển xung quanh, hồi lâu mới nhẹ nhàng nắm, khiến Đóa Đóa không thể không chế được nước nở thổ dốc.

“Thoải mái không, Đóa Đóa? Như vậy rất thoải mái phải không?” Chu Tước cười nhẹ, hỏi Đóa Đóa, “Có muốn càng thêm thoải mái không?”

Đóa Đóa nghe được tiếng cười trầm thấp của hắn, toàn thân đều phấp phồng, giống một con tôm nấu chín, xấu hổ và ngượng ngùng.

Chu Tước cầm dục vọng của Đóa Đóa, chậm rãi xoa bóp, như là lão lạt thợ săn đối mặt với con mồi non nớt, cũng không nóng lòng hạ khẩu, mà là trêu đùa một phen.

Chu Tước động tác rất nhẹ cũng rất chậm, nhưng sự chậm chạp đó lại khơi mào Đóa Đóa, trong cơ thể càng ngày càng nhiệt, cảm giác kì lạ bức nó muốn nổ tung!

“Ấn..... A..... Mau..... Mau chút.....” Dục hỏa trung thiêu làm cho Đóa Đóa phát ra tiếng rên rỉ say lòng người, bất cứ ai nghe được thanh âm kiều mị kia đều không chịu nổi, vội vàng lấy tay ngăn chặn miệng mình, nó... sao có thể phát ra thanh âm như vậy.

Chu Tước nhẹ nhàng cắn mu bàn tay Đóa Đóa, đầu lưỡi cực nóng cuốn lấy da thịt nhẵn nhụi của nó, cảm giác mãnh liệt này làm cho Đóa Đóa không ngừng run lên, bàn tay mềm nhũn trượt xuống, trong miệng phát ra một tiếng “a”.

Chu Tước nở nụ cười, vì tiểu hồ ly miễn cưỡng cùng đáng yêu, “Phải nhanh một chút phải không?”

Đóa Đóa gật đầu ủy khuất nhìn hắn, thật là khó chịu, nóng, làm cho tiểu hồ ly sắp nhẫn nại không được!

“Nhưng mà, có một số việc không thể mau, chậm một chút mới có ý tứ, biết không?”

Chu Tước tiếp tục vuốt ve dục vọng của nó, tốc độ có nhanh hơn một chút, Đóa Đóa thuận theo tay hắn, hai chân thẳng tắp trắng nõn khỏi mở ra, thân thể vận vẹo, lo lắng thổ hổ hển.

Mồ hôi trên thân thể xinh đẹp chậm rãi chảy xuống, càng trở nên sáng bóng, Đóa Đóa bị bức đến mức tận cùng, yếu ớt quỵến rũ, phê cốt mất hồn.

Tuyệt mị kiều diễm như vậy, khiến tim Chu Tước đập thành thịch.

“Như vậy thoải mái không, Đóa Đóa?”

Mặt Đóa Đóa đỏ ửng, sóng mắt mơ hồ, mái tóc ngân phát vương hai bên má, bộ dáng bất mẫn vì động tình. Nhưng bản tính ngưng ngừng làm cho nó không thể mở miệng, chỉ có thể hơi hơi vận vẹo thân mình, khát vọng bàn tay to của Chu Tước có thể vuốt ve mau một ít, dùng sức xoa bóp, dùng thêm một chút sức.

Mà Chu Tước vẫn chọc ghẹo, hưởng thụ sự quyến rũ e lệ của Đóa Đóa, khi thì lấy tay điểm nhẹ, khi thì lại nhanh như vũ bão, vừa không làm cho nó thỏa mãn, lại không cho nó thất vọng.

Đóa Đóa khó chịu vận vẹo thân thể, trong miệng phát ra tiếng rên nho nhỏ, vẫn thấy ngưng ngừng, chỉ có thể dùng ánh mắt nhìn hấn, lưu thủy trong suốt động lại nơi khóe mắt, rên rỉ nói: “Thần Quân...A...Thần Quân....Ân a....Thật khó chịu....”

Một đôi tay non mịn nhỏ bé theo bản năng xoa thân thể của hấn, dùng sức xoa bóp, thân thể phập phồng, không tự giác tràn ngập hơi thở dâm mị.

Bộ dáng quả thực là quyến rũ đến khắc cốt ghi tâm, Chu Tước làm sao còn có thể nhẫn xuống, thở hổn hển nói: “Ngoan ngoãn không cần lộn xộn, ôm lấy ta.”

Đóa Đóa nghe lời ôm chặt lấy Chu Tước, cảm giác được người ôm vào trong lòng mạnh mẽ như vậy, một cổ hơi thở bá đạo dũng mãnh bay vào chóp mũi, Đóa Đóa hạ mắt tiếp, say mê hít sâu. Bỗng nhiên phía sau đau xót, một ngón tay thon dài tiến vào cúc huyết của nó.

Đóa Đóa run run buông tay ra một chút, ngón tay trong cơ thể như có ma lực, nhẹ nhàng ở nơi nào đó vận vẹo, Đóa Đóa khinh ngạc “A” một chút, tiếp theo có một cảm giác kỳ lạ giống như thủy triều mãnh liệt dâng đến, giống như bay bổng giống như tê liệt giống như thống khổ lại giống như mất hồn, trong nháy mắt làm cho nó không biết phải thế nào mới tốt, thanh âm cùng thân thể hư nhuyễn, “Thần Quân..... Đây là..... Đây là.....”

Ngón tay xác nhận được điểm mẫn cảm, lại động lên, lần này không hề là chậm rãi, mà là rất nhanh nhuần nơi đó, giống như một đạo điện lưu chảy qua thân thể Đóa Đóa, làm cho nó không thể kiềm được, cao giọng phát ra tiếng khóc nức nở giống như thống khổ lại giống như vui thích.

Chu Tước lại thêm một ngón tay, chậm rãi đưa vào, đồng thời cúi đầu xuống, hôn lên đôi môi mềm mại ngọt ngào của nó.

Tiểu hồ ly thật sự là ngọt ngào ngon miệng vượt xa sự tưởng tượng của hấn, là hương vị hấn mong chờ đã lâu.

Đóa Đóa vô lực thở hổn hển, nước mắt không ngừng trào ra. Rất kịch liệt! Mỗi lần Chu Tước hôn đều phá hủy lý trí của nó, một loại khoái cảm không cách nào hình dung lo âu hỗn loạn dâng lên trong lòng nó, nó chưa bao giờ biết dục vọng lại mang đến tư vị như vậy, làm cho nó không thể nhẫn nại, luồng nhiệt kia như muốn thiêu hủy nó!

Khi Chu Tước rời khỏi miệng nó, nó chỉ có thể khóc khản cầu: “Ô ô..... Thần Quân..... Thật là khó chịu..... A..... Ta thật là khó chịu..... Van cầu người..... Thần Quân.....”

Thân thể tuyết trắng xinh đẹp giống như phủ kín một tầng son, thuần khiết lại hỗn loạn, mị thái cùng thẹn thùng, kiều diễm tỏa hương.

Chu Tước giữ lấy eo nhỏ của nó, đem dục vọng của chính mình xâm nhập.

Được thăm dò chuẩn bị đã lâu, cảm giác đi vào thật âm áp, tiểu hồ ly lại có bản lĩnh mị hoặc trời sinh, trong cơ thể liên bắt đầu theo bản năng mà co rút lại theo luật động của Chu Tước.

“Ân..... A..... A.....”

Đóa Đóa toàn thân đều đang run đầu, đôi mắt xinh đẹp đã mất đi tiêu cự, đầu vô lực ngửa ra sau, cái eo tuyệt mỹ đang đưa phối hợp với động tác của Chu Tước.

Chu Tước hiểu được đây là lần đầu tiểu hồ ly cảm nhận loại khoái cảm này, hấn cũng tùy tâm, Đóa Đóa vô thức đón nhận, tiếng khóc nức nở đã biến thành tiếng rên rỉ hỗn loạn phách lạc, hai chân xinh đẹp mở rộng, thân thể thuần khiết giống như là đóa hoa nở rộ, tỏa sắc sinh hương!

Chu Tước yêu thích vuốt ve xương quai xanh tinh xảo của nó, mãnh mẽ hôn lên môi, đầu lưỡi nóng rực như thiêu đốt Đóa Đóa, máu cả người nó như đang nghịch lưu, thân thể càng thêm run rẩy.

Khoái cảm tràn ngập khiến Đóa Đóa muốn nổ tung, nó khóc nức nở.

“Ân a..... Ô ô..... Không cần..... A..... Ô ô.....”

Nhưng Chu Tước giống như không nghe thấy, đem dục vọng tiến vào càng sâu, cũng nhanh hơn mạnh hơn, khiến Đóa Đóa không còn cơ hội khóc lóc van xin.

Rốt cuộc không chịu nổi khoái cảm nhiều như vậy, dục vọng lên tới đỉnh điểm, tiểu hồ ly liên tiếp run rẩy, không khống chế được, dục vọng trong cơ thể tràn ra, ở dưới thân Chu Tước hôn mê đi.....

Chu Tước vuốt ve khuôn mặt còn lưu lại kích thích của nó, dỗ bưng tú lệ, đôi mắt xinh đẹp cùng thuần khiết, nhu thuận cùng đáng yêu không thể diễn tả.

Một tiểu đồng tây đáng yêu như vậy, vừa rồi lại biểu hiện phong tư kiều mỵ tuyệt diệu.

Đã lâu Chu Tước không thỏa mãn như vậy, nhìn không được hôn lên mái tóc dài tuyết trắng mềm mại, còn có chứa một chút ẩm ướt, không biết là mồ hôi hay là nước mắt.

Không biết vật nhỏ nũng nịu này có nguyện ý ở bên cạnh hắn hay không, hắn bỗng nhiên rất muốn hai người làm bạn thiên trường địa cửu. Chu Tước ngưng mắt ôn nhu nhìn nó, thật lâu sau, khẽ thở dài một tiếng, cũng nhắm mắt ngủ. Nếu linh ngộ mình đã động tình, Chu Tước sớm liền quên chuyện lúc trước từng nói cho Tuyên Tước cùng Chấp Minh trở thiên đình và đưa tiểu hồ ly về hồ tộc, trong lòng chỉ còn lại ý niệm giữ Đóa Đóa mà hắn yêu thương ở cạnh bên mình.

Chu Tước thương tiếc nâng cằm Đóa Đóa lên, chậm rãi hôn lên đôi môi kia, quả nhiên là ngọt ngào lại hương nhụy.

Tiểu hồ ly không biết làm thế nào, ngơ ngác hé miệng, tùy ý để đầu lưỡi linh hoạt kia dò xét tiến vào, cướp đoạt hô hấp của nó, làm cho nó sợ run, trong cơ thể nảy lên một luồng nhiệt lưu kì lạ.

Đóa Đóa tựa hồ nhuyển đi một chút, trong mắt bạch quang hiện lên, lúc nó khôi phục hô hấp cùng tri giác, thì đã nằm ở trong lòng Chu Tước, không biết từ khi nào đã đến chỗ Chu Tước tu luyện.

Chu Tước chậm rãi nở nụ cười, đôi mắt thanh nguyệt thâm thúy không còn lạnh lùng mà phá lệ sáng ngời cường thế, còn chứa một tia nguy hiểm.

Bị ánh mắt như vậy nhìn chăm chú vào, không chỉ khuôn mặt nhỏ nhắn của Đóa Đóa đỏ bừng, mà toàn thân đều nóng lên, quanh thân da thịt phẩm hồng

“..... Thích không?” Chu Tước thấp trầm hỏi, lại cúi người hôn lên đôi môi kiềm diễm đỏ mọng của nó.

“Ngô,” Đóa Đóa nhắm mắt, loại cảm giác này có điểm giống với người thân, lại có điểm bất đồng, nó không thể nói rõ, nhưng thân thể phản ứng rõ ràng, thở dài cùng rên rỉ nói:“..... Thích.”

“Còn chạy sao?”

Chu Tước nhìn nó bằng nhãn thần tràn ngập dục hỏa, Đóa Đóa thở hổn hển,“..... Không được..... Ân.....” Đóa Đóa nhỏ giọng rên rỉ, thân thể mảnh khảnh trong tay Chu Tước run run, thủy quang hiện lên trong mắt, đọng lại từng giọt trong suốt.“Rời đi người, ta nơi này rất đau, rất đau.”

Nó ấn ngực chính mình, trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần tràn ngập nước mắt, hai gò má như hỏa không dám giương mắt nhìn Chu Tước, bộ dáng thanh thuần mà ngưng ngùng.

Chính là bộ dáng thuần khiết mà thẹn thùng này, lại dễ dàng khiến Chu Tước yêu thương cùng.

“Đóa Đóa,” Hôn lên những giọt nước mắt của nó, Chu Tước nói:“Biết tiếp theo sẽ làm cái gì không?” (hân~)

Tiểu hồ ly thành thật gật đầu, cố lấy dũng khí, e thẹn nói:“Biết.” Ngón tay Chu Tước đụng vào vạt áo của nó, dường như là sợ bị xem thường, Đóa Đóa vội la lên:“Ta, tự ta thoát.” (XD~)

Cố sức cởi bỏ quần áo của mình, từng lớp quần áo rơi xuống rơi xuống, Đóa Đóa tươi mát động lòng người dần dần triển lộ trước mặt Chu Tước.

Thân thể trắng nõn, giống như nụ hoa non mềm xinh đẹp, chậm rãi nở rộ kiêu diễm trước mắt mình, Chu Tước không tìm được mà nổi lên dục vọng. (chep~)

Mặt Đóa Đóa càng ngày càng cúi thấp, vì quá ngưỡng ngưỡng mà toàn thân đỏ ửng.

Chu Tước hôn lên xương quai xanh tinh tế của nó, xoa nắn khéo léo, nghe nó rên rỉ ở trong lòng mình, thanh âm như con mèo nhỏ mới sinh, bắt lực lại đáng thương.

“Đóa Đóa, đừng khấn trương, thả lỏng một chút.” Người trong lòng thân thể thực miễn cưỡng, Chu Tước nâng mặt nó lên, Đóa Đóa then thừng nhắm chặt hai mắt, không biết phải làm thế nào mới tốt.

Hai điểm nhỏ nhỏ bởi vì kích thích mà chậm rãi cương lên, giống như anh đào đỏ tươi ướt át, Chu Tước nhìn không được cắn một cái, Đóa Đóa mãnh liệt run lên, “A.....”

Loại rung động xa lạ này khiến Đóa Đóa cảm thấy khó chịu, đôi mắt mang theo say mê cùng si mê nhìn Chu Tước.

Chu Tước trôi qua lại đến khi hai điểm hồng anh đỏ ửng mới chậm rãi buông ra, những ngón tay lão luyện bắt đầu tìm kiếm những điểm miễn cưỡng mới.

Ngón tay chậm rãi hạ xuống, mỗi một lần di chuyển đều khiến Đóa Đóa hư nhược đi, cảm xúc mới mẻ dâng lên trong lòng, nơi nào đó dưới thân thể bắt đầu cương, một dòng nhiệt lưu di chuyển xuống hạ thân!

Thân thể tiểu hồ ly ngọt ngào cùng mềm mại, da thịt giống như sương tuyết, tứ chi tinh tế mà mềm dẻo, mỗi một chỗ đều tràn ngập thuần khiết xinh đẹp dụ hoặc. Rốt cục Chu Tước cũng chuyển qua bộ vị đang làm Đóa Đóa khó chịu, dục vọng đáng yêu kia đã ngẩng cao đầu, đỉnh thậm chí đã chảy ra niêm dịch trong suốt!

Chu Tước cố ý chậm rãi di chuyển xung quanh, hồi lâu mới nhẹ nhàng nắm, khiến Đóa Đóa không thể không chế được nước nở thổ dốc.

“Thoải mái không, Đóa Đóa? Như vậy rất thoải mái phải không?” Chu Tước cười nhẹ, hỏi Đóa Đóa, “Có muốn càng thêm thoải mái không?”

Đóa Đóa nghe được tiếng cười trầm thấp của hắn, toàn thân đều phỉếm hồng, giống một con tôm nấu chín, xấu hổ và ngưỡng ngưỡng.

Chu Tước cầm dục vọng của Đóa Đóa, chậm rãi xoa bóp, như là lão lạt thợ săn đối mặt với con mồi non nớt, cũng không nóng lòng hạ khẩu, mà là trôi qua một phen.

Chu Tước động tác rất nhẹ cũng rất chậm, nhưng sự chậm chạp đó lại khơi mào Đóa Đóa, trong cơ thể càng ngày càng nhiệt, cảm giác kì lạ bức nó muốn nổ tung!

“Ân..... A..... Mau..... Mau chút.....” Dục hỏa trung thiêu làm cho Đóa Đóa phát ra tiếng rên rỉ say lòng người, bất cứ ai nghe được thanh âm kiều mị kia đều không chịu nổi, vội vàng lấy tay ngăn chặn miệng mình, nó... sao có thể phát ra thanh âm như vậy.

Chu Tước nhẹ nhàng cắn mu bàn tay Đóa Đóa, đầu lưỡi cực nóng cuốn lấy da thịt nhẵn nhụi của nó, cảm giác mãnh liệt này làm cho Đóa Đóa không ngừng run lên, bàn tay mềm nhũn trượt xuống, trong miệng phát ra một tiếng “a”.

Chu Tước nở nụ cười, vì tiểu hồ ly miễn cưỡng cùng đáng yêu, “Phải nhanh một chút phải không?”

Đóa Đóa gật đầu ủy khuất nhìn hắn, thật là khó chịu, nóng, làm cho tiểu hồ ly sắp nhẫn nại không được!

“Nhưng mà, có một số việc không thể mau, chậm một chút mới có ý tứ, biết không?”

Chu Tước tiếp tục vuốt ve dục vọng của nó, tốc độ có nhanh hơn một chút, Đóa Đóa thuận theo tay hắn, hai chân thẳng tắp trắng nõn khỏi mở ra, thân thể vận vẹo, lo lắng thổ hổ hển.

Mồ hôi trên thân thể xinh đẹp chậm rãi chảy xuống, càng trở nên sáng bóng, Đóa Đóa bị bức đến mức tận cùng, yếu ớt quỵ rũ, phê cốt mất hồn.

Tuyệt mị kiều diễm như vậy, khiến tim Chu Tước đập thành thịch.

“Như vậy thoải mái không, Đóa Đóa?”

Mặt Đóa Đóa đỏ ửng, sóng mắt mơ hồ, mái tóc ngân phát vương hai bên má, bộ dáng bất mãn vì động tình. Nhưng bản tính ngượng ngùng làm cho nó không thể mở miệng, chỉ có thể hơi vịn vịn thân mình, khát vọng bàn tay to của Chu Tước có thể vuốt ve mau một ít, dùng thêm một chút sức.

Mà Chu Tước vẫn chọc ghẹo, hưởng thụ sự quyến rũ e lệ của Đóa Đóa, khi thì lấy tay điểm nhẹ, khi thì lại nhanh như vũ bão, vừa không làm cho nó thỏa mãn, lại không cho nó thất vọng.

Đóa Đóa khó chịu vịn vịn thân thể, trong miệng phát ra tiếng rên nho nhỏ, vẫn thấy ngượng ngùng, chỉ có thể dùng ánh mắt nhìn hẩn, lưu thủy trong suốt động lại nơi khóe mắt, rên rỉ nói: “Thần Quân...A...Thần Quân....Ân a....Thật khó chịu...”

Một đôi tay non mịn nhỏ bé theo bản năng xoa thân thể của hẩn, dùng sức xoa bóp, thân thể phập phồng, không tự giác tràn ngập hơi thở dâm mị.

Bộ dáng quả thực là quyến rũ đến khắc cốt ghi tâm, Chu Tước làm sao còn có thể nhẫn xuống, thở hổn hển nói: “Ngoan ngoan không cần lộn xộn, ôm lấy ta.”

Đóa Đóa nghe lời ôm chặt lấy Chu Tước, cảm giác được người ôm vào trong lòng mạnh mẽ như vậy, một cổ hơi thở bá đạo dũng mãnh bay vào chóp mũi, Đóa Đóa hạ mắt tiếp, say mê hít sâu. Bỗng nhiên phía sau đau xót, một ngón tay thon dài tiến vào cúc huyết của nó.

Đóa Đóa run run buông tay ra một chút, ngón tay trong cơ thể như có ma lực, nhẹ nhàng ở nơi nào đó vờ vờ, Đóa Đóa khinh ngạc “A” một chút, tiếp theo có một cảm giác kỳ lạ giống như thủy triều mãnh liệt dâng đến, giống như bay bổng giống như tê liệt giống như thống khổ lại giống như mất hồn, trong nháy mắt làm cho nó không biết phải thế nào mới tốt, thanh âm cùng thân thể hư nhuyễn, “Thần Quân..... Đây là..... Đây là.....”

Ngón tay xác nhận được điểm mẫn cảm, lại động lên, lần này không hề là chậm rãi, mà là rất nhanh như ẩn nơi đó, giống như một đạo điện lưu chảy qua thân thể Đóa Đóa, làm cho nó không thể kiềm được, cao giọng phát ra tiếng khóc nức nở giống như thống khổ lại giống như vui thích.

Chu Tước lại thêm một ngón tay, chậm rãi đưa vào, đồng thời cúi đầu xuống, hôn lên đôi môi mềm mại ngọt ngào của nó.

Tiểu hồ ly thật sự là ngọt ngào ngon miệng vượt xa sự tưởng tượng của hẩn, là hương vị hẩn mong chờ đã lâu.

Đóa Đóa vô lực thở hổn hển, nước mắt không ngừng trào ra. Rất kịch liệt! Mỗi lần Chu Tước hôn đều phá hủy lý trí của nó, một loại khoái cảm không cách nào hình dung lo âu hỗn loạn dâng lên trong lòng nó, nó chưa bao giờ biết dục vọng lại mang đến tư vị như vậy, làm cho nó không thể nhẫn nại, luồng nhiệt kia như muốn thiêu hủy nó!

Khi Chu Tước rời khỏi miệng nó, nó chỉ có thể khóc khản cầu: “Ô ô..... Thần Quân..... Thật là khó chịu..... A..... Ta thật là khó chịu..... Van cầu người..... Thần Quân.....”

Thân thể tuyết trắng xinh đẹp giống như phủ kín một tầng son, thuần khiết lại hỗn loạn, mị thái cùng thẹn thùng, kiều diễm tỏa hương.

Chu Tước giữ lấy eo nhỏ của nó, đem dục vọng của chính mình xâm nhập.

Được thăm dò chuẩn bị đã lâu, cảm giác đi vào thật ấm áp, tiểu hồ ly lại có bản lĩnh mị hoặc trời sinh, trong cơ thể liền bắt đầu theo bản năng mà co rút lại theo luật động của Chu Tước.

“Ân..... A..... A.....”

Đóa Đóa toàn thân đều đang run đẩu, đôi mắt xinh đẹp đã mất đi tiêu cự, đầu vô lực ngửa ra sau, cái eo tuyệt mỹ đang đưa phối hợp với động tác của Chu Tước.

Chu Tước hiểu được đây là lần đầu tiểu hồ ly cảm nhận loại khoái cảm này, hẩn cũng tùy tâm, Đóa Đóa vô thức đón nhận, tiếng khóc nức nở đã biến thành tiếng rên rỉ hỗn xiêu phách lạc, hai chân xinh đẹp mở rộng, thân thể thuần khiết giống như là đóa hoa nở rộ, tỏa sắc sinh hương!

Chu Tước yêu thích vuốt ve xương quai xanh tinh xảo của nó, mãnh mẽ hôn lên môi, đầu lưỡi nóng rực như thiêu đốt Đóa Đóa, máu cả người nó như đang nghịch lưu, thân thể càng thêm run rẩy.

Khoái cảm tràn ngập khiến Đóa Đóa muốn nổ tung, nó khóc nức nở.

“Ân a..... Ô ô..... Không cần..... A..... Ô ô.....”

Nhưng Chu Tước giống như không nghe thấy, đem dục vọng tiến vào càng sâu, cũng nhanh hơn mạnh hơn, khiến Đóa Đóa không còn cơ hội khóc lóc van xin.

Rốt cuộc không chịu nổi khoái cảm nhiều như vậy, dục vọng lên tới đỉnh điểm, tiểu hồ ly liên tiếp run rẩy, không khống chế được, dục vọng trong cơ thể tràn ra, ở dưới thân Chu Tước hôn mê đi.....

Chu Tước vuốt ve khuôn mặt còn lưu lại kích thích của nó, dỗ bưng tú lệ, đôi mắt xinh đẹp cùng thuần khiết, nhu thuận cùng đáng yêu không thể diễn tả.

Một tiểu đồng tây đáng yêu như vậy, vừa rồi lại biểu hiện phong tư kiều mỵ tuyệt diệu.

Đã lâu Chu Tước không thỏa mãn như vậy, nhìn không được hôn lên mái tóc dài tuyết trắng mềm mại, còn có chứa một chút ẩm ướt, không biết là mồ hôi hay là nước mắt.

Không biết vật nhỏ nũng nịu này có nguyện ý ở bên cạnh hắn hay không, hắn bỗng nhiên rất muốn hai người làm bạn thiên trường địa cửu. Chu Tước ngưng mắt ôn nhu nhìn nó, thật lâu sau, khẽ thở dài một tiếng, cũng nhắm mắt ngủ.

14. Chương 13

Thời điểm Đóa Đóa tỉnh lại sắc trời đã tối, nó lơ đãng mở mắt, cả người bủn rủn, quay đầu lại, thấy Chu Tước ngủ ở bên cạnh người, liền ngọt ngào nở nụ cười.

Ánh sáng mờ mờ, khuôn mặt hắn cũng có chút mơ hồ, chỉ nhìn thấy một hình dáng tuần mỹ động lòng người.

Tim Đóa Đóa đập nhanh, chậm mà cẩn thận động thân mình, cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận chậm rãi hôn lên mắt phượng của Chu Tước, sau đó nhẹ nhàng liếm liếm cái mũi của con người tuần mỹ kia, quả nhiên thấy mí mắt Chu Tước giật giật, mắt tiếp run rẩy, nhưng không mở ra.

Hắn ở ngủ say cũng đẹp như thế a..... Tiên uy lăm lăm phai nhạt rất nhiều, lại càng biểu hiện phong tư thoát tục.....Khiến Đóa Đóa mê luyện không thôi.

Còn có đôi môi kia, vừa rồi làm cho chính mình khóc cầu xin tha thứ, mặt Đóa Đóa hơi hơi nóng lên, chậm rãi cúi đầu xuống, nhẹ nhàng mà liếm, nhu nhuận mà thoải mái, tư vị thật sự tốt, Đóa Đóa nhìn không được cắn một ngụm.

“..... Đóa Đóa.”

Chu Tước rốt cục bị tiểu hồ ly kia không ngừng liếm tới liếm lui trên mặt mà tỉnh lại, chậm rãi kêu tên của nó, thanh âm bởi vì vừa mới tỉnh ngủ mà có vẻ trầm thấp.

“Ân.” Đóa Đóa đỏ mặt lui vào trong chăn, Chu Tước thấy nó e lệ như vậy, ngấm lại lúc mình đang ngủ tiểu hồ ly có động tác thật lớn mật, liền mỉm cười, đem hắn nó ra khỏi chăn.

“Thích như vừa rồi sao?”

“..... Ân, thích.” Một lúc mới truyền đến một tiếng trả lời nhẹ nhàng.

Chu Tước nghĩ đến từ lúc nó ở bên người mình, lá gan cũng không nhỏ, không chỉ nghịch ngợm, còn có thể trêu ghẹo hắn, hiện tại cùng hắn thân mật, vật nhỏ này càng ngày càng e lệ, làm cho người ta không khỏi muốn đùa cợt.

Tựa hồ càng ở bên nó, tâm tình càng tốt. Chu Tước cảm thấy có chút kỳ quái, tâm mình luôn đậm đặc yên tĩnh, đã lâu không có cảm giác thoải mái sung sướng thế này, có tiểu hồ ly đáng yêu làm bạn bên người, tư vị vô cùng tuyệt vời.

“Vậy về sau thường xuyên lộng lộng, được không?”

Này, đây là Chu Tước sao? Là Thần Quân cao ngạo lạnh như băng sao? Đóa Đóa xấu hổ nhìn hắn, mới vài ngày trước, hắn còn có bộ dáng đậm đặc xa cách mà?

Chu Tước đưa tay chạm vào vai Đóa Đóa, Đóa Đóa động một chút, thẹn thùng gật đầu. “Hảo.”

“Thực ngoan,” Thấy nó đáng yêu như vậy, Chu Tước liền hôn nó nhẹ nhàng, “Ngủ tiếp một chút, tỉnh ngủ, mang người nhìn xem thánh địa của Vũ tộc chúng ta.”

Nụ hôn này có chút nhanh chóng, Đóa Đóa còn chưa cảm nhận được nhiệt ý liền đã rời đi.

Đóa Đóa khắc chế ý muốn trong lòng, kỳ thật càng muốn Chu Tước mạnh mẽ hôn như lúc trước, nghe lời nhắm hai mắt lại, nặng nề ngủ.

Gió đêm phơ phất, thổi trên mặt thực sáng khoái.

Đóa Đóa ngẩng đầu nhìn những chấm nhỏ trên trời, toa sáng xinh đẹp thần kỳ. Tinh thần nó đã hoàn toàn khôi phục, chỉ là nơi nào đó trên thân thể còn truyền đến một cảm giác khó mở miệng.

Không phải đau..... Là một loại cảm giác quái dị khó nói rõ, Đóa Đóa chỉ cần nghĩ đến liền đỏ mặt. Nó thập phần hoài niệm bộ dáng tiểu hồ ly, ít nhất sẽ không bị người khác nhìn thấy bộ dáng như tôm luộc của nó.

Chu Tước đưa nó vào trong rừng sâu, rừng cây rậm rạp che đi ánh sáng, ngay cả nhũn chấm nhỏ quang mang cũng bị che đi. Nhưng cuối đường có một phiến đá thần bí tỏa ra ánh sáng.

“Đây là.....” Đóa Đóa nghi hoặc nhìn đằng trước.

“Nơi này là nơi có linh lực mạnh nhất Vũ tộc,” Đôi mắt Chu Tước sáng ngời, kiêu ngạo lại hàm chứa bi thương, “Bởi vì Phượng vương đều an nghỉ ở nơi này..... Bọn họ tuy rằng thần hồn câu thất, nhưng đem linh lực cường đại lưu lại, giúp hậu duệ của Vũ tộc chữa thương và tu luyện.”

Đóa Đóa không dự đoán được nơi này là nơi an nghỉ của Phượng Vương, thật sự là nơi sáng chói mà bi thương.

Đường dần dần mở ra, Chu Tước đi lên phía trước, gió đêm thổi bay tóc hắn, tỏa ra một chút cao ngạo. Nhìn bóng dáng cao ngạo tuấn mỹ kia, tim Đóa Đóa đập nhanh một chút, không chỉ có say mê phong thái của Chu Tước, mà đáy lòng còn dâng lên tình yêu sâu đậm.

Tim Đóa Đóa vì Chu Tước mà hơi hơi đau.

Bởi vì những Phượng vương đã mất này, là thân nhân của Chu Tước a!

Khó trách ánh mắt Chu Tước luôn đậm đặc cô tịch, bởi vì trên đời chỉ còn lại một mình hắn! Thân nhân của hắn đều đã nằm tại nơi này!

Đóa Đóa cũng cảm thấy đau lòng, gắt gao chế trụ, lắp bắp khuyên nhủ: “Thần Quân..... Chờ tu hành của ta tốt hơn, ta, ta cùng người, sẽ không rời đi người.”

“Ân?” Chu Tước vì lời nói của nó, lập tức phục hồi lại tinh thần, hiểu được đứa nhỏ này đang an ủi chính mình, hướng mắt nhìn nó, ánh mắt thâm thúy lạnh lùng mà lại ôn nhu, tim Đóa Đóa lại đập nhanh.

Đóa Đóa nhu tình, làm cho trái tim cô lãnh của Chu Tước xuất hiện một tia ấm áp, “Người là nói..... Vĩnh viễn sao?”

Bộ dáng thuần khiết của tiểu hồ ly làm cho tâm Chu Tước nóng lên, nó thật sự muốn vĩnh viễn cùng hắn sao? Trái tim thiện lương của nó, ngọt ngào tươi cười đó, có thể ở mãi bên hắn sao? Nếu thật sự là như vậy, hắn càng đối tốt với nó, sủng ái nó, khiến nó vĩnh viễn ở bên cạnh hắn, dù có việc gì cũng không thể rời khỏi hắn.

“Ân, vĩnh viễn!” Đóa Đóa dùng sức gật đầu, đôi mắt tiếp loạn loạn cười như hoa.

Ánh mắt tinh thuần trong suốt đó, cho dù ở trong bóng đêm cũng tỏa sáng sinh đẹp.

Chu Tước cúi đầu hôn xuống hai gò má Đóa Đóa, thật lâu, cho đến khi khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn Đóa Đóa vì thẹn mà đỏ lên, “Hảo, vậy ở trong này tu luyện pháp thuật thật tốt, đừng sợ khổ, chứng minh cho ta xem, người quả thật nguyện ý ở bên cạnh ta.”

Ông tay áo hất vung lên, cổ đại cây cối tự động tránh ra hai bên, mở ra một con đường bằng phẳng rộng rãi.

Chu Tước lẳng lặng nói: “Cha ngươi rất đau lòng vì ngươi, hẳn nghĩ đến trên người ngươi có hai cổ linh lực tướng hướng, mỗi lần dụng lực mạnh quá mạnh sẽ rất thống khổ, cho nên cho tới bây giờ cũng không nghiêm khắc yêu cầu ngươi học tập pháp thuật, đối với ngươi cũng cứng chiều..... Nhưng hẳn đã quên một việc, nếu ngươi có thể bình an sinh ra, đó là hai cổ linh lực đã dung hòa, nếu có thể chăm học khổ luyện, người trời sinh có được linh khí của hai tộc có thể vượt xa tu vi của cha ngươi, minh bạch chưa, Đóa Đóa?”

Đóa Đóa gật đầu, “Hiểu, ta hiểu được.” Trong lòng âm thầm hạ quyết tâm, nhất định phải luyện pháp thuật thật tốt, làm cho Chu Tước nể phục vài phần, nó ngẩng đầu nắm chặt tay, trên mặt hơi hơi nóng, “Thần Quân, ta không sợ chịu khổ.”

Chu Tước mỉm cười, ánh mắt lộ ra một chút thương thức, nói: “Hảo. Ta không thể cùng ngươi đi vào, tu luyện cần nhất là tĩnh tâm, sau khi đi vào, nhớ đem nội đan của phụ thân ngươi ra, phối hợp với linh lực của Vũ tộc trong động, muốn tiến, không thể nóng vội, nếu không thể chịu được, liền gọi ta một tiếng, ta sẽ lại đây.”

Đóa Đóa nhẹ nhàng lên tiếng, xoay người rồi đi vào, trong lòng lại quyết định, mặc kệ nhiều nan nhiều khổ, nhất định chính mình phải vượt qua, không thể làm cho vật cản của Chu Tước.

Nhưng tu luyện đau đớn khiến Đóa Đóa không có lòng trước đến.

Trong động hàn khí lạnh như băng thấu xương, Đóa Đóa đi vào, theo lời của Chu Tước bắt đầu điều tức, cảm thấy nội đan của phụ thân cấp giúp thoải mái, thư thái một ít, nhưng còn chưa cảm nhận hết, nội đan bỗng nhiên nóng lên, giống như kháng cự không với linh lực cường đại của Vũ tộc đang đi vào trong người, trong cơ thể như bị đốt cháy, mà bên ngoài cơ thể lại là băng hàn đến thấy xương, Đóa Đóa cắn chặt răng, toàn thân đau đến cứng ngắc, chỉ có thể đem nội tức vận nhập đan điền, gắt gao bảo vệ tâm mạch, đợi đau đến nhanh đi qua.

Nhắm mắt ngưng thần, mỗi một khắc đều chậm chạp dị thường.

Hắn chỉ có thể nghĩ đến Chu Tước, nghĩ đến đôi mắt như hàn thủy kia, vô tình lại giống như đa tình.

Đau đớn vẫn tiếp tục, Đóa Đóa chậm rãi thả ra linh lực của Hồ tộc, một bên bức bách chính mình tiếp nhận linh khí của Vũ tộc.

Hai cổ linh khí ở trong cơ thể đối nghịch, Đóa Đóa nhíu chặt mày, rốt cục không chịu nổi mở miệng, một cổ máu tươi nhất thời mãnh liệt vọt ra!

Khi Đóa Đóa mở to mắt, sắc trời cũng là sáng rồi, không biết từ khi nào mình đã nằm trên ngọc tháp.

Chu Tước đứng ở bên cạnh, nhìn xuống nó, ánh mắt xưa nay nghiêm khắc lạnh lùng lại có một tia trách móc nặng nề, “Rất liêu lĩnh, may mắn còn biết bảo vệ tâm mạch, nếu không phải ta cảm thấy lo lắng đi vào nhìn ngươi, sợ là ngươi đã chết vì hai linh lực đối nghịch.”

Đóa Đóa cả người hư nhược, cơ hồ ngay cả khí lực nói chuyện cũng không có, kinh mạch đau đớn thập phần. Nó nhớ rõ Chu Tước từng dùng linh lực cứu mình, vì sao lần này không làm như vậy.

“..... Thần Quân..... Thực thật có lỗi.....” Đóa Đóa cúi đầu chực khóc, thực mất mặt, nó biết, chính mình phụ hy vọng của Chu Tước. Nó nghĩ muốn tránh mặt người đang đứng đó.

Chu Tước có thâm ý khác nhìn nó, Đóa Đóa cảm thấy có chút hoảng hốt, muốn né tránh lại không thể. Bị đôi mắt sâu thẳm cao quý như vậy nhìn chăm chú vào, cũng là chuyện hạnh phúc a.

Như là biết tiểu hồ ly đang thắc mắc cái gì, Chu Tước chậm rãi nói: “Giờ phút này nếu đem tiên lực của ta truyền cho ngươi chút, quả thật có thể giảm bớt đau đớn của ngươi, nhưng mà Đóa Đóa, ngươi nếu là

không tự khống chế linh lực của Vũ tộc, vài canh giờ sau tiên lực của ta cũng thoát khỏi người người, đối với tu luyện mà nói, không khả quan, hiểu chưa?”

“A?” Đóa Đóa sững sốt, nguyên lai là như vậy.

Chu Tước nhìn nó, bỗng nhiên thở dài, đưa nó ôm vào trong ngực, nhẹ nhàng vuốt ve hai má tái nhợt, “Tu vi của người phải dựa vào chính mình cố gắng mới được, ta không thể ở bên cạnh người, Đóa Đóa.”

“Nga, ta biết.” Đóa Đóa buồn bực chính mình vô dụng, đôi môi tái nhợt hơi hơi mở, làm cho người khác nhìn không được muốn hôn lên.

15. Chương 14

Chu Tước ôm hân, nhẹ nhàng nở nụ cười, nhéo mũi hân, “Tiểu hồ ly.” Sau đó gần sát đôi môi, hơi thở của Chu Tước chậm rãi tràn vào, được Đóa Đóa hấp thụ. Mỗi một lần hít vào, cảm giác vô lực trên người liền mất đi một phần, cảm giác đau đớn trong kinh mạch cũng dần dần biến mất.

Đóa Đóa nháy mắt mấy cái, chờ Chu Tước rời đi khỏi đôi môi của mình mới hỏi: “Thần Quân nói không thể cho ta hấp thụ tiên khí mà?”

“Là nói, từ giờ trở đi, vừa rồi không tính.” Chu Tước bỗng nhiên nở nụ cười, khuôn mặt lạnh như băng có chút tà mị, “Nhưng nếu sau này Đóa Đóa bồi thường cho ta, thì hấp thụ tiên khí cũng có thể.” (gian xảo nga~)

Dứt lời, đầu lưỡi cực nóng linh hoạt chui vào đôi môi khê mở của Đóa Đóa, ở trong miệng nó càn quấy một hồi.

Hơi thở mãnh mẽ lan tỏa khắp người. Đóa Đóa kinh ngạc, tùy ý Chu Tước ôm nó hôn nửa ngày, cho đến khi cả người nó hư nhược vô lực, Chu Tước mới buông nó ra.

Đóa Đóa phát ra tiếng thở dài thỏa mãn, đôi mắt híp lại, lông mi dài rung động như cánh bướm xinh đẹp.

“Thần Quân, người đối với ta như vậy..... Là vì thích phải không?” Tuy rằng biết hỏi như vậy có chút ngốc, nhưng ở chuyện lần trước, chính mình từng nói là thích, mà Chu Tước cũng chưa nói gì, giờ phút này hai người lại vô cùng thân thiết, Đóa Đóa muốn đem nghi vấn trong lòng nói ra.

“Người, người..... Người..... Cũng thích ta, đúng không.” Đã lâu không có trả lời, Đóa Đóa lại hỏi một lần, mắt tiếp hơi hơi mở, cảm thấy nồn nóng.

Chu Tước vỗ về sợi tóc của nó, cười nói: “Người đáng yêu như vậy, ai thấy cũng thích.”

Tuy rằng trả lời như vậy có chút kỳ quái, nhưng dù sao từ thích cũng từ miệng Chu Tước nói ra, trên mặt Đóa Đóa đỏ ửng, cười ngọt ngào như mật, nhào vào lòng Chu Tước. “Ta rất thích, Thần Quân, rất thích người.”

Có Chu Tước hướng dẫn, Đóa Đóa luyện công dễ dàng hơn nhiều.

Ngày qua ngày, nó cảm thấy linh khí trong cơ thể càng ngày càng mạnh, thân thể cũng nhẹ như nhũ yến.

Ngày ấy, Chu Tước nhìn thân pháp của nó bay từ đỉnh núi cao xuống đáy cốc, tư thái nhẹ nhàng tuyệt đẹp, rất có tư thái nhanh nhẹn xuất trần của Vũ tộc, không khỏi tán thưởng, lấy trong lòng ra một quyển tập, “Đây là bí quyết của Vũ tộc, hảo hảo học.”

Đóa Đóa gật gật đầu, mở tập ra thì thấy, đều là kí tự xem không hiểu, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất xịu xuống, nhỏ giọng nói: “Thần Quân..... Cái này..... Ta không đọc được loại tự này.”

Chu Tước bất đắc dĩ nói: “..... Ta cũng đoán được, ta dạy người.”

Đóa Đóa ngồi trong lòng hân, cười khanh khách rung động, ra vẻ tiểu hồ ly ham học.

Vì thế ngày nào nó với Chu Tước cũng như hình với bóng, chiếm lấy thời gian, bởi vậy mọi việc của Vũ tộc cũng chắt chiu lại.

Văn tự của Vũ tộc cũng không khó học, hơn nữa Đóa Đóa lại thập phần chăm chỉ, không quá mấy ngày, bí quyết văn tự kia đã có thể nhận biết một nửa.

Ở trong động tiên của Chu Tước, Đóa Đóa lẩm bẩm thủ quyết trong miệng, nhưng thân hình vẫn không động như trước, ngay cả ý quyết cũng không có một tia dao động.

“Có phải thủ quyết sai rồi không, sao vẫn không khác đi? Sao ta không bay lên được?” Đóa Đóa nhìn ngang nhìn dọc.

Chu Tước buông đương án trong tay, nhìn bộ dáng chăm chỉ của nó, nói: “Bí quyết là đúng, nhớ kỹ phải vứt bỏ tạp niệm, tâm niệm trong sáng, thử lại đi.”

Đóa Đóa gật đầu, mười ngón triển khai thủ pháp, tư thái mạn diệu, nhưng một lúc sau cũng không có một chút động tĩnh, tiểu hồ ly sần mi khổ kiểm nói: “Nhất định là ta quá nặng, cho nên bay không được.”

Hân nặng bao nhiêu mình lại không biết sao, Chu Tước cong cong khóe miệng, trên người tiểu hồ ly không có mấy khối thịt, ôm lấy còn cảm thấy có chút gầy, lúc này hân lại oán giận mình quá nặng.

Chu Tước giữ chặt tay nó, đưa bàn tay nó giơ lên cao, nói: “Không phải người nặng, là ta đã quên, người không có linh vũ, chỉ đọc khẩu quyết là không được..... Đây, cho người cái này.”

Một trận xích quang hiện lên trước mắt, Đóa Đóa bị cường quang chiếu thẳng không thể mở mắt, một hồi sau vàng sáng tán đi, mới phát hiện trong lòng bàn tay mình có một lông chim màu vàng, sáng rọi lưu chuyển chói mắt.

Đóa Đóa hút không khí, nhìn đôi mắt phượng lạnh băng xinh đẹp của Chu Tước, giật mình nói: “Này, đây là.....” Là lông vũ trong truyền thuyết của Chu Tước?

Chu Tước có lông vũ dài, màu vàng ròng, xinh đẹp vô cùng, pháp lực cũng rất cường thịnh.

Chu Tước nói: “Đem này đặt ở trên người, người có thể giống như Vũ tộc chân chính bay lượn giữa không trung.”

Đóa Đóa hấp hấp cái mũi, bỗng nhiên cảm thấy muốn rơi nước mắt, nó không nghĩ Chu Tước có thể đem thứ quan trọng như vậy giao cho mình, kích động một phen tiến lên ôm lấy Chu Tước: “Thần Quân, người đối đãi với ta thật tốt.”

Chu Tước mỉm cười, ngón tay vẫy vẫy, lông vũ chậm rãi thu nhỏ lại biến thành một cái vòng tay nhỏ nhỏ, vừa vặn với cái cổ tay mảnh khảnh của Đóa Đóa. Sắc vàng lấp lánh, trên cổ tay tuyết trắng của Đóa Đóa càng xinh đẹp rực rỡ.

Chu Tước nâng mắt nói: “Thử lại xem.”

Đóa Đóa nín thở ngưng thần, cổ tay hơi hơi nóng lên, một cỗ tiên lực theo cổ tay đi vào trong cơ thể, nó kinh hãi phát giác chính mình nhẹ nhàng bay lên!

“A, Thần Quân, ta, ta thật sự bay lên!” Đóa Đóa kêu lên, cười tươi, bỗng thân thể giữa không trung rơi xuống, tiếng kinh hô còn chưa vang lên, liền rơi vào một cái ôm ấp ấm áp.

“Cẩn thận chút, người còn chưa quen thuộc bí quyết.....” Chu Tước yêu thương vuốt ve mái tóc Đóa Đóa, sau đó mỉm cười hôn lên môi nó.

Hai người hôn trong chốc lát, đầu lưỡi bị Chu Tước bá đạo hữu lực mút vào, một cỗ cảm giác tê dại truyền đến cơ thể, tim Đóa Đóa đập như nổi trống, mặt đỏ tai hồng, đúng là đang động tình, bỗng nhiên bên ngoài có thanh âm réo rắt truyền đến: “Vương thượng, Thụ tộc đột kích, số lượng rất đông, đang ở biên giới phía nam.” (Thụ tộc = tộc chim kên kên)

Đột kích? Đóa Đóa kinh hoảng một chút, chợt nghe Chu Tước âm trầm nói: “Đã biết, bộ nào đang nghênh địch?”

“Hồi vương thượng, là Hạc bộ.” Người hầu bên ngoài nói.

Các bộ tộc của Vũ tộc xưa nay đều hòa thuận ở chung, chỉ có mình Thứ tộc là có dã tâm.

Thứ tộc tính tình hung tàn, tự hàng ngàn năm trước, thiên giới phong Chu Tước là Bách điều chi vương, Thứ tộc luôn luôn không phục, còn thường xuyên náo loạn, cùng với bộ tộc của hắn tranh đoạt địa bàn.

Mấy trăm năm gần đây, Thứ tộc càng to gan, phạm vi mấy ngàn dặm không thỏa mãn được bọn hắn.

Chu Tước bắt đầu dĩ phải vội vàng đem Đóa Đóa buông, hướng ra phía ngoài vừa đi vừa nói: “Ta muốn đi xem, người ở trong này, đừng chạy.”

“Vâng, ta biết đến, người..... Nhớ rõ phải cẩn thận chút a.”

“Được.” Trong lòng Chu Tước cảm thấy ấm áp, ngoài đầu nhìn lại, mỉm cười rời đi.

Trong động an tĩnh lại, Đóa Đóa nhìn mọi nơi, bên cạnh ngọc tháp có một ít sách, nhìn qua đều là sách cổ, Đóa Đóa mở ra một quyển, là tự của Vũ tộc, liền chậm rãi đọc.

Đóa Đóa đã nhận biết không ít tự, nhìn cũng không thấy buồn tẻ, bên trong sách này ghi lại một ít đại sự của Vũ tộc, phía dưới đều có ý kiến phúc đáp của Chu Tước, tự thể gãy dài, sắc bén phiêu dật, Đóa Đóa nhìn nhìn, bật cười một tiếng.

Hai má cọ cọ vào những kí tự Chu Tước đã viết, trong lòng cảm thấy ngọt ngào.

Chu Tước tựa hồ đi thật lâu, chung quanh cũng không có thanh âm gì, đọc sách đã lâu, Đóa Đóa cảm thấy mắt muốn hép lại, mông mông lung lung ngủ trên ngọc tháp.

Thẳng đến khi sách “Lạch cạch” một tiếng rơi trên mặt đất, phát ra tiếng vang mạnh mẽ khiến nó bừng tỉnh.

Bốn phía vẫn trống trơn, Đóa Đóa không khỏi có chút lo lắng, Chu Tước đã đi lâu như vậy mà chưa trở về, có thể có chuyện gì hay không..... Nghĩ đến đó liền cảm thấy đứng ngồi không yên, lòng không còn yên tĩnh.

Không được, phải đi ra ngoài nhìn xem.

Bên tai là lời Chu Tước dặn lại trước khi đi, phải ở trong này..... Nhưng, Đóa Đóa dậm chân, vẫn quyết định đi ra ngoài nhìn xem.

Mới vừa đi đến cửa động, một đạo thân ảnh màu xanh thân cũng vội vàng đi vào, suýt nữa cùng Đóa Đóa đụng vào nhau.

16. Chương 15

“Di, tiểu hồ ly, vội vàng muốn đi đâu? Lăng Quang đâu?” Người tới phản ứng cực nhanh ổn định thân hình, thanh sam tung bay, khuôn mặt tuấn mỹ phong, trong tay còn cầm một chiếc phiến màu ngọc bích, đúng là Thanh Long Thần Quân – Kiến Chương. (chiết phiến = quật)

Nhưng Đóa Đóa lại không có hảo cảm với hắn, miễn cưỡng hành lễ, nói: “Thứ tộc đột kích, Thần Quân liền ra ngoài.”

“Nga, như vậy a,” Thanh Long tiếc hận dùng chiếc phiến đập trong lòng bàn tay, ra vẻ phong lưu, “Còn muốn cùng hắn tỷ thí một chút, không ở đây, vậy ta đi.”

Đóa Đóa giật nhẹ khóe miệng, “Tái kiến, không tiễn.”

Thanh long rung đùi đắc, vừa đi được hai bước, lại quay ngược, trong mắt không dấu nổi nòng đậm tò mò, nói: “Uy, tiểu hồ ly, Lăng Quang cứ nhiên đem người đưa đến tiên động của hắn..... Xem ra Lăng Quang tính đem người giữ bên người phải không?”

Đóa Đóa xoay mặt đi, trên mặt một mảnh thiên hồng, nói:“Cùng người có quan hệ gì đâu? Ta vì cái gì phải nói cho người?”

“Không quan hệ,” Thanh Long cứ nhiên thở dài, nói:“Tiên giới tịch tịch, có tiểu hồ ly đáng yêu người cùng Lăng Quang, tiêu khiển, tiêu khiển cũng là tốt..... Ai, sao ta không tìm được người như vậy a, tịch tịch a tịch tịch.....”

Đóa Đóa giận dữ, Thanh Long gian xảo này, muốn đem Chu Tước và nó làm trò tiêu khiển.

Tâm địa Đóa Đóa dù sao cũng hiền lành, trong lòng có khí nhưng vẫn không muốn xuất thủ đả thương người, trên mặt lạnh lùng nói:“Nếu người có chút thiện tình, tự nhiên cũng sẽ có người bên cạnh, nhưng nếu luôn xem thế gian là trò chơi, cũng khó tránh sẽ là người cô đơn.”

Thanh Long bị nó nói như vậy, trong lòng nhất loạn, không khỏi nghĩ đến đôi mắt ôn nhu đa tình của Huyền Vũ, người cùng nhau vượt qua năm tháng dài lâu..... Hắn âm thầm cắn răng, trên mặt vẫn lộ vẻ chẳng để ý như trước, tươi cười nói, “A nha, tiểu hồ ly, làm sao có nhiều thiện tình như vậy, thế sự mây bay trước mắt, làm người thì phải thông dong...Làm gì cần phải thiện tình?”

Đóa Đóa còn muốn cùng hắn tranh cãi, nhưng có thể thấy được khi Thanh Long ngửa đầu cười, mâu quang rõ ràng chớp động, trong lòng vừa động, liền không có mở miệng.

“Di, tiểu hồ ly,” Thanh Long cười, cúi đầu nói:“Ở trong này mãi cũng không thú vị, không bằng ta đi nơi nào đó dạo?” Nói xong, đôi mắt đào hoa câu hồn vòng vo chuyển, thập phần phong lưu.

Đóa Đóa trừng hắn,“Không đi, ta ở chỗ này chờ Thần Quân.”

Thanh long mỉm cười, nói:“Ta cùng với hắn phẩm giai giống nhau, người có thể bồi hắn, tại sao không thể theo giúp ta?”

Đóa Đóa bĩu môi, không muốn đem tâm sự nói cho Thanh Long, nói:“Ta tu hành còn thấp, chỉ sợ chịu không nổi linh lực Long tộc.”

Thanh long thấy ngạc nhiên, không khỏi hỏi:“Vậy người thích ứng với Vũ tộc như thế nào..... Nga, ta đã biết, không phải là Lăng Quang cho người tiên vật gì chứ?”

“Không phải,” Đóa Đóa dừng một chút, nói:“Cha thân ta là Vũ tộc, cho nên ta ở trong này không cảm thấy khó chịu.”

Đôi mắt Thanh Long tỏa sáng, tay tham thượng trên mạch môn nơi cổ tay Đóa Đóa.“Thực sự có chuyện như vậy, cho ta xem xem, trên người người lại có linh lực hai tộc?”

Đóa Đóa thập phần bất đắc dĩ, thân pháp Thanh Long cực nhanh, nó còn chưa phản ứng thì cổ tay đã bị cầm lấy, bị đè lại mạch môn. Trong lòng có chút ủy khuất, nhưng Chu Tước không ở đây, Đóa Đóa chỉ có thể dùng cặp mắt phượng kia, hung hăng trừng hắn.

“Kì, kì,” Thanh Long không buông cổ tay Đóa Đóa ra, trong miệng lẩm bẩm nói:“Khó trách Lăng Quang muốn lưu người ở trong này, hồ ly như người thật hiếm thấy, hiếm lạ a.”

“Người, người có thể buông tay trước hay không!”

“Không được,” Thanh Long tà tà cười, tiểu hồ ly da thịt thật sự là thủy nộn, vuốt đều cảm thấy thoải mái vô cùng,“Sờ vài cái có sao sao, đừng keo kiệt như vậy.”

“Người, người nếu không buông tay, ta.....”

“Người như thế nào?” Thanh Long nhìn hai tròng mắt giận dữ của tiểu hồ ly, cười đến càng thêm kiêu ngạo.

“Ta, ta biến thành hồ ly cắn người!”

“Ha ha ha ha, thật sự là rất đáng yêu, quả thực là cực phẩm a!” Thanh Long chợt cười, ngón tay nhẹ nhàng ấn trên người nói một chút, một đạo thanh quang thiểm nhập thân thể nó, Đóa Đóa bỗng nhiên phát hiện mình không biến thân được.

“Người..... Muốn làm cái gì?” Thanh âm tiểu hồ ly bắt đầu phát run.

Thanh Long ghen cười, “Lăng Quang cùng người làm cái gì, chúng ta làm như thế được không?” Nói xong, tay đã ngả ngón sờ lên khuôn mặt nộn nộ nhỏ nhắn của Đóa Đóa.

Đóa Đóa nóng nảy, nó cố gắng bình tĩnh một chút, nhưng không được, đôi mắt to chậm rãi tràn thủy quang, “Người nếu còn như vậy, ta liền, ta liền.....”

“Người liền như thế nào?” Ngón tay thon dài đẩy vạt áo ra, chậm rãi đi xuống.

“Ta..... Lòng ta chỉ có Chu Tước Thần Quân, người nếu cưỡng bức ta, ta không có mặt mũi ở nơi này, người mạnh hơn ta, nhất định phải bức ta làm sự tình này, ta cũng không có cách phản kháng, ta chỉ cầu người...” Đóa Đóa lau đi nước mắt hai bên má, thẳng thắn nói, “Xong việc, người mang ta xuống núi, ta không thể ở lại đây được nữa.”

Thanh Long nghe những lời này của nó thì ngẩn ra, không nghĩ tới vì Lăng Quang tiểu hồ ly có thể chịu thống khổ như vậy, thật ra mình cũng không muốn cùng hắn làm cái gì, từ trước tới nay Thanh Long hắn chỉ làm việc này nếu hai bên tình nguyện, chuyện cưỡng bức, hắn chưa bao giờ làm, chỉ là nhìn tiểu hồ ly đáng yêu nên mới trêu đùa một chút. Ngày ấy thấy Lăng Quang đối với hắn cũng có chút yêu sủng, trong lòng có chút kinh ngạc, cho nên mới vui đùa, xem bộ dáng tiểu hồ ly như thế này, nếu vui đùa tiếp sẽ xảy ra chuyện.

Thanh long thu hồi tay, vuốt cái mũi ngượng ngùng nói: “Không nghĩ tới một tiểu hồ ly nhỏ tuổi như người, chí khí tâm tính cũng là cao thượng, mới vừa rồi là ta không đúng, xin lỗi.”

Đóa Đóa vẫn là sinh khí, cảm giận nói: “Người có thể nào như vậy! Tùy tiện cùng người khác làm cái loại này sự tình này như vậy, hừ!”

“Hảo hảo hảo, là ta không phải, ta làm chuyện đó là tùy tiện, Chu Tước nhà người làm chuyện đó chính là, àn, là cái gì, tiểu hồ ly? Đúng đấy? Ha ha ha ha.....” Thanh Long cười nhạo nói.

Đóa Đóa nghe hắn nói như vậy, trong lòng càng thêm buồn bực, nói: “Không được nói Thần Quân như vậy!”

Thanh Long cười cười, hỏi: “Vậy hắn lưu người là vì cái gì?”

“Tự nhiên là.....” Đóa Đóa xấu hổ cực kì, trước mặt ngoại nhân sao có thể nói ra, xấu hổ nói: “Việc này cùng người không quan hệ, bây giờ không còn sớm, thứ cho ta không tiễn xa được.”

Thanh Long nghe xong, trong lòng cười thầm, hắn không ngờ đến mức vì tiểu hồ ly này mà đối địch với Chu Tước, nhưng thấy vật nhỏ như vậy, không khỏi muốn chọc ghẹo.

Cầm chiết phiến trong tay “Lạch cạch” vừa thu lại, Thanh Long gật đầu, cười nói: “Hảo, ta đi trước.” Đi đến bên người Đóa Đóa, mỉm cười, ghé vào lỗ tai thấp giọng nói: “Lăng Quang, nếu thật sự là thích một người, nhất định sẽ cho người đó ở thượng, người hiểu chưa?” (oạch ~ lừa con nít...Ồ.ò)

Dứt lời, Thanh Long trát trát nhãn tình, tiêu sái nghênh ngang mà đi. Lưu lại Đóa Đóa ngẩn người, tim đập mạnh và loạn nhịp, hơn nửa ngày mới hiểu được ý tứ của Thanh Long.

17. Chương 16

Nháy mắt hai má đều đỏ lên, trên trán bắt đầu toát ra mồ hôi, thần sắc lại hưng phấn, e lệ, mê mang lại ần ần chờ mong.

Chu Tước, sẽ cho nó ở mặt trên sao? (dưa bỏ a~)

Dung mạo tuấn mỹ, phượng mâu hẹp dài, chu thần tà mị, khí độ trầm tĩnh cao ngạo, tiên tư tuyệt trần..... Ở dưới thân của mình sẽ có bộ dáng thế nào đây? (...)

Đóa Đóa nhớ tới lần đầu vui vẻ triền miên kia, hắn ôn nhu lại bá đạo, thân thể trơn bóng mạnh mẽ, thanh âm trầm thấp mê người, người như vậy..... Nếu nguyện ý ở dưới thân của mình.....

Đóa Đóa bỗng nhiên cảm thấy hạnh phúc không thể tưởng tượng, thậm chí làm cho nó quên luôn hô hấp.

Chu Tước đi vào trong động, nhìn đến tiểu hồ ly vẻ mặt đỏ ửng, mẫn nhãn say mê ngồi ở tháp thượng, cũng không biết trong đầu suy nghĩ cái gì.

“..... Đóa Đóa?” Càng xem càng thấy kì lạ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng như thế, tựa hồ hô hấp đều không nghe thấy, Chu Tước không khỏi mở miệng kêu.

“Ách..... A! Thần, Thần Quân!”

Bị đôi mắt cực nóng lại băng hàn của Chu Tước chăm chú nhìn vào, Đóa Đóa có chút không được tự nhiên, sợ bị nhìn thấu.

Nhưng Chu Tước nhìn nó một cái, liền thu hồi ánh mắt, đi đến bên cạnh Đóa Đóa. Hốc mắt của hắn cho một chút quần thâm, mặc dù có vài phần mệt mỏi nhưng khí độ vẫn cao quý như trước, không ai sánh bằng.

“Thân thể chưa thích ứng sao?” Thấy ánh mắt Đóa Đóa nhìn mình có vài phần quái dị, Chu Tước liền dùng cái trán nhẹ nhàng huých Đóa Đóa một chút, da thịt tương tiếp, lạnh lẽo thấm nhuần làm người ta say mê.

Đóa Đóa bắt lấy ống tay áo hắn, nói:“Không, không khó chịu.” Trong tay truyền đến cảm giác ướt át, Đóa Đóa cả kinh, vội vàng nhìn xem, trên tay là vết máu đỏ tươi! Nó liền run giọng nói:“Thần Quân, người bị thương?”

Chu Tước ngạo nghễ nói:“Sao có thể, đó là máu của Thú tộc.”

Lúc này Đóa Đóa mới yên lòng, nhưng một đôi tay ngọc bạch mảnh khảnh vẫn ôm lấy cánh tay Chu Tước, nói:“Làm ta sợ muốn chết, Thần Quân, nhất định cần người tự mình đốc chiến sao?”

Đôi tay nhỏ bé túm chặt mình bởi vì khấn trương mà trở nên lạnh lẽo, Chu Tước ôm nó vào trong ngực, ôn nhu hôn hôn hai má Đóa Đóa, nói:“Thú tộc hung mãnh, lần này Hạc tộc tổn thương rất nhiều, nhưng người không cần sợ, linh khí của thượng tiên không dễ bị tổn thương, huống chi Phượng tộc của ta còn có niết bàn trọng sinh.”

Đóa Đóa đỏ đỏ cái miệng nhỏ nhắn, có chút hờn giận, nhưng bộ dáng lại chọc người, nói:“Đối với người, một chút cũng không nhớ người đi vào cõi niết bàn.”

Chu Tước bật cười,捏 chóp mũi của Đóa Đóa,“Nói thể mà thôi, người đừng coi là thật.”

Đóa Đóa nghe mùi máu tươi, cảm thấy không thoải mái, nói:“Thần Quân, đi đổi thân xiêm y đi, hương vị này khó chịu quá.”

“Hảo.” Chu Tước cười nhẹ, ôm lấy nó, bên trong tiên sơn, tất nhiên là có nhiều ôn tuyền.

Bóng cây xung quanh chập chờn theo nước suối. Những đóa hoa theo gió rơi xuống ôn tuyền, lại bị dòng suối róc rách cuốn đi.

Đóa Đóa từ từ nhắm hai mắt nằm ở trong lòng Chu Tước, có chút buồn ngủ. Bỗng nhiên chóp mũi chợt lạnh, nó mở to mắt, đã thấy Chu Tước đặt trên mũi mình một mảnh đóa hoa, màu hồng nhạt vương trên đầu ngón tay như ngọc.

Đóa Đóa vội vàng lấy tay phất đi, trên mặt hơi hơi phát sốt, Chu Tước ý cười ỉn ỉn, nhẹ giọng kêu:“Đóa Đóa.” Ngón tay chậm rãi xoa lên khuôn mặt tú lặn, Đóa Đóa hơi hơi động một chút, vội vàng cúi đầu.

“Làm sao vậy, mất hứng?”

Đóa Đóa hạ mắt tiếp, nói:“Thần Quân, người..... Vì sao phải lưu ta lại?”

Chu Tước nghe vậy, mắt tiếp hơi hơi nhấc, ánh mắt lợi hại, thanh âm lại nhu hòa, nói:“Là Kiến Chương tới, nói gì đó với người sao?”

“Chưa nói cái gì,” Đóa Đóa lắc đầu, trong lòng bỗng nhiên có chút khổ sở,“Là ta nghĩ, ta muốn biết, vì sao Thần Quân lưu ta lại, có phải hay không.....” Thanh âm của nó càng ngày càng thấp,“Có phải hay không..... Bởi vì cha thân của ta là Vũ tộc.....”

Chu Tước không đợi nó nói xong, nhân tiện nói: “Người nghĩ như vậy sao..... Đóa Đóa, chẳng lẽ người không nguyện ở bên cạnh ta sao?”

“Không,” Đóa Đóa lắc lắc đầu, nói: “Ta nguyện ý.”

Chu Tước mặt không biểu tình, nói: “Người ở lại bên người ta, chẳng lẽ vì ta là Phượng vương sao?”

Đóa Đóa vội la lên: “Đương nhiên không phải, ta.....”

Chu Tước chặn đứng lời nói nó, thản nhiên nói: “Vậy không được suy nghĩ miên man nữa.”

Đóa Đóa cúi đầu, gật gật, cái cổ tuyết trắng tinh tể, chớp động mềm mại đáng yêu.

Chu Tước hít một tiếng, “Tiểu hồ ly.” Vuốt ve sợi tóc ướt đầm của nó, ngân quang lóng lánh, sau đó nhẹ nhàng cắn vào lỗ tai khéo léo đáng yêu của Đóa Đóa. Vật nhỏ ngốc nghếch đáng yêu này, chẳng lẽ bất cứ cái gì cũng phải nói ra miệng sao.

Đôi môi Chu Tước cực nóng, tựa như lửa đốt, làm cho Đóa Đóa không khỏi hư nhuyển.

Được người mình yêu ôn nhu thân cận như vậy, Đóa Đóa không thể kháng cự, cả người nóng lên mê muội, khuôn mặt xinh đẹp đỏ ửng như hoa đào.

Sóng mắt Đóa Đóa ngẩn lệ, khóe mắt mang theo xấu hổ lại ma mị động lòng người, bởi vì Chu Tước đùa mà phát ra tiếng rên rỉ, đôi tay nhỏ bé vô lực thả rơi trong nước, theo từng động tác Chu Tước tiến vào chính mình mà hư nhuyển. Chậm rãi, thanh âm rên rỉ biến thành nức nở cùng thổ dốc, âm cuối run nhẹ nhẹ, nghe phá lệ mất hồn.

Chu Tước hôn nó, luật động mãnh mẽ bên trong nó, cho đến khi tiểu hồ ly mệt tới cực điểm, nặng nề ngủ.

Đóa Đóa ngủ say, khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn còn đọng dư vị, đôi môi hồng nhuận ướt át, hơi hơi mở ra, lộ ra răng nanh trong suốt, Chu Tước lại cúi xuống hôn môi một hồi, mới ôm nó trở lại tiên động, đi ngủ.

Khi Đóa Đóa tỉnh lại, Chu Tước đã ngủ say, mặt mày thanh ngạo bình yên giãn ra, đã không còn bộ dáng lạnh như băng, so với trước càng đẹp hơn vài phần.

Ngoài động truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng, tựa hồ đứng trước cửa động trong chốc lát, lại rời đi.

Đóa Đóa tâm niệm vừa động, lặng lẽ đứng dậy, không đánh thức hẳn, hướng ngoài động đi đến.

Sắc trời tối đen, không có chấm nhỏ, mọi vật đều không rõ lắm. Trong không khí hơi hơi ướt át, sương đêm mênh mang, núi không còn tiếng chim hót, thanh u thoát tục.

Đóa Đóa vỗ về lông vũ trên cổ tay, mặc niệm ngự vũ bí quyết, thân thể nhẹ nhàng bay lên, nó bước trên một cành cây, cảm nhận gió thổi, vô cùng thích ý.

Dưới tàng cây cách đó không xa có một thủy đàm, nước trong leng keng cùng núi đá tương giao, thanh âm tuyệt đẹp còn hơn tất cả nhạc thanh trên thế gian.

Xa xa có một Ngân ảnh nhanh nhẹn tới, hạ xuống thanh tuyền, theo sau lại có hai thân ảnh, đó là hai thị nữ, đứng ở bên bờ.

Ngân ảnh phát ra oánh quang, lông vũ tuyết trắng, tư thái tao nhã, rơi vào thanh tuyền hóa thành một nam tử, dáng người thanh tú, phong thái đoạt nhân.

Trong tay hắn nắm thần vật, phát ra ánh sáng ngọc màu đỏ sáng mờ, nhất thời chiếu sáng toàn bộ thủy đàm.

Đóa Đóa nhận ra, đó là vật Chu Tước từng dùng để chữa thương cho nó – hỏa liên châu.

Nam tử thả lỏng thân thể, nước suối trong thanh tuyền chậm rãi chảy qua thân thể hắn, hắn nhú mảy, mím môi nhẫn nại, trên người có thương tích, đôi mắt tiếp sáng lên trong bóng đêm, tư thái xinh đẹp thoát tục.

“Hạc chủ, cảm thấy thế nào?” Hai cũng nữ quỳ gối bên cạnh bên cạnh thanh tuyền giúp đỡ hắn, một người trong đó cười khê đáp: “Tất nhiên là tốt rồi, vương thượng ban tiên vật cho hạc chủ, hạc chủ còn có thể khó chịu sao.”

Một cung nữ khác nũng nịu cười nói: “Đúng vậy, nhìn hạc chủ bị thương, vương thượng cái gì cũng không để ý, cứ như vậy xông lên ôm hạc chủ, ta còn chưa bao giờ gặp qua vương thượng lo lắng như vậy đâu.” (hân ~)

Bên môi nam tử lộ ra vài tia ngạo khí ý cười, hiển nhiên trong lòng thực hưởng thụ, nhưng trong miệng vẫn nói: “Chuyện của Vương thượng không cần các người lắm miệng.”

Hạc nữ kêu lên: “Vâng.” Nhưng một lát sau, thấy khí sắc nam tử khôi phục không ít, vui sướng lại nói: “Hạc chủ khôi phục thật sự là nhanh, lúc này đến chỗ Vương thượng sao?”

Nam tử đứng dậy lên bờ, khôi phục thần thái, con mắt sáng lên, nhìn cực kỳ loá mắt. Hân nói: “Không cần, ta vừa đi qua, vương thượng vẫn cùng tiểu hồ ly kia, mấy ngày nữa rồi nói lại.”

“Vâng,” Thị nữ cung kính giúp nam tử mặc y bào, lại phủ thêm áo khoác: “Cũng không biết vương thượng từ nơi nào đưa về một vật nhỏ như vậy, chờ vương thượng không cảm thấy mới mẻ nữa, tự nhiên hiểu được hạc chủ là tốt nhất.”

18. Chương 17

Mái tóc đen của nam tử dài đến thắt lưng, áo khoác tuyết trắng bao lấy thân hình mảnh khảnh, cả người lịch sự tao nhã như là từ tranh thủy mặc bước ra.

Ánh mắt nam tử trong suốt, khóe miệng cong cong, cười lộ lên, nói: “Vương thượng chỉ tò mò thôi, nghe nói tiểu hồ ly kia, có linh khí của hai tộc, chính là tạo vật thần kì, nay lại nguyện ở cùng vương thượng, vương thượng tất nhiên đồng ý, ta đi theo vương thượng nhiều năm, sống vai mà chiến đấu, sao lại vì chuyện nhỏ này mà không vui.”

Nhóm thị nữ cười duyên nói: “Vâng, hạc chủ nói đúng, là nô tỳ lắm miệng.”

Nói chuyện xong, ba người lại hóa thành hạc, nhanh nhẹn rời đi.

Đến lúc Đóa Đóa có thể có khí lực mà đi ra khỏi khe núi, mặt trời đã tỏa sáng mờ mờ.

Mây trôi nhẹ nhàng, núi xa xa như ẩn như hiện, ánh rạng đông tỏa khắp không gian, trong thiên địa lại là một mảnh trong sáng, toàn bộ đỉnh núi đều bị bao phủ ở kim quang, ánh sáng bao la hùng vĩ.

Nhưng thần sắc Đóa Đóa lại đen tối.

Trong đầu là một mảnh hỗn loạn, lời nói của Hạc tộc giống như kim châm, tự chui vào trong lòng của nó, làm cho nó đau không thể nhúc nhích, cũng luôn tự hỏi.

Vì sao, mọi người đều nói Chu Tước không thiết tình thích nó; Vì sao, mọi người đều cảm thấy Chu Tước làm giữ nó ở bên người, chỉ là hứng thú nhất thời; Vì sao..... Bọn họ đều nói như vậy?

Chẳng lẽ là mình làm sai sao? Căn bản là không xứng đứng bên cạnh Chu Tước sao?

Đóa Đóa cúi đầu nghĩ, tâm loạn như ma, nước mắt tuôn rơi.

Theo trực giác đi vào trong động tiên của Chu Tước, nhưng đến trước cửa động lại dừng lại, vòng vo, nhìn xem mọi nơi mờ mịt, không phải nơi quen thuộc của mình. Chóp mũi Đóa Đóa hơi hơi lên men, trong lúc nhất thời cũng không biết nên đi chỗ nào, giống cái cọc gỗ đứng ở cửa.

“Đóa Đóa,” Trong chốc lát, thanh âm Chu Tước từ bên trong truyền đến, bình thản mang theo vài tia nhu hòa: “Chạy đi đâu? Lâu như vậy mới trở về, còn không tiến vào.”

Đóa Đóa run lên, trong mắt xuất hiện bi ai, cũng không nói chuyện cũng không động.

Chu Tước không thấy Đóa Đóa nhào vào như thường lệ, ngạc nhiên nói: “Làm sao vậy?”

Đóa Đóa cắn cắn môi, thấp giọng nói: “Thần Quân..... Ta muốn về nhà.”

Mắt Đóa Đóa hoa lên, Chu Tước đi đến trước mặt nó, nói: “Tại sao sắc mặt lại khó coi như vậy?”

Đóa Đóa xoay quá mặt đi, mắt tiệp run run, nói: “Ta muốn về nhà, ta nhớ phụ thân.”

Ánh mắt Chu Tước chuyên chú, dừng ở Đóa Đóa, nói: “Sao lại đột nhiên muốn về nhà, đã xảy ra chuyện gì sao?”

Đóa Đóa lắc đầu, đau lòng nói không ra lời, rời đi Chu Tước, chỉ mới là ý niệm trong đầu, đã khiến cho nó đau không thể tả, ruột gan đứt từng khúc.

Chu Tước nói: “Thật muốn về nhà sao, Đóa Đóa, thật muốn rời khỏi ta sao?”

Đóa Đóa biến sắc, bả vai vừa động, bỗng nhiên ôm lấy Chu Tước, vừa khóc vừa nói: “Ta không muốn, Thần Quân, ta không muốn.....”

Chu Tước cười cười, thần sắc dịu xuống, nói: “Vây được rồi, về sau không được nói như thế nữa, sau này còn nói, xem ta phạt ngươi như thế nào.”

Nói xong, cúi đầu hôn lên cái miệng nhỏ nhắn, nghĩ đến tiểu hồ ly phải thương tâm, liền ngay cả cái miệng ngọt ngào nhỏ nhắn lý đều tràn ngập hương vị chua xót.

Chu Tước ôm nó, ngón tay chậm rãi đưa tiên khí vào người nó, Đóa Đóa nhất thời chấn động, người đã mềm nhũn ngã vào trong lòng Chu Tước.

Chu Tước thấy tinh thần nó không yên, dụng pháp thuật làm cho nó mê man.

Nước mắt trên khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn chưa khô, chớp mũi cũng đỏ bừng, tay Chu Tước mềm nhẹ thay nó lau đi, bỗng nhiên giọng nói: “Người đâu.”

“Vương thượng có gì phân phó?” Một thân ảnh xuất hiện, cung kính quỳ gối, là người hầu của Chu Tước – Huyền Bằng.

Chu Tước ngữ khí lạnh nhạt, lại tựa như kim châm: “Vừa rồi hấn gặp gỡ ai?”

Huyền Bằng nói: “Tiểu công tử đến gần hồ, gặp gỡ Hạc chủ ở nơi đó chữa thương, nhưng không nói gì, hạc chủ cũng không biết tiểu công tử ở trên cây.”

Chu Tước cười cười, lạnh như băng nói: “Đã biết, ngươi đi nói cho hạc bộ, nếu thương thế đã tốt, thì trở về nhanh đi.”

“Vâng.” Huyền Bằng cúi đầu, lĩnh mệnh mà đi.

Lúc Đóa Đóa tỉnh lại, cảm thấy hoảng sợ, trên người là y phục tơ lụa mềm mại, nó mở to mắt, phát hiện ống tay áo của mình màu đen, nhưng lộ ra ánh quang.

Nhìn nhìn, lại phát hiện giờ lên là tiểu móng vuốt lông xù tuyết trắng. (Ặc Ặc...)

Đóa Đóa mở to hai mắt nhìn, từ khi nào mình ngủ lại biến thành như vậy, biến trở về nguyên thân đều không có phát hiện.

Nó lôi kéo ống tay áo chui ra bên ngoài, Chu Tước cảm giác được nó động, liền ôm nó ra, đặt ở trong lòng, nói: “Tỉnh ngủ?”

Nghe hấn hỏi như vậy, Đóa Đóa mới chứng thực đúng là mình đang ngủ, tiểu móng vuốt ngưng ngừng che nửa khuôn mặt, nhẹ giọng “Àn” một tiếng.

Chu Tước nhìn bộ dáng đáng yêu của nó mà nở nụ cười, xoa bóp tiểu móng vuốt, dùng ngữ khí nhẹ nhàng nói: “Chúng ta đang ở trần gian, bộ dáng này làm việc tiện hơn.”

Nghe thế Đóa Đóa liền lập tức cao hứng, chỉ cần không phải ở thánh địa của Vũ tộc, không bị những ánh mắt nhìn nó đầy kỳ quái, nó đều cảm thấy thoải mái tự tại. Hai mắt tròn tròn của tiểu hồ ly loay loay, đứng thẳng dậy, vươn cái lưỡi hồng nhạt, liếm một chút trên mặt Chu Tước.

Bên cạnh bỗng nhiên vang lên tiếng cười của một nữ nhân: “Yêu, vị công tử này, sao còn mang theo tiểu hồ ly đến nơi này nha, đến đến đến, bên trong, thỉnh –” Nói xong, một cổ son phấn dày đặc theo từ cái khăn hồng nhạt tiến lại, sắp chạm vào Đóa Đóa.

Đóa Đóa thấy cái mũi vô cùng khó chịu, “a thu” một tiếng hắt xì vang dội, Chu Tước dừng bước, bất động thanh sắc, tuy chưa nói gì, cũng làm cho tú bà sợ hãi.

Tú bà vội cười cười, “Ồi, tiểu hồ ly hảo đáng yêu, bảo bối của công tử a, ha ha, ta không chạm vào là được.” Tú bà thu hồi bàn tay đánh sờ sờ Đóa Đóa, quay đầu lại tiếp đón Chu Tước nói: “Công tử có muốn thân mật với cô nương, ta có thể giới thiệu một người?”

Vào cửa viện, tiểu lâu đứng lặng, rường cột chạm trổ, hương gió vương vít, sa mạn hồng nhạt rủ xuống đất, thanh âm chơi đùa cười duyên không dứt bên tai, đúng là một chỗ say lòng người ở nhân gian. (sa mạn = lụa mỏng dài)

Chu Tước lạnh lùng cười, nói: “Có, một người đàn bà tốt nhất.”

Hắn tươi cười ẩn ẩn, nhưng ánh mắt đã có ý lạnh lùng, tú bà sửng sốt, trong miệng không dám trêu đùa, vội vàng lên tiếng trả lời.

Tú bà sai người dẫn Chu Tước vào một gian phòng, sau đó tỷ nữ liền đi ra ngoài.

Đây là một gian bình thường trong kỹ viện, tú liêm buông xuống, bố trí vô cùng ám muội.

Chu Tước đi vào trong phòng, một đôi mắt phượng quan sát xung quanh cẩn thận, đem Đóa Đóa đặt ở tháp thượng.

Tiểu hồ ly làm ra vẻ tủi thân, đột nhiên nhảy dựng lên, ở giữa không trung hóa thành hình người.

“Đóa Đóa,” Chu Tước có chút kỳ quái, rõ ràng đã nhắc nhở nó không thể hóa thân.

“Đừng chạm vào ta.” Tròng mắt Đóa Đóa vừa chuyển, xoay thân tránh được bàn tay của Chu Tước.

Mắt Chu Tước hơi hơi trầm, vươn tay nhanh hơn, cầm trụ Đóa Đóa, kéo nó vào trong lòng.

“Làm sao vậy?” Thanh âm có chút nghiêm khắc.

Đóa Đóa ngẩng đầu, nhưng không nhìn hắn, cái miệng nhỏ nhắn trề ra, nói: “Đây là nơi nào chứ, sao Thần Quân lại đến nơi này?”

Cho dù Đóa Đóa không biết chuyện nhân tình thế thái, nhưng dù sao cũng sinh ra ở hồ tộc, được nghe kể một ít về thanh lâu, cũng hiểu được đó là một nơi phong nguyệt, nghĩ đến Chu Tước mang theo nó tới nơi này, Đóa Đóa liền ủy khuất.

Đôi mắt đáng yêu đã hơi hơi đỏ lên, ẩn ẩn hơi nước, càng nghĩ càng muốn khóc.

19. Chương 18

Cảm thấy nước mắt sẽ tràn ra, Đóa Đóa lại quật cường dương cầm, không muốn nó rơi xuống, ánh mắt trong suốt, tóc thiếu niên như tơ, mặt đỏ như đóa hoa,瑟瑟 động lòng người.

Chu Tước nhìn nhìn mày, thấp trầm mở miệng nói: “Nơi đây có yêu khí.”

Đóa Đóa ngạc nhiên, ngay sau đó tiếng lòng mạnh mẽ chấn động, đôi môi đã mất huyết sắc, run nhè nhẹ, nói: “Là..... Là vì thu nội đan của yêu vật phải không?”

Tại sao lại quên mất chuyện này. Nó từng nghĩ, Chu Tước rời đi là vì đã nhận ra mình ở thánh địa của Vũ tộc phải chịu ủy khuất, hóa ra..... Hết thấy đều là tự mình đa tình, trong lòng Chu Tước vĩnh viễn đều đem chuyện của Huyền Vũ đặt lên hàng đầu. Ngay cả cứu nó cũng là vì đang giúp Huyền Vũ nên tiện thể giúp đỡ nó.

“Phải.....” Chu Tước nghe được tiếng bước chân từ bên ngoài truyền đến, đang hướng tới phòng mình, đầu ngón tay chạm vào cái trán của Đóa Đóa một chút, thấp giọng nói: “Như thế này không được nói lung tung lộn xộn.”

Sương mù nổi lên, che khuất thân hình Đóa Đóa, dưới tình thế cấp bách, Chu Tước chưa phát giác trên mặt Đóa Đóa đã không còn huyết sắc, trong đôi mắt to lộ vẻ mê mang cùng đau đớn.

Cửa chi nha một tiếng bị mở ra, một nữ tử ôm một cây tỷ bà yếu đuối đi đến, con người ướt át đưa tình, thấy Chu Tước hào phóng cười, hành lễ nói: “Nô tỳ Tương Tương, ra mắt công tử.”

Chu Tước ngưng mắt mà nhìn, phương mâu lạnh như băng lại xinh đẹp, khiến tim Tương Tương đập mạnh, hai gò má ửng đỏ, tầm mắt nhìn đến tiểu hồ ly trong lòng Chu Tước, hơi kinh hãi, ngạc nhiên nói: “Công tử, tiểu hồ này hình như có linh tính, vì sao vẫn rơi lệ?”

Chu Tước cúi đầu nhìn lại, quả nhiên thân thể nhỏ nhỏ của Đóa Đóa cuộn tròn, run nhè nhẹ, nhắm chặt mắt không muốn tiếp tục rơi lệ, Chu Tước giơ tay, những ngón tay lạnh như băng lau đi nước mắt, giống như mang theo thương tiếc nói, “Quả thật nó thông minh dị thường, có lẽ hôm nay có chuyện không tốt, mới có thể thương tâm như vậy.”

Nữ tử uyển chuyển cười nói: “Thật là thú vị, tiểu hồ có tình như vậy, khó trách công tử tới đây cũng muốn mang nó theo.”

Dứt lời, ngồi xuống, điều điều tỷ bà, nhạc thanh thanh linh duyên đáng vang lên, nữ tử ngân nga mà hát, “..... Nhu tình như nước, ngày cưới như mộng, nhẫn cổ cầu hỉ thước đường về..... A..... Hai tình nếu là lâu dài khi, lại khởi tại triều sớm tối mộ.....”

Thanh âm uyển chuyển đa tình, dư âm niệ niệ làm người ta say mê.

Nữ tử gặp Chu Tước híp đôi mắt lại, bộ dáng giống như say mê, trong thần sắc có chút vừa lòng, cười nói: “Công tử, Tương Tương hát được không?”

“Rất tốt.”

Bàn tay nữ tử bàn tay mềm nhẹ xoa lên vai Chu Tước, dịu dàng nói: “Công tử thật sự là tới nghe hát sao, đêm dài từ từ, ngồi khó tránh khỏi mệt mỏi, chi bằng công tử ngủ lại, Tương Tương nhẹ nhàng hát cho công tử nghe.”

Chu Tước vẫn không phản đối, liền cầm tay nàng đứng lên, còn mỉm cười, nói: “Hảo.”

Sau khi nghe hát, đôi mắt giống như nửa tỉnh nửa mơ, không còn trong sáng, lúc này đang mỉm cười, dung mạo tuấn mỹ càng thanh dật xuất trần, ngay cả nàng kia nhìn cũng phải sửng sốt một lúc lâu.

Đóa Đóa dựng thẳng thân mình lên, ô ô kêu vài tiếng, dùng sức kéo áo choàng Chu Tước, đáng tiếc Chu Tước không hề để ý.

Nữ tử đưa hắn lên giường, buông màn, Chu Tước nhất nằm trên giường, đôi mắt cũng chậm chậm nhắm lại, hô hấp trở nên đều đều, giống như đi vào giấc ngủ bình thường.

Nữ tử thấy Đóa Đóa giận trừng mắt, nàng tự thưởng chính mình ngồi trên người Chu Tước, không khỏi thần nhiên cười nói: “Tiểu hồ ngoan, xem tỷ tỷ hầu hạ hắn thế nào, người cũng học một chút, sau này không phải khổ công tu hành.” Ánh mắt si ngốc nhìn Chu Tước trong chốc lát, tiếc hận nói: “Tài mạo như vậy, tỷ tỷ cũng không nhẫn tâm xuống tay a.”

Nói thì nói, nhưng tay nữ tử vẫn bắt lấy vạt áo Chu Tước, chậm rãi mở ra, bỗng nhiên cổ tay đau xót, đúng là bị tiểu hồ ly cắn một phát.

Đóa Đóa nghĩ đến Chu Tước là giả bộ trúng kế, nên nhìn trong chốc lát, tay nàng kia đã tiến đến người Chu Tước, sắp sửa giải khai quần áo, khiến nó hỗn loạn, Đóa Đóa thật sự nóng nảy, không cần nghĩ ngợi cần một cái.

Nàng kia ăn đau, tay liền co rút lại, giận dữ nói: “Tiểu súc sinh rắc rối.” Ngón tay giương lên, một đạo bạch quang bay ra, đánh vào thân thể Đóa Đóa, Đóa Đóa nhất thời té trên mặt đất không thể nhúc nhích.

Nữ tử nhìn cổ tay bị cắn chảy máu của mình, vươn đầu lưỡi chậm rãi liếm qua, chỉ chốc lát miệng vết thương liền tự nhiên co rút lại, cánh tay ngọc trơn bóng hoàn hảo như lúc ban đầu.

Nhìn Đóa Đóa quỳ rạp trên mặt đất không hề nhúc nhích, mặt mang nụ cười đắc ý, nói: “Người còn nhỏ, không có tu vi, chỉ là không muốn xa rời nam tử nhân gian thôi, về sau chờ người lớn sẽ biết, nam nhân mới là thức ăn tốt nhất, đặc biệt giống này, tinh khí thuần khiết, ăn hần, liền gia tăng tu vi, người hiểu chưa?”

Tiểu hồ ly run run, gắt gao nhìn chằm chằm Chu Tước, hần vẫn nhắm chặt mắt tiếp, im lặng ngủ say.

Tiểu hồ ly không thể nhúc nhích cùng nói chuyện, yết hầu lại phát ra tiếng vang ô ô, như đang khản cầu cái gì, đôi mắt đen tinh thuần rơi lệ lã chã.

“Chớ khóc, hài tử ngốc,” Nữ tử khanh khách cười duyên, ngón tay vuốt ve dung mạo tuấn mỹ mê người của Chu Tước tuấn, “Hần không có thống khổ, giờ phút này đang ở trong mộng đẹp.”

Nàng cúi đầu, đôi môi đỏ bồng chậm rãi mở ra, lộ ra răng nanh tuyết trắng bên trong, hướng tới Chu Tước đang ngủ say hung hăng cắn xuống —

Bỗng nhiên, một đạo ngân quang nổi lên, đánh vào trên người nữ tử, ngăn trở động tác của nàng, nữ tử ngẩn ra, bàn tay mềm vung lên phát ra bạch quang, ngân quang lại dài ra, ngăn chặn bạch quang của nàng, nữ tử kêu thảm một tiếng, ngân quang đề đi vào cơ thể của nàng, nhất thời hôn mê bất tỉnh.

Thân thể của tiểu hồ ly cứng lại, cả người bức bách, ngân quang chậm rãi ẩn vào thân thể nó, trong phòng lại khôi phục yên tĩnh.

Đóa Đóa muốn đến xem Chu Tước, lại phát hiện cả người hư nhược không có một tia khí lực, giấy dựa hốt hoảng, ánh mắt vô lực nhìn về tháp thượng, rồi ngã xuống.

Hai cánh tay thon dài, nhẹ nhàng bế nó lên.

Chu Tước nhìn tiểu hồ ly tuyết trắng trong lòng, mỉm cười, đứa nhỏ này quả thật là. Hần trời sinh có linh lực của hai tộc, đáng tiếc cho tới bây giờ cũng không dùng, trải qua việc hôm nay, hẳn đã có cũng đủ năng lực tự bảo vệ mình, ít nhất sau này có thể không cần mỗi thời khắc đều lo lắng cho hần.

Chính là lần đầu Đóa Đóa sử dụng linh lực không quen nên tạo thành thoát lực, không bao lâu liền chậm rãi tỉnh lại. “Ngô.....” Mắt tiếp mờ mịt, con người đen còn đọng lại một tầng hơi nước mỏng manh, thập phần động lòng người.

Chu Tước ôm chặt Đóa Đóa, ôn nhu nói: “Đã tỉnh sao?”

Đóa Đóa nháy nháy mắt vài cái, rốt cục tỉnh táo lại, nhớ tới việc lúc trước. Chu Tước không phải trúng kế hôn mê sao, tại sao lại êm đẹp ôm mình như vậy.

“Thần Quân, người..... Người không có việc gì sao?” Đóa Đóa gọi ra tiếng, trong mắt mê mang.

Ngón tay thon dài của Chu Tước điểm lên trán tiểu hồ ly, một đạo quang mang màu đỏ ẩn vào mi tâm, sương mù thổi qua, Đóa Đóa biến trở về bộ dạng thiếu niên xinh đẹp, bị Chu Tước ôm trong lòng, tư thế vô cùng thân thiết.

Đóa Đóa lắc đầu, nói: “Người không phải..... Chẳng lẽ.....” Nó nhìn Chu Tước, bàn tay có vẻ lạnh đi một chút, “Người không có việc gì?”

Chu Tước ôn nhu ôm chặt nó, nói: “Hiển nhiên là không có việc gì, đa tạ Tổ công tử cứu giúp.”

Nghe này khẩu khí rõ ràng là trêu ghẹo mình, Đóa Đóa đỏ khởi cái miệng nhỏ nhắn, nói: “Ta, ta lo lắng như vậy, người lại..... Lại gạt ta.....” Nhớ tới lúc trước mình lo lắng đau lòng, nguyên lai đều là do trước mắt người cố ý, không khỏi tức giận, khóe mắt đỏ lên, cả giận nói: “Người gạt ta!”

Thanh âm giống một nhát đao, Chu Tước sợ run lập tức nở nụ cười, vuốt ve khóe mắt của nó, nói: “Được rồi, đừng nóng giận, người mới hao hết linh lực, không thể tức giận.”

Đóa Đóa xoay mặt đi, nghĩ đến lúc này mình lo lắng như vậy đều là dư thừa, liền cảm thấy cho tới bây giờ lòng Chu Tước vẫn cứng rắn như vậy, trong lòng nhất thời xúc động nói: “Thỉnh Thần Quân bỏ ta xuống, ta..... Ta muốn về nhà.”

Chu Tước run run một chút, ôn nhu nói:“Lại nói bậy bạ gì đó?”

20. Chương 19-1: Thương

Trong đầu Đóa Đóa hỗn loạn một mảnh, tim như là bị kim đâm mạnh, đau nói không ra lời.

Nói ra câu nói kia có bao nhiêu khổ sở a! Đau lòng dữ dội, tay chân lạnh lẽo, cả người có thể ngã xuống bất cứ lúc nào.

Tại sao Chu Tước, tại sao hắn có thể làm như vậy! Chỉ vì thu nội đan cứu Huyền Vũ, mà phải lừa gạt mình? Chẳng lẽ hắn không có loại tâm tình này, không có loại cảm giác này sao? Nhìn hắn gặp nạn, tim của mình sẽ đập mạnh! Hết thấy mọi hành động đều là theo bản năng, mình chỉ biết rằng, không thể để cho Chu Tước bị thương! Không thể để cho hắn gặp chuyện không may!

Nhưng..... hắn lại lừa dối mình. Vì Huyền Vũ Thần Quân, không tiếc làm bộ lừa gạt yêu vật, cũng lừa cả mình..... Mà mình lại..... Còn xuất thủ cứu hắn.....

Trong lòng Đóa Đóa hốt hoảng phát đau, ánh mắt chua xót, lệ ứa khuất cứ như vậy rơi xuống.

Sắc mặt nó trắng bệch, một lúc lâu mới mở miệng nói:“..... Ta muốn về nhà, Thần Quân..... Người cũng có việc, mang theo ta không tiện.”

Ngữ khí yếu ớt, như là dùng hết khí lực nói ra, thập phần gian nan.

Chu Tước giật mình, muốn ôm chặt Đóa Đóa, nhưng cuối cùng vẫn đưa nó nhẹ nhàng đặt trên tháp thượng, một loại cảm xúc mờ mịt đau khổ, làm cho Chu Tước không thể khống chế.

Vẫn là không được sao? Dù có chuyện gì hắn cũng không thể ở bên cạnh mình sao? Thiên địa mệnh mông, cuối cùng mình vẫn cô độc.

Trầm mặc một chút, Chu Tước chua xót nói:“Người lại muốn rời khỏi ta, là nghĩ như vậy thật sao?”

Đóa Đóa chịu đựng đau đớn đang lan tràn trong lòng, thấp giọng nói:“Thật.”

Chu Tước hít hơi một tiếng, nhỏ đến mức không thể nghe thấy, vuốt ve mái tóc màu bạc xinh đẹp của nó, nói:“Sẽ không hối hận sao?”

Đóa Đóa im lặng thật lâu sau, cúi đầu nói:“..... Sẽ không.”

“Ân,” Tay Chu Tước khẽ run lên, liền thu vào ống tay áo, đứng dậy, nói:“..... Vậy trở về đi, như vậy cũng tốt.”

Đóa Đóa nghe thế lại đau lòng không thôi, cũng không biết sau bao lâu, mới nâng lên ánh mắt đỏ bừng, thấp giọng nói:“Ta đi rồi, mấy ngày nay.....Được Thần Quân chiếu cố, ta..... Vô cùng cảm kích.”

“Ân.” Sắc mặt Chu Tước thản nhiên, tựa hồ lại khôi phục thành Lăng Quang Thần Quân cao cao tại thượng, chỉ là trong đôi mắt ẩn ẩn ảm đạm, sâu đến mức người khác khó mà phát hiện.

“Vật này, người mang đi đi.” Tay áo dài thẩn nhiên phất lên, trên bàn xuất hiện một hạt châu trắng sáng, bảo quang lưu chuyển, cực kì xinh đẹp.

“Này, đây là.....” Rõ ràng là nội đan của yêu vật vừa rồi, Đóa Đóa không rõ cho nên nhìn Chu Tước.

Chu Tước tránh được tầm mắt của nó, con ngươi dẩu đi cảm xúc, nói:“Nguyên hình của yêu vật kia là cáo đen, có thể coi là cùng huyết thống với tuyết hồ tộc, cha người đem nội đan của bản thân cho người, sợ là không chống đỡ được thời gian quá dài, nội đan này mặc dù kém với nội đan ban đầu, nhưng nó có linh lực ngàn năm, về phần trong đó hàm chút huyết khí thô bạo, chỉ có dựa vào Tổ tộc trưởng chậm rãi hóa giải.”

Mấy lời hắn nói ra tuy nhẹ, nhưng Đóa Đóa nghe thấy lại giống như sét đánh!

Sắc mặt Đóa Đóa đại biến! Đến lúc này, nó mới hiểu được, nguyên lai Chu Tước hàng yêu không phải vì Huyền Vũ, là vì phụ thân của mình a!

Nó còn nhỏ, không biết hồ phụ thân nếu không có nội đan sẽ thống khổ như thế nào, nhưng Chu Tước hiểu được, hấn sợ Đóa Đóa lo lắng nên không nói, nhưng hiện tại nếu Đóa Đóa đã muốn đi, Chu Tước liền đem nội đan cho nó mang về.

Trong lòng Đóa Đóa nặng nề, giống bị đè ép bởi một tảng đá lớn, nặng nề đau, làm cho nó không thở nổi.

Là mình hiểu lầm Chu Tước.....

Khuôn mặt nó trở nên trắng bệch, nước mắt không ngừng rơi xuống, khóc nói:“Ta..... Thần Quân, xin lỗi, ta đem nội đan của phụ thân nội đan trả lại, nội đan này vẫn là lưu cho Huyền Vũ Thần Quân đi.”

Chu Tước lắc đầu, trong lòng vô cùng đau thương, nhưng đối với Đóa Đóa vô luận như thế nào đều không thể sinh khí, vì thế nói:“Nội đan của cha ngươi đã sớm bị linh khí Vũ tộc trong cơ thể ngươi hấp thu, nếu không có như thế, thì hôm nay ngươi cũng không có linh lực kinh người thể này..... Đi thôi, nhanh đem nội đan này trở về, có thể giúp phụ thân ngươi không còn chịu khổ sở nữa.”

Đóa Đóa nắm tay áo hấn, run giọng nói:“Thần Quân.....”

Chu Tước rút tay lại, tay áo liền giống như nước thoát khỏi tay Đóa Đóa, lãnh đạm nói:“Ta sẽ phái người đưa ngươi đi, trên đường không cần sợ.”

Đóa Đóa nhìn lòng bàn tay trống trơn, chợt thấy trời đất mù mịt, tâm cũng chết lặng!

Trong đầu Đóa Đóa chỉ có thể nghĩ đến: nó hiểu lầm Thần Quân khiến Thần Quân sinh khí, mà Thần Quân sinh khí thì không cần nó! Không cần nó! Thần Quân muốn nó đi!

Thân thể cứng lại, động cũng không động dậy.

Chu Tước quay đầu không nhìn nó, ngón tay thi pháp thuật, một đạo kim quang màu vàng tự đầu ngón tay hiện ra, ẩn vào tận trời, không bao lâu, một con chim đại bang huyền sắc nhanh nhẹn tới, hạ xuống đất hóa thành hình người, cung kính quỳ rạp xuống đất, nói:“Vương thượng.”

Chu Tước đạm mạc nói:“Đây là của tộc trưởng Tuyết Hồ tộc- Tổ công tử, người đưa hấn trở về.”

“Vâng,” Huyền Bằng cung kính hành lễ, thấy Đóa Đóa tú nhả tinh tế, mái tóc ngân bạch dài quá thắt lưng, y bào trắng trong thuần khiết, quanh thân giống tỏa sáng như được ánh trăng bao phủ, không khỏi sinh hảo cảm, mỉm cười đối với Đóa Đóa nói:“Tổ công tử, thỉnh.”

Thân mình Đóa Đóa khẽ run lên, khuôn mặt trắng bệch u ám, trong nháy mắt tiêu tụy hấn đi, nó muốn nói, lại không biết nói cái gì, một lúc sau mới thấp giọng nói ra vài từ:“..... Ta..... Thần Quân..... Kỳ thật..... Ta.....”

Chu Tước tự phụ vuốt cằm, lạnh nhạt nói:“Huyền Bằng là hộ vệ của ta, tu vi rất cao, ngươi cứ yên tâm đi cùng hấn”.

Đóa Đóa yên lặng ngậm miệng lại.

Huyền bằng nhìn bọn họ, trong mắt hiểu được vài phần.

Đóa Đóa vẫn đứng đó, thẳng tắp nhìn Chu Tước, cũng không nhúc nhích, ánh mắt luôn sáng ngời giờ đây ảm đạm, như là chấm nhỏ quang mang cuối cùng cũng bị hủy diệt.

Đôi mắt tối như mực không hề có thần thái.

Huyền Bằng đứng ở một bên, cũng không đi thúc giục hấn.

Mây Chu Tước khẽ động, ánh mắt biến ảo phức tạp vô cùng, rốt cục khẽ thở dài một tiếng, xoay người lại, đi đến trước mặt Đóa Đóa, đem bảo quang lưu chuyển nội đan đến bàn tay tuyết trắng nhỏ bé của nó, thanh âm ôn nhu nói: “Đi thôi, cha ngươi đang chờ ngươi, nếu muộn sợ không tốt.”

Trong lòng Đóa Đóa vô cùng hối hận, hận chính mình vì sao lại nói những lời đó, vì sao lại hiểu lầm Chu Tước, rõ ràng hấn là vì phụ thân mới đi thu yêu, rõ ràng là vì để mình có thể linh hoạt vận dụng linh lực

của hai tộc mới giả vờ trúng kế, rõ ràng đều là vì mình, nhưng mình lại không hiểu được? Tình cảm của hắn, chỉ tại mình ngu xuẩn không hiểu.

Nếu không có nói những lời đó..... Hiện tại có lẽ còn có thể tiếp tục làm bạn bên cạnh Chu Tước.....

Bên cạnh Chu Tước.....

Hốc mắt Đóa Đóa nóng lên, có lẽ mình không còn cơ hội nữa. Đóa Đóa nhắm chặt mắt, đi qua ôm lấy cổ Chu Tước, dùng sức hôn lên đôi môi lạnh như băng kia, sau đó xấu hổ đến cực điểm xoay người chạy ra cửa, lệ nóng hổi vương hai bên gò má.

Huyền Bằng đi theo phía sau hóa thành nguyên hình, chân thân cực kì hùng tráng, thấy Đóa Đóa nghiêng ngã lao đảo, tựa như người mất hồn, Huyền Bằng đành phải dùng miệng đưa nó đặt trên lưng của mình, bay vào bầu trời.

Tiếng gió gào thét bên tai, trước mắt là mây mù trắng xoá, Đóa Đóa bỗng nhiên cảm thấy vô cùng bị ai, khó có thể khắc chế, ghé vào lưng Huyền Bằng khóc lớn lên.

Chu Tước đứng ở nơi đó nhìn, thẳng đến khi thân ảnh Đóa Đóa biến mất bên trong mây mù, rốt cuộc không còn nhìn thấy.

Hương son phấn theo gió truyền đến, thanh âm nũng nịu tiêu hồn nhân chốn nhân gian vang đến không ngừng. Chu Tước nhũ nhũ mày, không có tiểu hồ tuyết trắng trong lòng, nơi này không đáng ở lại một khắc.

Hắn phóng người lên, đứng ở đỉnh chân trời, khoanh tay nhìn theo phương hướng Đóa Đóa rời đi, thân ảnh thập phần tịch mịch.

Mây lớn vờn phía chân trời, màu đỏ kim quang lượn lờ, trong mắt Chu Tước, đều biến thành bộ dáng của Đóa Đóa.

Con người đen tinh lượng sinh động, hai má phẫn đỏ đỏ mềm mại, miệng cười ngượng ngùng kiều mỵ, còn có thân thể thiếu niên tinh tế xinh đẹp..... Hết thấy những điều này đều không thuộc về mình, nơi ngực kia bỗng nhiên bị kim hãm, truyền đến cảm giác đau đớn.

Nghĩ đến Đóa Đóa còn quá nhỏ, không rõ cảm giác yêu thích, nếu là thiệt tình yêu thích một người, sao lại ba bốn lần dễ dàng mở miệng rời đi.

Có lẽ là Đóa Đóa cách xa phụ thân, muốn được quan tâm chăm sóc, nên mới hiểu lầm cảm giác này thành cảm giác yêu thương mình.

Chu Tước lẳng lặng đứng yên thật lâu, cho đến khi đám mây cuối cùng tan đi, mới nhích người mà đi.

21. Chương 19-2: Hạ

Dọc theo đường đi, lại thu phục vài yêu vật, nhìn nội đan trong lòng càng ngày càng nhiều, còn thiếu vài cái nữa là đủ một trăm viên để cứu Cháp Minh, nhưng trong lòng hắn không còn cảm giác vui mừng cùng cao hứng như lúc trước.

Chu Tước bỗng nhiên phát hiện, trong thiên địa chỉ còn lại bóng dáng của mình, tịch mịch cô liêu.

Ngày này, Chu Tước đi dạo lại cảm nhận được yêu khí, đánh xuống thân hình nhìn kỹ, đúng là có hai miêu yêu một lớn một nhỏ.

Mẫu yêu bị tiên lực của Chu Tước đã thương, vẫn đang liều chết chống cự, tiểu miêu yêu cuộn tròn lại như cục bông, ở trong lòng mẫu yêu lạnh run.

“Cầu Thần Quân, ta tạo sát nghiệp tội không thể thứ, nhưng thỉnh cầu ngài buông tha hài tử của ta, cái gì nó cũng không biết, nó vô tội!” Mẫu yêu cúi đầu, máu tươi từ trong thân thể chảy ra từng chút một, đôi

con người màu lục đã không còn thần thái, nhưng vẫn cố chấp nhìn tiểu miêu, tiểu miêu lo lắng vươn đầu lưỡi hồng nhạt liếm miệng vết thương của mẫu yêu.

Chu Tước đi tới trước mặt mẫu yêu, dừng lại một chút, bỗng thấy đôi mắt vô tà tinh lượng của tiểu miêu, tim liền co rút đau đớn.

Trong lúc nhất thời do dự, mẫu yêu mới vừa rồi còn hấp hối nhe răng nanh độc ra, hướng tới ngón tay Chu Tước mà cắn một cái.

Nếu như bình thường, Chu Tước sẽ sớm phát hiện, nhưng hắn đang nhìn con người trong suốt của tiểu miêu, khiến động tác chậm lại, đầu ngón tay bị xé rách, đau đớn nhất thời xâm nhập lục phủ ngũ tạng.

Một đạo xích quang tỏa ra, mẫu yêu đau đớn kêu lên một tiếng, tiểu miêu gắt gao thu mình, đôi mắt vô tà nhìn Chu Tước, cảnh giác.

Chu Tước giơ tay lên, một vết máu tươi chảy xuống, đầu ngón tay phát ra xích quang, sát khí đã lộ, phượng mâu lóe lóe, nhưng lại không đánh tới.

Một trận khói nhẹ phiêu khởi, sau đó liền tiêu tán, hai miêu yêu đã biến mất.

Chu Tước không đuổi theo, mi mắt hạ xuống, thản nhiên đứng dưới ánh mặt trời, khuôn mặt tuấn mỹ, lạnh lùng giống như mang theo ưu thương.

Chu Tước nhớ tới, năm đó, hảo hữu Huyền Vũ của mình bị Thanh Long cự tuyệt, hắn vuốt ngực thê lương cười nói với mình rằng: “Lăng Quang, người xem, nơi này của ta, hảo lãnh a, người đừng giống như ta, đừng dễ dàng cho người khác tấm lòng, nếu cho, sẽ không thể lấy lại được, nếu người ta không cần, nơi này liền...Hảo lãnh a, sẽ làm người vô cùng tuyệt vọng.”

Chu Tước cũng hiểu được trái tim mình rất lạnh, từng chút từng chút một lạnh đi khiến hắn không thể thích ứng, phi thường khó chịu.

Không nên dễ dàng cho người khác tấm lòng sao?

Huyền Bằng mang theo Đóa Đóa, chỉ mất nửa ngày đã trở về đến Cửu Hoa Sơn.

Núi non vẫn xanh biếc như cũ, mây mù che phủ, hết thấy đều rất quen thuộc.

Huyền Bằng buông Đóa Đóa ra, liền thét dài một tiếng, thả người bay đi.

Đóa Đóa ngơ ngác dựa vào trục giác đi tới phía trước, đi tới cái động mà mình và phụ thân đã sống nhiều năm qua, bên trong có thanh âm truyền đến, không chỉ là thanh âm của hồ phụ thân, còn có một thanh âm trong trẻo kiêu ngạo, tựa hồ là Khổng Tước của Vũ tộc, nhưng ngữ khí lúc này lại khác với lúc ở Vũ tộc, Đóa Đóa cảm thấy kì quái, liền ngừng cước bộ.

“..... Đóa Đóa rất yêu thích nước suối ở nơi này, mỗi khi mùa hè đều ngâm mình ở bên trong, cả ngày không ra..... Khụ khụ..... Mặc dù nó còn nhỏ tuổi, nhưng tâm tư thiện lương hẳn hẳn..... Khụ khụ..... Là đứa nhỏ rất tốt.” Thanh âm thanh nhuận ôn hòa giống như rừng núi sau cơn mưa, đó là thanh âm của phụ thân.

Trong lòng Đóa Đóa nôn nóng, nghe được phụ thân đang nói về mình, liền muốn bước đi đi vào, không nghĩ có một thanh âm khác kịch liệt vang lên, “Câm miệng –!”

Khổng tước nôn nóng, hung hăng nhìn chằm chằm người bên cạnh mình, hắn mất nội đan, đã suy yếu tái nhợt như thế, còn không ngừng nói về hải tử của chính mình, hắn muốn làm cái gì, giao hậu sự sao? Không, hắn không cho phép! Lâu như vậy rốt cục có thể hung hăng trả thù hắn, nhưng hắn lại hấp hối, giống như muốn ly khai!

“Người câm miệng cho ta! Nói liên tục hai canh giờ, người không phiền lụy, ta nghe được đều phiền, nhắm mắt, ngủ!”

22. Chương 20

Tổ Ninh bị hấn rống ngăn ra, lập tức khẽ cười lên, nói: “Sau này còn có cơ hội ngủ, nếu người không muốn nghe ta nói, không bằng làm một chút gì đó cũng tốt..... Khụ khụ..... Tuyên Tuyên, không phải người nói..... Muốn ôm ta một lần mới cam tâm sao, tại sao chậm chạp không động thủ?”

Ta sợ người làm được một nửa liền tắt thở! Khổng Tước hung tợn nhìn hấn, lại phát hiện mình không thể mắng ra miệng. Đúng vậy, rõ ràng mình muốn hung hăng trả thù hấn, hung hăng thương tổn hấn một hồi, vì sao lại không hạ thủ được.

Rõ ràng đã là nguyên thần di động, hơi thở mong manh, vô luận mình giúp hấn giữ lại bao nhiêu linh khí, đều tựa hồ không thể ngăn cản linh khí của hấn chậm rãi biến mất. Nhưng hấn lại giống như không đau đớn khó chịu, vẫn như cũ nhu hòa mà cười với mình, ý cười trong sáng rực rỡ, chói mắt động lòng người.

Con người đen hơi hơi động, ôn hòa mang theo nồng đậm sủng nị, từ trước đến giờ hấn vẫn luôn nhìn mình như vậy, bị đôi mắt đó chuyên chú nhìn, rất khó làm cho người ta không mặt đỏ tim đập.

Khổng Tước ngăn ra, quả nhiên tim đập nhanh vài phần, lần trước cùng hấn từng có da thịt chi thân nhưng khi đó thần trí mình cũng không thập phần rõ ràng, chính là mơ hồ có chút ảo tượng, cực nóng, cực nhanh, nếu có chút giống như rên rỉ, còn có khoái cảm giống như thủy triều mãnh liệt cùng cực độ mất hồn...

“Đừng vội nhắc lại, một lần khiến cho ta ghê tởm đến bây giờ.” Trên mặt có chút nóng lên, hấn quay mặt qua một bên, tựa hồ không muốn đón nhận hấn tầm mắt, dùng lời nói cứng rắn để che dấu thất thố của bản thân.

“A, là như vậy sao.” Tổ Ninh run run, sau đó thống khổ cười, hạ mắt tiếp, trong đôi mắt tà mị phủ sương cùng một tầng đau thương, trong suốt chớp động.

Quả nhiên vẫn là chính mình vọng tưởng a. Hấn nghĩ rằng qua lâu như vậy, cho dù không thể tiêu tan, cũng sẽ mỏng rất nhiều, nhưng hiện nay, xem ra, Khổng Tước là sẽ không tha thứ cho hấn về sự tình kia.

Thôi, hết thấy đều là chính mình si tâm vọng tưởng đi.

Hấn trầm mặc trong chốc lát, sau đó lẳng lặng cười, nói: “Tuyên Tuyên, chuyện kia ta xin lỗi người, mặc kệ nói như thế nào, đều là ta khiến người mất tiên nguyên trước đây, làm cho người không thể đứng hàng tiên ban..... Nhưng trước mắt ta cũng sắp chết, người có thể quên đi chuyện quá khứ, quên đi chuyện không vui này, người vẫn là..... Khổng Tước tộc trưởng kiều ngạo.”

Cúng quên luôn ta đi, như vậy người sẽ không phiền não nữa. Tay Tổ Ninh theo thói quen tính sờ tước linh trước cổ, ôn nhu tinh tế vuốt ve, chỉ cần có nó, có nó vĩnh viễn làm bạn với ta là được.

Trong mắt Khổng Tước hiện lên một tia hoảng hốt, hấn là..... Thật sự sẽ chết sao? Đúng vậy, hấn từng ở trước mặt mình đem nội đan cho hải tử của bọn họ, hiện tại đã không có nội đan, hấn lấy cái gì để duy trì sinh mệnh.

Tổ Ninh hé mở con mắt, đôi mắt xưa nay luôn ôn hòa, giờ phút này chỉ còn lại trống vắng cùng tuyệt vọng!

Khổng Tước cùng hấn tương giao nhiều năm, chưa bao giờ gặp qua bộ dáng thống khổ như vậy của hấn, suy yếu đến mức có thể lập tức hóa thành khói nhẹ, không biết vì sao sao trong lòng Khổng Tước càng càng cảm thấy khó chịu, nói: “Nói hươu nói vượn, người cũng tu hành nhiều như vậy năm, cho dù mất nội đan, cũng có phương pháp cứu, sao có thể dễ dàng.....” Nói tới đây hấn dừng một chút, ý nghĩ kia làm cho lòng hấn phát run, nói không nên lời, “Huống hồ..... Người cũng không quản tiểu hồ ly kia, sao ta lại đi quản nó!”

Tổ Ninh chỉ cảm thấy trong lòng chợt trống rỗng, hấn không dám tin, giương mắt nhìn Khổng Tước, sau một lúc lâu, hô một câu: “Tuyên Tuyên..... Dù sao nó cũng là cốt nhục của người, người sao có thể như thế! Người.....” Trong lòng đau nhức, thân ảnh hấn nhoáng lên một cái, vô tri vô giác ngã xuống.

Đóa Đóa nghe được phụ thân nói chuyện được một nửa thì ngừng, tiếp theo là tiếng hô kinh hoàng của Khổng Tước, nó không kịp suy nghĩ, liền đi vào.

Cánh tay Khổng Tước vừa động, ôm lấy thân mình yếu đuối của Tổ Ninh, khuôn mặt tuần mi ôn nhu trắng bệch như tờ giấy, không có một tia sinh khí.

Bộ dáng này hình như hần đã gặp qua.

Lần đó là như thế nào a..... Mình mất đi thần trí, nhưng thân thể lại khắc ghi cái thời khắc kia..... Tứ chi cực nóng dây dưa, khoái cảm dục tiên dục tử..... Mình tựa hồ còn nhớ mang máng, đôi mắt hần hồng hồng vì nhiễm dục vọng, thân thể cũng là bộ dáng như vậy.

“Tuyên Tuyên.....”

Đúng vậy, hần từng gọi qua tên mình như vậy, cái đêm mê loạn kia..... Người hần thực mê hoặc, dưới ánh trăng đỏ ửng một mảnh...

Hai má hần tái nhợt, mắt tiếp nhắm lại còn vương nước mắt, nhưng hần không hề động, từ đầu đến cuối đều không có phản kháng lại mình.

Rõ ràng là hần cố ý dụ dỗ, vì sao hần lại thống khổ như thế?

Nhưng mình không có dừng lại, bởi vì bản năng đã chi phối thân thể hết thủy!

Khi mình tỉnh táo lại vào hôm sau, tháp thượng đã là rỗng tuếch, cái gì đều không có, ngay cả tiên lực hần vất vả luyện cũng không thấy.

Tiên nguyên căn cơ đã mất, lại còn hoan ái, nếu không có ba ngàn năm tu vi, chỉ sợ rất khó lại có tiến triển.

Vì thế, mình hận.

Nhưng nay.....

Khổng Tước mê mang, nhìn bộ dáng hấp hối của Tổ Ninh trước mắt, mọi trí nhớ mơ hồ lại rõ ràng lên.

“Phụ thân, phụ thân!” Một thân ảnh mảnh khảnh đoạt đi người trong lòng hần, ngón tay Khổng Tước căng thẳng, trực giác hần mách bảo phải càng nhanh ôm chặt người kia trong ngực.

Thân thể của Tổ Ninh mềm mại nhu thuận, bị Đóa Đóa bá đạo ôm lấy, hai má vẫn ôn nhuận mỹ ngọc như bình thường, nhưng không có một tia độ ấm.

Nhiệt độ cơ thể của Tổ Ninh đang dần dần lạnh xuống.

Đóa Đóa đặt tay trên uyển mạch của Tổ Ninh, không có một tia pháp phong, bàn tay nhỏ bé run run tiến lên trước mũi dò xét hơi thở của hần, “Oa –” một tiếng khóc đi ra, “Phụ thân đã chết! Người trả phụ thân cho ta! Trả phụ thân cho ta!”

Đã chết! Sắc mặt Khổng Tước đại biến, đến xem hơi thở tâm mạch của Tổ Ninh, quả nhiên là một mảnh tĩnh mịch! Tay của Tổ Ninh trượt xuống, Đóa Đóa ôm chặt lấy Tổ Ninh, bộ dáng của nó không hề tức giận, chỉ tan nát cõi lòng như bị đao chém, khóc lớn nói: “Phụ thân, người đừng chết, đừng bỏ lại ta, phụ thân, van cầu người.....”

Tiếng khóc lớn của Đóa Đóa gọi thần trí Khổng Tước trở về, hần nhìn người trước mắt.

Đã từng có thần thái nhanh nhẹn, là người thân cận nhất của mình, song mắt tà mị luôn ôn nhu, thường yên lặng nhìn chăm chú vào mình..... Cũng không biết từ khi nào, cặp mắt kia lại có u buồn cùng đau khổ, hần là vì mình mà đau thương sao?

Hôm nay, cặp mắt sáng động lòng người kia lại toát ra cô đơn cùng tuyệt vọng, sau đó chậm rãi nhắm lại, yên lặng như vậy, không có một tia dao động, có lẽ không bao giờ mở ra nữa

Xem như mình đã trả thù được, nhưng vì sao..... Vì sao mình lại không có cảm giác coa hứng như trong dự đoán.

Trong lòng tràn đầy vị chua xót, tiếp theo, có một cỗ kịch liệt đau đớn, hần chậm rãi hít vào một hơi, lại phát hiện mình không thể hô hấp, nhìn bộ dáng của Tổ Ninh, một búng máu đột nhiên trong miệng phun ra, dính trên người Tổ Ninh cùng Đóa Đóa, thật là đáng sợ.

Hắn vội vàng lấy tay lau đi vết máu, lại phát hiện trên cổ Tổ Ninh mang tước linh của mình, nhớ tới bộ dáng lúc trước Tổ Ninh sống chết cũng không mang trả lại mình, trong phút chốc, đột nhiên hiểu được chân ý của người kia —

Tổ Ninh luôn luôn dùng toàn tâm toàn ý mà yêu chính mình!

Mình từng nghĩ rằng Tổ Ninh không từ thủ đoạn, thậm chí là không tiếc nghịch thiên sinh hạ hài tử, nhưng hết thấy đều bởi vì tình yêu của Tổ Ninh với mình! Hiện tại hắn đã tuyệt vọng, hắn tình nguyện đem tu vi cả đời giao lại cho hài tử, một mình một người mang theo kia tình yêu vô vọng mà chết đi!

Không, không, mình không cho phép!

23. Chương 21

Hắn dựa vào cái gì mà khiến mình động tâm rồi lại rời khỏi mình.

Khổng Tước cắn răng, kéo Tổ Ninh vào lòng, cảm giác lạnh như băng khiến hắn run nhè nhẹ một chút, hắn liền niệm bí quyết, linh khí cuộn cuộn không ngừng truyền qua.

Linh lực Vũ tộc cường đại đưa vào trong cơ thể Tổ Ninh, nhưng thân thể Tổ Ninh chỉ rung động một chút, sau đó không còn động tĩnh, hơi thở cùng tâm mạch không có nửa điểm dao động.

“Không —” Khổng Tước dùng sức lay thân thể Tổ Ninh, “Người tỉnh lại, Tổ Ninh, tỉnh lại!”

“Đinh” một tiếng vang nhỏ, trâm ngọc của Tổ Ninh rơi xuống, tóc bị tản ra, sợi tóc mang theo hương từng nồng đậm, Khổng Tước tham lam ngửi cổ hương khí kia, nhớ tới trước kia mình từng nói với hắn là hắn không đủ hoa lệ, quá mức mộc mạc không giống bộ dáng của một tộc trưởng, mà Tổ Ninh luôn ôn hòa cười mà nhìn mình, cũng không biện giải, không sinh khí.

Nhưng, hiện tại hết thấy đều không trở lại, mình muốn nói cho hắn, hương vị này kỳ thật tốt lắm, thật sự tốt lắm!

Tổ Ninh.....

“Buông phụ thân!” Đóa Đóa buồn rầu, đẩy Khổng Tước ra, bỗng nhiên nhớ tới lời của Chu Tước, vội vàng đem nội đan trong lòng ra, lo lắng lấy tay mở đôi môi đã mất đi huyết sắc của Tổ Ninh ra. “Phụ thân, mau ăn cái này đi, Thần Quân nói là hữu dụng với người.”

Đặt nội đan vào miệng phụ thân, tiếc rằng hơi thở của hắn đã sớm kết thúc, làm sao còn có thể tự mình nuốt.

“Phụ thân — phụ thân!” Đóa Đóa tuyệt vọng đem đầu vùi vào lòng Tổ Ninh, kêu khóc thảm thiết.

Khổng Tước quát to một tiếng, thân mình run lên cướp lại thân thể Tổ Ninh, lại bị Đóa Đóa kịch liệt né tránh, tê thanh nói: “Không được gặp mặt cha ta! Người đi, lập tức đi!”

Khổng Tước nhìn đôi phụ tử trước mặt mình, trong mắt đau xót vô cùng, đây là lần đầu tiên tong cuộc đời hắn biết được cảm giác tên là đau lòng, run rẩy mở miệng nói: “Yên tâm, ta nhất định trả lại cho người một phụ thân mạnh khỏe.”

Dứt lời, ngón tay đảo ngược để ở tâm mạch của chính mình, trong miệng thấp giọng ngâm xướng, một đạo quang mang màu tím bắn vào mi tâm Tổ Ninh, cũng không có tán đi, lượn lờ trước mi tâm tong chốc lát, mới chậm rãi ẩn vào.

Thân hình trắng bệch hư vô của Tổ Ninh nhất thời nhìn qua ổn định rất nhiều.

Đóa Đóa phục hồi tinh thần lại, cả kinh nói: “Đây là..... Định hồn chú,” Vừa nhắc đầu gập sắc mặt tái nhợt của Khổng Tước, đôi mắt sáng ngời giờ phút này cũng có chút tan rã, không khỏi quan tâm nói: “Người, có việc gì không?”

24. Chương 22

Định hồn chú là đại pháp, không có linh lực và tu vi cực cao thì không thể thi chú, nhưng bởi vì chú thuật nghịch thiên, cho nên tiêu hao linh lực, bị chú phản phệ cũng dị thường lợi hại, cố cũng không dễ dàng sử dụng.

Trước mắt Khổng Tước là một mảnh tối đen, âm thầm vận chuyển linh lực, lại phát hiện trong kinh mạch rỗng tuếch, không còn nửa điểm khí lực. Hắn âm thầm cắn chặt răng, miễn cưỡng nói: “Đóa Đóa, người đến chỗ vương thượng, thỉnh hắn mượn tiên vật.”

Đóa Đóa nói: “Là cái gì?”

Khổng Tước thở hổn hển một chút, gian nan nói: “Hỏa liên châu, có công hiệu khởi tử hồi sinh.”

Kỳ thật hiện tại mỗi một câu nói, Khổng Tước đều cực kỳ hao tổn tinh lực, đau khổ chống đỡ, nhưng hắn trời sinh tính tình quật cường, không chịu hiển lộ, chỉ là đôi mắt không nhìn vào Đóa Đóa cùng Tổ Ninh, cúi đầu nói: “Pháp thuật của ta duy trì được ba ngày, trong vòng ba ngày, Đóa Đóa, người nhất định phải mang tiên vật về...Ta sẽ không làm chuyện có lỗi với hắn nữa, người...có thể mang hắn đến cho ta ôm, được không?”

Vừa nói vừa khẩn cầu, trong lòng Đóa Đóa mềm nhũn, liền khẽ gật đầu.

Khổng Tước ôm lấy Tổ Ninh, cảm động vạn phần, nhìn dung nhan tuấn mỹ gầy yếu, trong mắt sáng rọi lưu chuyển, là một loại ánh mắt ôn nhu yêu say cực độ, bỗng nhiên thân mình chấn động, quay đầu khụ vài cái, tơ máu theo khóe miệng chậm rãi chảy xuống.

Đóa Đóa cả kinh, run giọng nói: “Người làm sao vậy?”

Khổng tước thấy nó quan tâm liền thả nhiên cười, đó là tươi cười không có oán hận, minh diễm không thể tả. “Yên tâm, ta sẽ chiếu cố hảo phụ thân ngươi, chỉ là đột nhiên ta đã suy nghĩ thông suốt một sự tình..... Đóa Đóa đừng trì hoãn, nhanh đi, bằng không, thật sự không còn kịp rồi.”

Bỗng nhiên trong lúc đó, tâm không hề bàng hoàng.

Tổ Ninh đã vì hắn mà trả giá như thế nào hắn đã hiểu được, lúc mất đi Tổ Ninh, cũng làm cho hắn thấy rõ ràng cảm tình của mình.

Hắn vuốt ve thân thể mềm mại nhưng lạnh như băng trong lòng, mỉm cười hạ quyết tâm, nếu thật sự không cứu được Tổ Ninh, hắn cũng không để Tổ Ninh đi một mình.

Thượng bích lạc hạ hoàng tuyền, chúng ta sẽ luôn cùng một chỗ, Tổ Ninh.

Đóa Đóa mặc niệm ngự vũ bí quyết, nhanh chóng chạy như bay, lo lắng trong lòng khiến nó phát lạnh phát run.

Nó không còn thể diện trở về gặp Chu Tước, rõ ràng nói phải rời khỏi cũng là nó, hiện tại vì phụ thân hắn phải trở về, không chỉ trở về, còn muốn hỏi hắn mượn thánh vật của Vũ tộc.

Tim giống bị đóng băng, nhất thời đau đớn vô cùng.

Thật vất vả mới đến được thánh địa của Vũ tộc, Đóa Đóa đánh xuống thân hình, hai cái thị nữ đi đến, đều mặc thụy sắc sam tử, con mắt sáng, vô cùng xinh đẹp, dịu dàng nói: “Công tử dừng bước.”

Đóa Đóa vội vàng hành lễ, nói: “Tuyệt hồ tộc Tổ đóa, đến cầu kiến Thần Quân.”

Không ngờ thị nữ vừa nghe tên của nó, khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn nhất thời trầm xuống, lạnh lùng nói: “Vương thượng có chuyện quan trọng, không tiện gặp người, thỉnh nhanh chóng rời đi.”

25. Chương 23

Đóa Đóa sợ run một chút, trong lúc nhất thời chân tay có chút luống cuống, lúng túng nói: “Ta..... Ta có việc gấp, có thể thông báo không?”

Thị nữ đứng bên phải, đôi mắt cực nhanh nhìn Đóa Đóa một chút, mang theo vài tia chua ngoa nói: “Nếu người nào đến gặp vương người đều nói như vậy, mỗi người đều gặp, vương thượng của chúng ta chẳng phải là mệt chết sao?”

Đóa Đóa biết hôm nay muốn gặp Chu Tước không phải chuyện dễ, nhưng nghĩ đến phụ thân không, nó chỉ còn lại thời gian hai ngày, Đóa Đóa nhắm mắt, ăn nói khấp khểnh nói: “Thỉnh hai vị tỷ tỷ thông báo một tiếng, ta..... Có chuyện thập phần quan trọng.”

Thị nữ kia không kiên nhẫn nói: “Đối với người thì vương thượng không rảnh, người nghe không hiểu sao?”

Đóa Đóa lui nửa bước, “Đối với ta.....”

Thị nữ hèn mọn nhìn hần một cái, nói: “Nếu người không đi, cũng đừng trách tỷ muội chúng ta xuất thủ vô tình.”

Thị nữ bên trái kéo xiêm y của nàng, nhẹ giọng nói: “Đừng động thủ, hần chỉ là một đứa nhỏ.”

“Đứa nhỏ? Hần đã làm việc kia với vương thượng, vẫn là đứa nhỏ sao?” Thị nữ lạnh lùng nói, “Lúc này nhất định lại có sự tình muốn vương thượng chúng ta làm, cho nên mới tới, hần không phải vì đến gặp vương thượng đâu.”

Mặt Đóa Đóa đỏ bừng, tay vân vê dải lụa tại thắt lưng, hơi hơi phát run, nói không ra lời.

Tuy rằng ngữ khí của thị nữ kia rất xem thường, nhưng những câu nàng nói là tình hình thực tế, Đóa Đóa không thể cãi lại.

Thị nữ bên trái thấy Đóa Đóa dùng sức cắn môi, bộ dáng đỏ bừng thẹn thùng, liền mềm lòng, nói: “Tổ công tử, vương thượng của chúng ta không ở nơi này.”

Đóa Đóa khó tránh khỏi kinh ngạc, vội la lên: “Xin hỏi tỷ tỷ, có biết Thần Quân đi nơi nào?”

Thị nữ bên phải ngắt lời nói: “Có chuyện gì thì nói đi, hạc chủ bị thương nặng, vương thượng ngày đêm chăm sóc, không rảnh hỏi việc, người cũng đừng si tâm vọng tưởng.”

Trong nháy mắt Đóa Đóa cảm thấy khó thở, mặt mày trắng bệch, tim đập dữ dội, đau khổ vô cùng.

“Hạc chủ xác thực có bị thương, nhưng vương thượng là.....” Thị nữ bên trái ôn tồn khuyên bảo, không ngờ lại bị thị nữ bên phải cắt ngang, nói: “Tỷ tỷ nói nhầm với hần làm chi? Uy, người mau đi đi, về sau không được đến nữa! Thánh địa Vũ tộc của ta là nơi nào, nói đến là đến, nói đi là đi, hừ!”

“Muội muội.....” Thấy thần sắc của Đóa Đóa thống khổ, thị nữ kia không đành lòng nói.

“Tỷ tỷ,” Thị nữ bên phải cười khinh miệt, tiến đến bên tai nàng, dùng thanh âm không lớn nhưng đủ để Đóa Đóa có thể nghe chậm rãi nói: “Người không biết sao, phụ thân hần cũng như vậy...Dụ dỗ hoặc nhân...Cho nên...Hần cũng chỉ đáng để cho vương thượng chơi đùa mà thôi...Tỷ đừng quá mềm lòng...Ngẫm lại chuyện của Tước chủ...Cũng là bị hồ tộc trộm tiên nguyên, cho nên mới...Tu vi dừng lại, phải biết rằng bọn họ là phụ tử...” Câu nói kế tiếp nhỏ đến không thể nghe thấy, chỉ nghe hai tiếng cười khinh miệt.

Những lời này Đóa Đóa rất không nghe lọt, nhưng miễn cưỡng trấn định, xoay người đi, nó cứ dần dần đi tới, tay chân lạnh lẽo, hốc mắt lại nóng lên.

Không thấy được Chu Tước cũng không thể mượn được thánh vật, nhưng tính mạng của phụ thân..... Thật sự không thể, cùng lắm thì đưa toàn bộ linh lực của mình cho phụ thân, có lẽ có thể có tác dụng.

Thật sự là vô dụng, cứu không được phụ thân, nhận hết nhạo báng, trả lại cho tuyết hồ tộc đã đánh mất mắt.....

Lưỡng đạo tầm mắt phía sau khiến nó cảm thấy lưng nóng rực, bên tai vẫn là tiếng cười khinh miệt.

Chu Tước cao quý, cũng chỉ có hạc tộc tú lệ xuất trầm mới xứng đôi với hân.

Đi đến giữa sườn núi, ánh mắt đã mơ hồ thấy không rõ đường, tuy rằng kiệt lực khắc chế, nhưng nước mắt vẫn không thể kiềm chế, dọc theo khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt rơi xuống.

Lúc này, trong không khí, ầm ầm bay tới một trận tiếng thở dài.

“..... Tổ công tử.”

Một trận gió thổi tới, Đóa Đóa chà xát mắt, đã thấy Huyền Bằng hóa hình người đứng trước mặt mình.

Đóa Đóa cúi đầu, thật lâu sau mới “Ngô” một tiếng.

“Tổ công tử tới nơi này là tìm vương thượng sao?”

Đóa Đóa giật mình ngẩng đầu, hơi hơi mân môi nhưng không nói ra tiếng.

Huyền Bằng cười cười, từ trong lòng xuất ra một vật, nói: “Vương thượng bảo ta đưa cho công tử cái này.”

Mở ra bàn tay, rõ ràng là hỏa liên châu, chiết xạ ra ánh sáng trong suốt rực rỡ.

Đóa Đóa nhất thời giật mình, chậm rãi trừng lớn đôi mắt đỏ bừng, mắt tiếp run lên một chút, như muốn khóc, như muốn cười.

Huyền Bằng nói: “Phụ thân ngươi trải qua tình kiếp này, qua cũng tốt, đừng quá thương tâm, công tử nhanh cầm lại đi cứu người đi.”

Đóa Đóa lấy Hỏa Liên, dùng sức nắm trong tay, lòng tràn đầy chua xót.

Huyền Bằng nhìn nó, hơi hơi thở dài: “Vương thượng quả thật không ở trong tộc..... Thấu tộc thông đồng ma tộc đột kích, Nha tộc cùng Hạc tộc cơ hồ toàn bộ chiến vong, thiên đình giận dữ, trách cứ vương thượng cai quản không nghiêm, cho nên hiện nay vương thượng cùng bọn họ ở biên giới Thanh Châu tác chiến.”

Đóa Đóa nghe qua ma tộc lợi hại, chân thân dài hơn mười dặm, khắp cả người tinh linh đen lấp lánh, trong miệng phun ra khói độc, không biết bọn họ sao có thể đột phá phong ấn, đánh lên Vũ tộc.

Trong lúc nhất thời nó chỉ cảm thấy hết hồn, khẩn trương lo lắng nói: “Thần Quân không có việc gì phải không, ma tộc kia.....”

“Ma tộc thủ đoạn độc ác lại phần đông, ta không thể ở lâu, còn muốn chạy về bảo vệ vương thượng, công tử cũng mau trở về đi.” Huyền Bằng hướng nó gật gật đầu, sau đó vọt người mà đi, đảo mắt liền biến mất trong đám mây.

Đóa Đóa đang cầm Hỏa Liên trong tay, cảm thấy ảm đạm bi thương.

Đây là thánh vật của Vũ tộc, có công hiệu chữa thương hồi sinh, nhưng Chu Tước không nói không hỏi mà cứ đưa cho mình, hân đối với mình..... Bỗng nhiên lại nghĩ tới khi ly biệt, ánh mắt ảm đạm của Chu Tước, Đóa Đóa đỏ đôi mắt, ngón tay chậm rãi nắm chặt.

Hỏa Liên ở lòng bàn tay hơi hơi nóng lên.

Trở lại được Cửu Hoa Sơn như thế nào nó cũng không rõ ràng, mơ hồ nhìn thấy Khổng Tước mừng như điên cầm lấy Hỏa Liên, đặt ở ngực phụ thân của hân, phụ thân nhất thời khẽ run lên, Hỏa liên kia giống như giống sinh mệnh ẩn vào người phụ thân, sau đó phụ thân thở dài một hơi, nội đan trong miệng lập tức nhập vào, quanh thân tràn ra ánh quang, một lúc lâu sau mắt tiếp cũng bắt đầu hơi hơi rung động, giống như muốn tỉnh lại.

“Phụ thân!”

“Tổ Ninh!”

Đóa Đóa xông đến, nhưng Khổng Tước so với nó nhanh hơn đem Tổ Ninh ôm ở trong lòng, quả nhiên Tổ Ninh chậm rãi mở mắt ra, khụ vài cái, phun ra máu, hơi hơi mở to mắt, mờ mịt nói: “Đây là làm sao..... Tuyên Tuyên?”

Cố hết sức vuốt lên khuôn mặt Khổng Tước, khiến Khổng Tước đau lòng, một giọt nước mắt dọc theo hai má tuyết trắng chảy xuống trên mặt Tổ Ninh, Tổ Ninh chưa thanh tỉnh, nhưng thấy Khổng Tước rơi lệ, nhất thời cả kinh, nói:“Làm sao vậy..... Tuyên Tuyên?”

Khổng Tước sợ hấn sốt ruột, thoáng định thần, trấn an nói:“Không có việc gì, người vừa mới ngất đi thôi, không có việc gì, có mệt hay không, ngủ tiếp một hồi là được?”

Tổ Ninh không đáp, chỉ cố sức cầm lấy tay Khổng Tước, dứt quãng nói:“Ta không sao..... Có người theo giúp ta..... Không sao.....”

Tay hấn đơn bạc dị thường lại lạnh lẽo vô cùng, vừa mới khôi phục khí huyết còn không thông thuận, giờ phút này còn hơi hơi phát run, cực kỳ đáng thương, Khổng Tước không đành lòng, không muốn hấn lại hao tâm tổn sức như thế, ôn nhu nói:“Ân, ta cùng người, người an tâm ngủ đi.”

Khóe miệng Tổ Ninh hơi hơi nhếch lên, rất nhanh liền mờ mịt ngủ, đôi mắt thu thủy của Khổng Tước si ngốc nhìn hấn, không hề chớp mắt, hấn cảm thấy khuôn mặt của Tổ Ninh tuần mỹ thoát tục giống như tranh thủy mặc, như sao sáng, làm cho người ta không thể không sinh tình cảm triu mến.

Hấn chậm rãi cúi đầu, chậm rãi hôn lên đôi môi tái nhợt kia, giờ phút này oán hận đã sớm diệt hết, đối với Tổ Ninh, lại bắt đầu sinh ra tình ý.

Khổng Tước tộc trưởng xưa nay cao ngạo dị thường, hấn hận sâu đậm, nhưng khi đã động tình, cũng là yêu sâu đậm, khắc sâu trong lòng khắc, cốt ghi tâm.

Đóa Đóa nhìn thấy hai người dây dưa trên tháp trượng, xoay người nhẹ nhàng lui ra ngoài, nó hiểu được chuyện của phụ thân đã không cần mình lo lắng, bọn họ trong lúc đó cũng không muốn có người thứ ba ngăn trở.

Đóa Đóa chậm rãi đi lên núi, ven đường gặp rất nhiều tiểu tuyết hồ chơi đùa, thấy Đóa Đóa, kinh ngạc ôm chân trước hành lễ nói:“Thiếu chủ đã trở lại, nha, lâu rồi không thấy, thiếu chủ càng trở nên xinh đẹp nga.”

Khuôn mặt của thiếu niên tinh xảo tú lệ, thân thể yếu diệu thon dài, nó mặc quần áo huyền sắc, ánh sáng huyết sắc toàn ra càng tôn lên làn da trắng như tuyết, xinh đẹp bức người. Nhưng đôi mắt trong suốt vô tà đôi không còn long lánh sáng rọi, mà là không thể che dấu một chút ảm đạm, không biết trong lòng có khổ sở gì.

Tiểu hồ nhìn thấy ánh mắt của nó, trong lòng cũng cảm thấy khó chịu, cơ hồ muốn khóc, nói:“Thiếu chủ làm sao vậy, tại sao gầy nhiều như vậy, bên ngoài gặp chuyện không vui sao?”

Đóa Đóa xoa đầu tiểu hồ, ánh mắt lại phiêu cực xa, giống như đang nghĩ đến sự tình gì, miệng còn hơi hơi hé mở.

Tiểu tuyết hồ cảm thấy bộ dáng Đóa Đóa thực không bình thường, vì thế thử nói:“Thiếu chủ có phải nghĩ đến ai hay không, tựa như năm đó nương ta nghĩ đến cha ta, cũng là bộ dáng này.”

Đóa Đóa cười, thuận miệng nói:“Nương người có bộ dáng thế nào?”

Tiểu tuyết hồ nói:“Nương ta a, nàng nghĩ oan cho cha ta, cho rằng cha ta xuống núi là cùng người khác vui vẻ, sau lại biết cha ta chỉ là vì cho muốn đến nhân gian hái hoa cho nương ta, loài hoa mà nàng thích..... Nhưng nương mắng cha, cha liền một mạch ly khai, nương liền mỗi ngày đứng ở vách đá chờ cha ta, chăm chú nhìn sơn đạo, trông mòn con mắt, nhưng, sau lại.....” Tiểu hồ ly hắc hắc nở nụ cười, nói:“Có một ngày, nương ta rốt cục suy nghĩ cẩn thận, không thể chờ như vậy, cha là sẽ không trở về, nương ta đã xuống núi tìm, tìm được cha, cuối cùng, hai người đã trở lại.”

Tiểu hồ giương mắt nhìn, thấy Đóa Đóa chăm chú lắng nghe, không khỏi tự hào, ưỡn ngực tiếp tục nói:“Nhưng cha trở về lại nói, vì người yêu chịu ủy khuất hấn không so đo, hấn không trở lại, là vì đang đợi nương ta nguôi giận mà thôi.”

Vì người yêu mà chịu ủy khuất cũng không so đo..... Đóa Đóa yên lặng suy nghĩ trong chốc lát, bỗng nhiên mở miệng cười, miệng nó hồng nhuận, răng nanh lại trong suốt tuyết trắng, liền nhẹ nhàng cười, cũng là lệ sắc bức người, khiến tiểu tuyết hồ lẳng lẳng nhìn.

Đóa Đóa ôm lấy tiểu tuyết hồ nói: “Người nói rất khá, ta có chút việc phải đi trước, sau này lại nghe người nói chuyện.”

Nói xong mặc niệm ngự vũ bí quyết, dáng thiếu niên thanh nhận bay lên không trung, một cái chớp mắt đã không thấy tăm hơi.

Đóa Đóa dùng hết toàn lực, trong thời gian ngắn nhất chạy tới Thanh Châu.

Kia là lãnh địa biên giới của Vũ tộc, núi trập trùng tạo thành một sơn cốc thật lớn, bên trong sương mù dày đặc bao phủ, không thể nhìn thấy gì, nhưng có thể cảm giác rõ ràng được một cỗ khí tà ác nổi tiếp nhau trong không trung.

Đóa Đóa ngửi vài cái liền cảm thấy ghê tởm muốn nôn, dùng ống tay áo che, hướng lên phía. Trên cao đã cháy đen một mảnh, cỏ cây không sống nổi, đập dưới lòng bàn chân có cảm giác hơi hơi nóng lên.

Đi nửa ngày, rốt cục thấy được đỉnh núi có nhiều màu thần quang long lánh như nước, chân Đóa Đóa mềm nhũn, rốt cuộc chống đỡ không được.

Nó vội vàng thở hào hển, trong lòng biết mình không thể đi tiếp, con mắt sáng gắt gao nhìn chằm chằm đỉnh núi, hy vọng có thể nhìn đến thân ảnh mà nó nhớ thương.

Đỉnh núi bỗng nhiên lại nổ ra, giống như thiên quân vạn mã từ xa đến gần, khiến người ta ù tai. Chỉ thấy màu quang bên trong tràn màu đỏ sáng mờ, chậm rãi bao trùm bóng đen trong không trung.

26. Chương 24

Xích quang càng thu càng chặt, bóng đen giãy dụa, còn không ngừng phun ra từng trận khói độc, giằng co hồi lâu, xích quang dường như chống đỡ hết nổi, Đóa Đóa kinh hãi, đôi mắt co rút lại, bình ổn hô hấp.

Ước chừng sau nửa canh giờ, một tầng kim quang tự như xích quang tràn ra, nháy mắt bao trùm, một tiếng thét thống khổ vang lên, bóng đen như thủy triều rút đi, trong khoảnh khắc liền biến mất không thấy.

Đám mây đen trong sơn cốc dần dần tán đi, màu xanh chậm rãi khôi phục lại, Đóa Đóa hít vào một hơi, cảm thấy không khỏe, đang chuẩn bị đứng dậy niệm bí quyết, thì từ đỉnh núi, đột nhiên có hai cánh chim màu đỏ rất lớn bay đi, ánh nắng chiếu lên, cánh chim tỏa ra một đạo viền vàng, tràn giống như hỏa diễm đốt cháy, quang mang mê ly khiến người ta hoa mắt.

Một con phượng hoàng thật lớn vô cùng rực rỡ chói mắt, tư thái cao quý đứng ở đỉnh núi!

Thiên địa biến sắc!

Nhật nguyệt chợt thất huy!

Đóa Đóa trên mặt lộ ra ý cười vui sướng, đang muốn mở miệng, không ngờ đột nhiên sấm chớp náo động, các màu lông chim hỗn độn phát phối, tiếng động bi thương nổi lên bốn phía —

“Vương thượng —!”

Mới vừa rồi Chu Tước dùng tiên lực bảo hộ nên mọi người Vũ tộc đều an toàn, bây giờ hiện thân, mặt biến sắc, thanh âm rên rỉ ở trong sơn cốc quanh quẩn không ngừng.

“Vương thượng —!”

“Không —! Vương thượng, chớ đi!”

Đóa Đóa ngẩn ra, một diễm xấu nhất thời dâng lên.

Nó bối rối nói: “..... Thần Quân..... Thần Quân!”

Chỉ thấy đỉnh núi đột nhiên xuất hiện một biển lửa, bốc lên đem thân hình Chu Tước cuốn vào bên trong!

Chu Tước chậm rãi mở mắt, ánh mắt như nước, sáng quắc tỏa sáng, trên cao nhìn nhìn xuống Vũ tộc, nói: “Ta ứng kiếp nạn này, không cần quá bi thương, sự vụ của Vũ tộc do Huyền Bằng tiếp quản.”

Đóa Đóa cảm thấy phát lạnh, nhất thời dùng sức đẩy người Vũ tộc che ở phía trước, kinh hoàng run giọng nói: “Thần Quân! Thần Quân!” Kêu lần thứ hai, đã mang theo khóc âm.

Nhưng Chu Tước lại không có nghe đến, đôi mắt chợt tắt, ánh lửa nhất thời hỏa trụ thân hình của hắn!

Đóa Đóa như si như mộng, kinh ngạc nhìn kia ánh lửa rực rỡ, trong nháy mắt, tâm của mình cũng giống như đã chết. Lửa tan, nó nghe được một tiếng thở dài, mang theo ôn tồn, cũng mang theo ẩn ẩn thống khổ.

Nó dần dần không biết đứng bao lâu, bỗng nhiên một thân ảnh bạch sắc theo xa xa vọt tới, đối với Đóa Đóa quát lên: “Người sao dám lại đến Vũ tộc!”

Người tới y phục tuyết trắng, mặt mày thanh tú thần thái đoạt nhân, đúng là Hạc chủ Hạo Thanh mà Đóa Đóa từng gặp qua.

Hắn trừng mắt nhìn Đóa Đóa, trong mắt hiện lên hận ý ác độc, nói: “Vương thượng đã cho người thánh vật của Vũ tộc, người còn đến đây làm cái gì?”

Đóa Đóa khẽ run lên, nói: “Ta đến..... Nhìn xem Thần Quân.”

Hạo Thanh nghe xong, thần sắc đau xót, trong mắt lửa giận thiêu đốt càng sâu. “Người vừa mới thấy được, vương thượng niết bàn, nhưng tam hồn lại thiếu đi một mệnh hồn! Nếu không thể trong vòng ba ngày tìm được, vương thượng liền không thể trọng sinh! Có phải hay không người, có phải hay không người lấy đi mệnh hồn của vương thượng?”

“Không phải..... Không.....” Sự lãnh lẽo lại dâng lên trong cơ thể Đóa Đóa, nó lắc lắc đầu, yết hầu lại phát không ra tiếng, thân thể co rút, giống như lại thấy được đôi mắt của Chu Tước, thần nhiên lại giống như hàm chứa thâm tình, trong lòng đau như dao cắt, mọi vật trước mắt đều mờ mịt.

“Đủ rồi, Hạo Thanh, không trách hắn.” Huyền Bằng chậm rãi tới, phát tay một cái, đem Đóa Đóa ra phía sau.

Hạc chủ thấy Huyền Bằng dốc hết sức che chở tiểu hồ ly, giống như Chu Tước, trong lòng đau khổ, khuôn mặt trắng bệch, buồn bã nói: “Ta cũng không nói gì sai, nếu không phải hắn, vương thượng sẽ không bị thương, nếu không phải hắn, vương thượng sao lại niết bàn trọng sinh, hỏa liên châu đủ để trị thương cho Vũ tộc! Nhưng hôm nay, vương thượng vì tiểu hồ ly này, ngay cả tộc nhân đều từ bỏ..... Huống hồ, qua thời gian ba ngày, đi nơi nào tìm mệnh hồn vương thượng?”

Nói đến mệnh hồn của Chu Tước, Huyền Bằng cũng trầm mặc không nói gì.

Qua ba ngày, thiên địa to lớn, phải đi đâu để tìm kiếm mệnh hồn di lạc của Chu Tước.

Hạc chủ Hạo Thanh lại nói: “Người có thừa lực bận tâm tiểu hồ ly này, không bằng dùng tâm tư đi tìm mệnh hồn vương thượng.” Nói xong, dùng sức liếc mắt Đóa Đóa một cái, xoay người hóa thành bạch hạc, phát cuồng hung hăng bay đi.

Sắc mặt Đóa Đóa trắng bệch, tâm giống nhau bị xé rách thành từng mảnh, ben nhọn đau đớn, khí huyết đều bốc lên.

Chu Tước hắn..... Thật sự sẽ không về sao?

Mình rốt cuộc cũng không thể bên cạnh hắn!

“Tổ công tử,” Huyền Bằng đỡ lấy nó, lo lắng nói: “Đừng quá thương tâm, việc lúc này là phải tìm được mệnh hồn của vương thượng, thỉnh công tử bảo trọng.”

Đóa Đóa gật gật đầu, gắt gao cắn răng, tựa hồ như vậy mới có thể khắc chế nức nở, gân xanh đều nổi lên trên trán, thanh âm mang theo run run, nói: “Huyền đại ca nói đúng, chỉ cần còn có một tia hy vọng..... Ta định sẽ không buông!”

Huyền Bằng thấy nó như thế cũng chỉ có thể than nhẹ một tiếng, nói: “Ta không ở cạnh người lúc này, Tổ công tử, vương thượng rất yêu người..... Mệnh hồn của Vương thượng có lẽ công tử có thể tìm được.”

Đóa Đóa gật gật đầu, nghĩ Chu Tước đối với mình yêu thương như thế, tâm càng nặng nề khó nhin, trong ngực đau dữ dội, thanh âm Huyền Bằng đã từ xa xa truyền đến.

“Công tử bảo trọng, ta muốn đi tìm Thanh Long Thần Quân và Bạch Hổ Thần Quân, bọn họ cùng vương thượng tiên khí tương thông, có thể giúp hồn phách vương thượng chống đỡ mấy ngày, chính là..... Mấy vị Thần Quân đều dạo chơi bên ngoài, cũng không biết bao mới tìm được.”

“Ân,” Trong đầu Đóa Đóa bỗng nhiên lóe lên, nhớ tới cái gì vội vàng đứng dậy nói: “Không cần đi tìm, ta có biện pháp tìm được Kiến Chương Thần Quân.”

Nói xong xuất ra vài miếng long lân trong lòng, tán màu vàng quang mang.

Đôi mắt Huyền Bằng sáng ngời, thanh âm cao thêm vài phần nói: “Đây là long lân, Thanh Long Thần Quân?”

“Đúng, ngày ấy hắn tìm đến Thần Quân, không biết vì sao động thủ, rơi xuống mấy miếng này, Thần Quân liền cho ta.”

Trong lòng Huyền Bằng chấn động, nhìn nó một cái, ánh mắt thập phần phức tạp, nói: “Công tử thật sự là gặp may mắn, ta đi theo vương thượng gần một vạn năm, chưa bao giờ gặp qua vương thượng yêu thương ai như thế, có công tử ở đây, có lẽ vương thượng cũng không nguyện ý đi xa.....”

Sắc mặt Đóa Đóa lập tức trắng bệch, nó quay đầu đi lấy lại bình tĩnh, mới nói: “Nhưng lại là ta..... Ta phụ.....” Dừng sức kìm nén tình cảm, sau đó nhẹ giọng lại kiên định dị thường nói: “Ta nhất định đem Thần Quân trở về!”

“Khách tra” Một tiếng vang nhỏ, long lân màu vàng bị vỡ. Đóa Đóa ngẩng đầu nhìn trời, vẫn tĩnh không vạn lí, không có một tia không yên tĩnh.

Chẳng lẽ là một mảnh không đủ?

“Khách tra, khách tra,” Lại là hai tiếng, vẫn không có hiện tượng gì, Đóa Đóa hung ác, đem toàn bộ long lân còn lại bẻ gãy.

Còn chưa kịp ngẩng đầu, chợt nghe không trung có một tiếng nổ, một bóng đen thật lớn rơi thẳng xuống, tốc độ cực nhanh không thể thấy rõ ràng thân ảnh hắc, khi rơi xuống đất khói nhẹ lan tỏa, sau khi tán đi thì thấy được Thanh Long Thần Quân – Kiến Chương.

Hoàn toàn không còn bộ dáng phong lưu như hai lần trước, một thân chật vật vô cùng. Tiên bào không hề sáng bóng, lung tung trên người, dải lụa ngọc bội không thấy tung tích, liền ngay cả tóc đều không gọn gàng, vô cùng hỗn độn, hai mắt gắt gao mở to, một đôi mắt hoa đào hung hăng trừng mắt nhìn Đóa Đóa, nổi trận lôi đình hướng tới bọn họ quát: “Lăng Quang không muốn cho bản quân sống có phải hay không?! Bẻ gãy long lân của ta như vậy, hắc muốn lão tử chết sao! Hắc ở đâu, lão tử cùng với hắc liều mạng!”

Đóa Đóa đứng lên, đi tới hai bước, nhìn Thanh Long hiện thân, kích động đến mức một câu cũng nói không nên lời, đột nhiên bùm một tiếng quỳ xuống, nước mắt liên liên, rơi vào cái cổ mảnh.

Động tác này khiến Thanh Long hoảng hốt, cả kinh nói: “Người làm cái gì?”

Đóa Đóa ngẩng đầu, con mắt đen tinh lượng đều là nước mắt, nức nở nói: “Cầu ngài cứu cứu Thần Quân!”

Huyền Bằng cũng quỳ xuống, kính cẩn dập đầu nói: “Thỉnh Kiến Chương Thần Quân cứu vương thượng.”

Thanh Long mới kịp phản ứng, trừng mắt thất thanh nói: “Lăng Quang đã xảy ra chuyện? Hắc mà có thể gặp chuyện không may?!”

“Vâng,” Huyền Bằng đi lên bước, lấy ra trong lòng một cái linh vũ xanh ngọc, nói: “Khi Vương thượng niết bàn, thuộc hạ góp nhặt hồn phách của vương thượng, nhưng trong này chỉ có hai hồn, mệnh hồn của vương thượng chẳng biết đi đâu, cho nên thỉnh ngài đến bảo vệ hồn phách vương thượng, để thuộc hạ có đủ thời gian đi tìm mệnh hồn.”

Thanh Long gật gật đầu, không chút do dự đem linh vũ nhét vào trong lòng mình, thanh âm cũng có chút bình thản, “Không thành vấn đề, có ta che chở, sẽ không làm cho hắc gặp chuyện không may, thời gian cấp bách, các người nhanh đi tìm đi.”

Lại nhíu mi nhìn thoáng qua Đóa Đóa quỳ trên mặt đất, khuôn mặt nhỏ nhắn tú lệ mướt mà trong nháy mắt liền gây yếu tiêu tụy rất nhiều, không đành lòng nói: “Đứng lên đi, nếu Lăng Quang biết ta để người quỳ, không biết sẽ trách ta như thế nào.”

Đóa Đóa nghe được hắc nhắc tới Chu Tước, tâm lại đau, thở dốc một trận mới ách thanh nói: “Đa tạ Kiến Chương Thần Quân.”

27. Chương 25

Thanh Long bĩu môi, đi đến trước mặt Đóa Đóa, kéo nó lên, nói: “Ta sẽ dùng tiên lực chân nguyên bảo vệ Lăng Quang, các người không cần quá mức lo lắng, tốc tốc đi tìm mệnh hồn quan trọng hơn,” Dừng một chút, nhưng nhện không được lại nói: “Tiểu hồ ly, đem long lân đưa ta.”

Đóa Đóa cúi đầu nói: “Đã không còn, đều dùng hết rồi..... Vừa rồi là ta lỡ mãng, đắc tội Thần Quân.”

Thanh Long nhẹ nhàng thở ra, ra vẻ tiêu sái phất áo choàng, nói: “Không có là tốt rồi, các người đừng trì hoãn, mau đi đi.” Nói xong xoay người rời đi.

“Biết tìm như thế nào không?” Huyền Bằng bình tĩnh hỏi một câu.

Đóa Đóa lắc đầu, ngón tay gắt gao nẩy, chặt, nói: “Người nói cho ta biết, mặc kệ ở nơi nào, ta đều đi.”

Huyền Bằng gật gật đầu, nói: “Vương thượng gần đây vẫn cùng người nhất thân mật, hắc thường đi nơi nào, người cần thận tìm xem, mệnh hồn là tam hồn chi nhất, có hơi thở của vương thượng, nếu tiếp cận người liền có thể có cảm giác.”

Đôi mắt Đóa Đóa dần dần khôi phục trong trẻo, nói: “Mặc kệ như thế nào, chúng ta sẽ tìm được, đúng không?”

Vô luận như thế nào, nó cũng không để Chu Tước đi một mình.

Hắc đưa thánh vật của Vũ tộc chữa thương cho phụ thân, như vậy vết thương của hắc nó phải phụ trách.

Cho tới nay đều là Chu Tước vì nó làm rất nhiều, nó lại tỉnh tỉnh mê mê, không biết tình thâm ý trọng, hiện tại..... Rốt cục cũng đến lúc nó nên vì Chu Tước làm cái gì đó.

Đóa Đóa nhớ kỹ ngự vũ bí quyết, đi đến những nơi có dấu chân của nó và Chu Tước, mặc kệ là trần nhỏ ở nhân gian hoặc là nơi Chu Tước tu luyện.

Nó không trì hoãn một khắc, mỗi một chỗ, đều dùng linh lực tinh tế cảm thụ hơi thở và tiên lực của Chu Tước, nhưng cuối cùng luôn mang theo thất vọng cùng hy vọng đi đến nơi tiếp theo.

Ba ngày đảo mắt liền qua, Đóa Đóa ngày đêm tìm kiếm, nhưng vẫn không phát hiện cái gì.

Thần Quân..... Người rốt cuộc ở nơi nào?

Trong cổ họng như bị hỏa thiêu, chỉ cần cử động mạnh chút sẽ cảm thấy suy kiệt, Đóa Đóa hiểu được mình còn chống đỡ không được bao lâu, nhưng nó không muốn dừng lại cước bộ, bởi vì nghỉ ngơi một chút, có thể thành nuối tiếc lớn nhất cuộc đời!

Vân phong càng thổi càng lạnh, Đóa Đóa cắn môi, lại cảm giác thân thể tựa hồ càng ngày càng nặng, muốn ngã xuống. Mở to đôi mắt, còn muốn tiếp tục ngự phong mà đi, nhưng trong cơ thể rỗng tuếch, linh lực đều tiêu hao hầu như không còn, nó chỉ có thể thả lỏng thân thể, chậm rãi bay xuống.

Hai chân chạm đất, không khỏi mềm nhũn té ngã, Đóa Đóa miễn cưỡng giương mắt nhìn xem bốn phía, may mà là cái sơn cốc, cũng không người ở, sẽ không kinh hách đến phạm nhân.

Ánh mặt trời sáng ngời áp bức khiến mi mắt Đóa Đóa không mở ra được, mà xương cốt cả người đều bủn rủn không thể nhúc nhích, Đóa Đóa té trên mặt đất, cực độ mệt mỏi, làm cho người ta hận không thể ngủ như vậy.

Thật kì lạ! Nơi này rất là cổ quái!

Đóa Đóa nhắc nhở mình bảo trì thanh tỉnh, nhưng ngay cả khí lực nắm tay cũng không có, đừng nói là đứng dậy rồi đi.

Bỗng nhiên bên tai truyền đến tiếng cười duyên ha ha, “Nha, tỷ tỷ đến xem, vân mộng hương của ngươi thật hữu hiệu, quả thực đến đây là một tiểu tiên nhân.”

Trong đôi mắt mộng lung của Đóa Đóa chiếu ra hai khuôn mặt, nhưng Đóa Đóa nhìn không thấy phía dưới các nàng là thân rắn!

“Hai vị.....” Đóa Đóa mở miệng, cảm thấy thanh âm của mình giống như bị phá, khàn khàn khó nghe.

Bàn tay trắng mịn mềm lạnh như băng sờ ở hai gò má Đóa Đóa, ha ha cười nói: “Mĩ tiên nhân như vậy, nếu ăn hắc, tỷ tỷ ta cũng có thể có dung mạo như vậy.”

Thân thể cảm thấy buồn ngủ như thủy triều dâng, Thanh tỉnh mà Đóa Đóa cố bảo trì cũng bị cắn nuốt, quanh thân càng lúc càng nhẹ, trước mắt tối đen, Đóa Đóa lâm vào hôn mê.

Xà nữ thấy nó không hề nhúc nhích, yên tâm đi lên, thân thể lạnh lẽo bò lên Đóa Đóa, tràn đầy hàn ý, nàng để sát vào chop mũi Đóa Đóa, đem linh khí chậm rãi hút đi qua.

Linh khí tươi mát, xà nữ đắm chìm trong vui sướng, bỗng nhiên trên người nóng lên, tiếp theo là đau đớn theo làn da truyền đến, nàng kêu rên một tiếng, buông lỏng thân thể Đóa Đóa ra.

Giương mắt nhìn lại, nguyên lai trên cổ tay Đóa Đóa là một cái vòng tay màu đỏ sáng mờ, một cỗ lửa lập tức theo tới, lửa nhiều màu hiện lên rực rỡ, quấn chặt chẽ hai yêu tinh, khiến các nàng đau đớn không ngừng quay cuồng kêu rên.

Không bao lâu, hai yêu liền hóa thành khói nhẹ.

Một thân ảnh thản nhiên theo ánh lửa bốc lên chậm rãi đi ra, ánh lửa tùy theo mà diệt, đôi mắt hắc nhìn Đóa Đóa té trên mặt đất, khuôn mặt tuấn mĩ cao quý tiêu tụy kinh người, hắc vươn tay giống như muốn đem Đóa Đóa ôm lấy, nhưng thân ảnh rất mỏng, chỉ một trận thanh phong đều có thể đem thổi tán.

Trong sơn cốc tiếng gió không ngừng, thổi qua rừng trúc rung động, thân ảnh hắc càng lúc càng mờ nhạt, sắp ẩn vào âm thâm.

Người nọ vẫn là yên lặng nhìn chăm chú, sau một lúc lâu chậm rãi vươn tay, ngón tay thon dài, như hư không vuốt lên mặt mày thanh tú của Đóa Đóa, cuối cùng hắc khe khẽ thở dài, biến mất trong không khí.

Đóa Đóa mơ mơ hồ hồ tỉnh lại, chớp mũi ngửi được một hương vị như có như không, thanh quý sâu thẳm, như là lúc Hồng Liên nở rộ, trên mặt Đóa Đóa có chứa một giọt sương vương hương khí.

Trong nháy mắt, hắc nghĩ đến Chu Tước vẫn bên người nó, còn thường xuyên bên cạnh, luôn bên người nó!

Không đúng!

Nó lập tức nhớ tới trước lúc mê man, rõ ràng bên người có hai nữ yêu, nhưng hiện tại nhìn quanh bốn phía, trừ bỏ rừng trúc che phủ, không có thân ảnh người thứ hai!

Sao lại thế này? Đến tột cùng là ai cứu mình?

Trong lòng đột nhiên hỗn loạn, hay là thật sự là.....

“..... Thần Quân?..... Thần Quân! Thần Quân! Thần Quân –!”

Đóa Đóa điên cuồng ở trong rừng tìm kiếm, hét lên khàn cả giọng, nhưng như trước không thấy bóng dáng Chu Tước.

Hay là, là mình nghĩ sai rồi.....

Đóa Đóa rốt cục thở hổn hển, mấy ngày nay bôn ba không ngừng, tâm lại thê lương, linh lực đã sớm bị hút cạn, giờ phút này lại trải qua thất vọng đả kích, trong lòng đau đớn khó nhin, khó có thể chống đỡ chính mình.

Tay chân mềm nhũn, liền ngã ngồi trên mặt đất, vùi đầu trong lòng bàn tay, thật lâu không thể đứng dậy.

Trong không gian xuất hiện một bóng người, ti bào tuyết, dáng người thoát tục. Mái tóc dài của hắn bán vãn ở sau đầu, một đôi mắt quyến rũ, nhẹ giọng kêu:“Đóa Đóa.”

Đóa Đóa ngẩng ra, ngẩng đầu lên, chậm rãi đứng dậy nhưng không ngờ đầu choáng váng, trước mắt biến thành màu đen, thiếu chút nữa ngã xuống, may mà Khổng Tước tay mắt lanh lẹ, vứng vàng đỡ nó.

Đóa Đóa dờ dẫm nói:“Cha thân.”

Ngón tay Khổng Tước vuốt ve khuôn mặt tiều tụy của Đóa Đóa, nói:“Mới mấy ngày đã thành bộ dáng này?”

Đóa Đóa muốn khóc, trong mắt phủ sương, tránh né vấn đề nói:“Cha thân sao lại đến đây, phụ thân đã khỏe chưa?”

“Phụ thân người vô sự, chỉ cần tĩnh dưỡng một thời gian là được, nếu không sao ta lại đến đây..... Ai, Vũ tộc xảy ra chuyện lớn như vậy, ta thân là Tước tộc tộc trưởng, ở thời điểm mấu chốt không thể cùng vương thượng chống đỡ, nói đến cũng là thẹn trong lòng.” Khổng Tước cẩn thận nhìn nhìn tiểu hồ ly, ôm bờ vai của nó, ôn nhu nói:“Chuyện của Vương thượng ta có nghe nói, Đóa Đóa đừng nóng vội, chúng ta còn có thời gian.

Bàn tay Khổng Tước truyền đến ấm áp cùng kiên định, Đóa Đóa bắt đầu cảm thấy trong lòng không hề mê mang bất an như trước.

Đáy mắt nhiệt nhiệt, Đóa Đóa ngượng ngùng lấy ống tay áo che lại, nói:“Ân, đa tạ cha thân.”

Khổng Tước cố ý kéo tay Đóa Đóa khỏi khuôn mặt, nói:“Biết là cha thân, sao còn xa lạ như thế, trách ta phụ phụ tử người sao?”

Đóa Đóa vội vàng ôm thân hình thon dài kia, nói:“Sao có thể?”

Khổng Tước gật gật đầu, đối với động tác của Đóa Đóa cực kì hưởng thụ, nói:“Vương thượng thành tiên đã lâu, mệnh hồn sẽ không yếu ớt như thế, có thể là ở nơi quen thuộc nào đó, Đóa Đóa người ngẫm lại, người là người thân cận nhất với hắn một trăm năm qua, mấy ngày này có tìm thấy dấu vết gì không?”

Đóa Đóa ngưng thần nghĩ lại, bỗng nhiên trong đầu lóe linh quang, rõ ràng nói:“Có, ngay vừa rồi.”

Lập tức tỉnh tể cảm nhận, Khổng Tước nhíu lại mi, gật đầu nói:“Đúng vậy, trong không trung, cũng cảm nhận được tiên khí của vương thượng..... Nói như vậy, mệnh hồn của vương thượng ở gần đây.”

Khổng Tước tĩnh tĩnh khí, ống tay áo dùng sức phất một cái, một chút ánh sáng màu xanh theo trong tay áo tán ra, nhất thời hướng mọi nơi tan đi.

“Đinh.....” Một tiếng, lục quang ở không trung quay về một vòng, đột nhiên ẩn vào ống tay áo Đóa Đóa, phát ra thanh âm ngân ngui, réo rắt như chim minh.

Đóa Đóa chấn động giật mình, run run xóc lên ống tay áo, trên cổ tay gầy nhỏ, kim hoàn sáng rọi, đúng là linh vũ Chu Tước đưa cho nó.

Nguyên lai..... Hắn vẫn chưa từng rời đi!

Trong nháy mắt, bên tai tựa hồ không nghe thấy thanh âm gì, chỉ có tiếng tim đập của mình, đông! Đông! đông! Đông! Thanh âm vang lên từng tiếng chậm chạp.

“..... Đóa Đóa..... Đóa Đóa?”

Đóa Đóa mỉm cười, ánh mắt đỏ bừng nhìn Khổng Tước, nức nở nói: “Chúng ta trở về, cha thân..... Hấn ở trong này, vẫn đều ở bên cạnh ta.....”

Khổng Tước ôn hòa nói: “Hảo.” Nói xong ôm lấy con cười gió mà đi.

Trở lại thánh địa Vũ tộc, Thanh Long nhìn thấy bọn họ nhẹ nhàng thở ra, khuôn mặt có chút mệt mỏi, nói: “Lăng Quang này mệnh hảo, đều được các người tận tâm như vậy.”

Huyền Bằng cung kính nói: “Vương thượng là vì Vũ tộc nên mới có thể như thế, ta muôn lần chết đều không thể hồi báo, ân tình của Kiến Chương Thần Quân, thuộc hạ nhất định sẽ hướng vương thượng báo cáo, Thần Quân cũng không phải vô tình như Vương thượng nghĩ.”

Thanh Long nhếch miệng cười cười, khoát tay nói: “Không cần không cần, chỉ cần hấn mỗi lần gặp ta đừng đối phó với ta là tốt rồi,” Dứt lời đem linh vũ từ trong tay áo lấy ra, hiện lên một tầng trong suốt thanh quang.

“Có tiên lực của ta duy trì, thiên hồn đều hảo, nếu mệnh hồn các người cũng tìm được, ta đây cũng không đợi nữa,” Đứng dậy gấp một cái thật dài, hoạt động gân cốt, nói: “Bản quân còn phải đi mang Chấp Minh trở về, nếu không chờ tên phượng hoàng này trở về, hấn lại mặt lạnh với ta.”

Trước khi đi còn không quên ngả ngón sờ soạng khuôn mặt Đóa Đóa, cười nói: “Gầy nhiều như vậy, ta thấy đau lòng, nếu về sau Lăng Quang khi dễ người, người cứ tìm Kiến Chương ca a, ta có thể thức thời hơn khối đầu gỗ kia.”

Hấn thần nhiên đi đến cửa động, không biết lấy ra cây quạt từ đâu, ngọc phiến lay động lại thành Kiến Chương Thần Quân phong lưu lỗi lạc, đảo mắt liền biến mất.

Thanh Long vừa đi, lực chú ý của Vũ tộc tự nhiên tập trung trên người Đóa Đóa, trong nháy mắt vô số cặp mắt như lửa chăm chú vào nó, mang theo vui sướng không thể biểu thị.

“Tổ công tử, thỉnh đưa ra mệnh hồn vương thượng.”

Đóa Đóa gật gật đầu, kéo ống tay áo lên, một cái linh vũ giống như kim hoàn đeo ở cổ tay tuyết trắng của Đóa Đóa, tràn nhiều màu ánh quang.

“A.....”

“Vương thượng!”

“Là vương thượng!”

Vũ tộc thất thanh hô??? phát ra sợ hãi, cùng cảm giác vui sướng khó nén, Đóa Đóa có chút không được tự nhiên, hình như là mình cầm đi thứ người khác trân ái nhất, đặc biệt là Hạc tộc trưởng – Hạo Thanh, vui sướng vô cùng.

Đóa Đóa không đành lòng nhìn hấn, vội vàng giật giật cổ tay, muốn cởi nó ra, nhưng ai linh vũ này hình như có sinh mệnh bình thường, chặt chẽ quấn ở cổ tay, không có một chút khe hở.

“Này.....” Đóa Đóa không khỏi nóng nảy, dùng sức kéo, kim hoàn như trước không chút sút mẻ, dính sát vào nhau bám chặt cổ tay.

Cổ tay không thể ức chế run run, nhóm người Vũ tộc bên cạnh cũng hấp một ngụm lạnh khí.

Không thể thu lại linh vũ, làm sao đem tam hồn hợp nhất, đưa vào tam muội chân hỏa rèn luyện trọng sinh.

Sắc mặt mọi người đều thay đổi, sắc mặt Đóa Đóa lại tái nhợt, Hạc chủ Hạo Thanh liếc mắt nhìn nó, ánh mắt ngoài chán ghét, còn có thâm ý phức tạp.

Không khí trầm xuống, chỉ nghe thấy vài tiếng hít thở nho nhỏ, ở trong động yên tĩnh càng trở nên rõ ràng.

Đóa Đóa nhắm mắt, rồi lại mở, nói: “Ta.....”

“Người mệt mỏi,” Khổng Tước đột nhiên cắt ngang, không khỏi phân trần giúp nó, “Đi trước nghỉ tạm một chút, chúng ta sẽ thương nghị, mặc kệ như thế nào cũng không thể tùy hứng, luôn luôn có biện pháp.”

“Nhưng..... Nhưng là.....” Đóa Đóa thật mạnh thở hổn hển, thân mình bị Khổng Tước dễ dàng bế lên, đi ra ngoài.

Bên tai lại rành mạch nghe được Hạo Thanh cười lạnh một tiếng.

Đóa Đóa cũng không muốn rời đi, nhưng không biết sao mắt càng ngày càng nặng, mí mắt cũng không mở ra được Không được..... Nó lắc lắc đầu, muốn kháng cự, nhưng Khổng Tước nhanh hơn, đầu ngón tay tỏa một chút khói nhẹ, đều đi vào mũi Đóa Đóa.

28. Chương 26

Đóa Đóa giật mình, “Không.....”, nhưng chân mềm nhũn, bị Khổng Tước ôm vào trong ngực, trước mắt tối lại, rồi cuộc chống đỡ không nổi, đầu ngã ra sau chìm vào giấc ngủ.

“Hảo hảo nghỉ ngơi đi.....” Khổng Tước ôn nhu nói, không đành lòng nhìn đứa nhỏ đáng yêu xinh đẹp tuyệt trần của mình, mới mấy ngày liền tiêu tụy đến vậy, hai gò má mướt mà cũng trở nên tái nhợt gầy nhỏ.

Mặc kệ như thế nào, chỉ cần có hân ở đây, sẽ không để ai làm cho Đóa Đóa bị thương tổn.

Bởi vì, đó là cốt nhục của Tổ Ninh.

Là cốt nhục của hai người bọn hân.

Lúc Đóa Đóa tỉnh lại, thân thể vẫn hư nhược, dùng sức lực mới đem tay trái giơ lên trước mặt, nhìn kim hoàn trên cổ tay, huỳnh huỳnh sáng bóng lóa mắt, Đóa Đóa nhắm chặt mắt, cảm giác đau xót vẫn chưa tan.

Không đúng! Vì sao cha thân lại khiến mình hôn mê! Nếu thực sự có biện pháp, vì sao không thể nói trước mặt nó?

Trong lòng mạnh mẽ run lên, Đóa Đóa ngồi dậy.

Thực rõ ràng, mệnh hôn của Chu Tước không thể lấy xuống khỏi tay hân, sẽ không thể chân chính niết bàn, không thể niết bàn sẽ không thể trọng sinh.

Không –!

Nó không thể mất đi hân! Không thể!

Đóa Đóa chỉnh nhanh vạt áo, trong đôi mắt xinh đẹp hiện lên quang mang kiên định!

Khổng Tước vẫn đang ở trong động, cùng với các Vũ tộc khác thương nghị.

Không, nói tranh chấp có lẽ xác thực hơn.

“Tước chủ, người rốt cuộc muốn làm gì bây giờ?”

“Chỉ cần không thương tổn con của ta, ta đều đồng ý.”

Hạo chủ Hạo Thanh lạnh lùng cười, trả lời lại một cách mỉa mai nói: “Chỉ cần là có thể cứu vương thượng, ta đều đồng ý, cho dù là muốn Hạo Thanh tan xương nát thịt đều không tiếc.”

“Người.....” Khổng Tước nhất thời chán nản.

Huyền Bằng cắt ngang lời nói của hai người, nhíu mi thở dài: “Tuyên Tước, Vương thượng vì Vũ tộc mà hi sinh, nay chúng ta sao có thể nhẫn tâm không cứu vương thượng..... Việc này không nên chậm trễ, chỉ sợ không thể đợi lát nữa, linh lực Thanh Long Thần Quân lưu lại bảo vệ hồn phách Vương Thượng đã tiêu hao rất nhiều, nếu tiên lực biến mất, như vậy..... Đến lúc đó muốn cứu vương thượng trở về, đều là uống công!”

“Đúng vậy.....”

“Đúng vậy!”

“Tuyên Tước, người mau định đoạt a!” Mọi người trong Vũ tộc nhất trí gật đầu, lo âu nhìn Khổng Tước, chờ hần quyết định.

Khổng Tước nhíu mày, mồ hôi trên trán nhỏ xuống, nhưng vẫn không nói.

Hạo Thanh cả giận nói: “Năm đó tiên nguyên của người bị trộm, là ai không tiếc hao tổn tiên lực, mới cho người yên ổn an tọa trưởng vị Tước tộc?”

Khổng Tước biến sắc, thấp giọng nói: “Vương thượng đối với Tuyên Tước xác thực là có chi ân, Tuyên Tước chết muôn lần cũng không thể báo..... Nhưng con ta non nớt, chỉ sợ không thể chịu đâu đón như vậy, thỉnh chư vị để Tuyên Tước nghĩ biện pháp.”

Trong lòng càng ngày càng lạnh, Khổng Tước biết hần thuyết phục không được bọn họ, cũng thuyết phục không được chính mình, hần rất cực muốn bảo hộ nhưng không cách nào bảo hộ.

Chỉ cần là Chu Tước một câu, chính mình dâng lên sinh mệnh đều không sao cả, nhưng là..... Đóa Đóa, nó còn quá nhỏ, hần sao có thể tận mắt nhìn con của hần chịu khổ.

Không ai nói nữa, nhưng ánh mắt mang theo chỉ trích, khiến Chu Tước vô cùng xấu hổ.

Từ cửa động truyền đến một tiếng vang, hình như là có vật gì được thả trên mặt đất, một chút một chút, cũng rất chậm, mang theo một tiết tấu kỳ lạ giống như dùi trống đánh vào trong lòng mọi người.

Người Vũ tộc xưa nay nhẹ nhàng linh động, sao có thể có thể phát ra thanh âm này.

Trầm tĩnh, một loại trầm tĩnh khó có thể tưởng tượng tràn ngập trong động, tất cả mọi người đều nghe thanh âm này.

Đột nhiên, sắc mặt Khổng Tước đại biến, “..... Không!” Trong cổ họng áp lực điên cuồng mà hô, hần cơ hồ bay ra, di chuyển hỗn loạn vụn vụn.

Cách cửa động không xa, một tiểu hồ tuyết trắng nằm trên mặt đất, vết máu dài dọc theo đường nó đi tới, thân thể hơi hơi run rẩy, nhưng vẫn cố chấp kiên cường đi đến phía trước.

Nhưng nó đã không thể!

Chân trước bên trái đã đứt, máu tươi không ngừng chảy ra, chỉ dựa vào ba chân, khí lực đã dùng hết, không thể đi lên!

Lúc Khổng Tước ôm lấy nó, nó nâng ánh mắt lên, vẫn trong suốt đen nhánh như vậy, vẫn mỉm cười như vậy, buông lỏng khớp hàm,

“Đinh đương –” Một tiếng, kim hoàn trong miệng rớt xuống, dừng trên mặt đất.

Tâm Khổng Tước đau đớn, ôm lấy Đóa Đóa, muốn mở miệng mắng nó sao có thể thương tổn thân thể như thế, nhưng nhìn đến ánh mắt kiên định chấp nhất của đứa con, không cách nào mắng được.

Hạo Thanh cúi người, nhặt linh vũ lên, tiên lực tuy rằng rất ít, nhưng có thể cảm nhận được hơi thở mỏng manh của mệnh hồn Chu Tước, việc này không nên chậm trễ, Hạo Thanh cầm linh vũ xoay người bước đi, bỗng nhiên nhớ tới cái gì đó, dừng lại cước bộ trong lòng lấy một vật, ném qua chỗ Khổng Tước, “Cầm, trong vòng hai canh giờ, chi gãy có thể liền lại.”

Khổng Tước cũng không quay đầu lại, tay đưa ra sau chụp tới, đồ vật đó, cũng là linh chi ngàn năm hóa thành hòn đá, đừng nói là có thể khôi phục cổ tay, chỉ cần còn lưu có một hơi cũng có thể duy trì.

Tức giận càng sâu, nói: “Người — vì sao không nói sớm?”

Ngữ khí Hạo Thanh trở nên lạnh lùng, nói: “Bởi vì lúc trước nhìn con người không vừa mắt..... Dựa vào cái gì, thứ tốt đều phải cho hần.”

Đôi mắt Khổng Tước chuyển đậm, như là lửa đốt, thật vất vả mới áp chế tâm tình của mình, “Được lắm, ta đây cũng không tạ người.”

Trong động sóng nhiệt cuộn cuộn, ánh sáng lóe lóe từ trong động tản ra.

Đóa Đóa gian nan di động, chân trước đã lạnh nhưng đau đớn vẫn là không thể tránh khỏi, theo dấu Khổng Tước đi đến nơi này, sơn đạo ngắn ngủn cũng làm cho Đóa Đóa kiệt sức.

Ước chừng nửa ngày, nó mới chậm rãi đi vào trong động, xuyên thấu qua vầng sáng, có thể nhìn thấy thân ảnh mơ hồ của Chu Tước.

Trước ngọc tháp tựa hồ còn có một người người, thân vận tuyết y, nghe được thanh âm của Đóa Đóa liền quay đầu lại, mặt mày dị thường cao quý thanh tú, lạnh lùng nói:“Người tới làm gì?”

Đóa Đóa hạ đôi mắt, run giọng nói:“Ta chỉ muốn nhìn Thần Quân một chút.”

Hạo Thanh đậm đậm nói:“Vương thượng chưa thanh tỉnh, người nếu muốn xem, liền xem đi.”

Đóa Đóa giật mình,“Ân” một tiếng, không hiểu được Hạo chủ xưa nay luôn có ác ý với nó lại dễ dàng đồng ý như vậy.

Nhưng trong lòng vẫn có chút kinh hãi, nói:“Đa tạ Hạo chủ.”

Hạo Thanh không để ý, thu hồi ngón tay chỉ ở mi tâm của Chu Tước, linh lực màu trắng chậm rãi trở lại trong cơ thể hắn, ngữ khí cực nhạt:“Vương thượng cùng ma tộc quyết chiến một trận, tiên lực tổn hao nhiều, đến nỗi sau lại phải niết bàn trọng sinh, nhưng trước khi đại chiến, lúc cùng người cùng một chỗ, tựa hồ từng gặp quá ám toán bị thương tiên thể,..... Không biết có phải cũng bởi vì người không?”

“Không, ta không biết.”

Tiểu hồ ly thập phần khổ sở cúi đầu, sắc mặt nó tiêu tụy, đôi mắt tú lệ đã có những quần thâm, mấy ngày qua cũng thật vất vả cho nó.

Hạo Thanh nhìn tâm tình của nó có vẻ phức tạp, bộ dáng nó lại như thê, cũng không muốn chỉ trích nó nữa, liền đứng dậy nói:“Ta bồi ba ngày đã sớm mệt mỏi, trong lúc nhất thời vương thượng vẫn chưa tỉnh lại, nếu người nguyện ý, liền đợi đi.”

Tiểu hồ ly mở to đôi mắt, gật đầu.

Đóa Đóa chậm rãi đi đến bên cạnh Chu Tước, si mê nhìn khuôn mặt của hắn. Chu Tước mất tiên lực, giờ phút này còn chưa thanh tỉnh, xung quanh thân thể ẩn ẩn ánh quang nhiều màu.

Trong mắt bỗng nhiên có chút nóng lên, dung nhan quen thuộc kia lại khiến Đóa Đóa đau lòng.

Thực xin lỗi, Thần Quân, thực xin lỗi.

Đóa Đóa cắn chặt môi, ngăn chặn tiếng nước mắt.

Tại sao ta, tại sao ta có thể làm như vậy..... Như vậy tùy hứng rồi đi..... Thần Quân, người có thể lại cho ta một cơ hội không, lần này vô luận như thế nào, ta cũng không rời đi nữa.

Trong ngực đau đớn vô cùng, đau đến Đóa Đóa chỉ có thể lấy tay để ở ngực, trước mắt lúc ẩn lúc hiện hình bóng của Chu Tước.

Khuôn mặt tuấn mỹ nhưng lạnh lùng khi đó..... Ý cười thản nhiên khi đó.....

Thần Quân, ta đáng giá sao? Một tiểu hồ ly cái gì cũng không hiểu, lại làm cho người phải trả giá như thế. Người làm cho ta nhiều như vậy, đến hôm nay ta mới có thể làm gì đó cho người.

Trong lòng là từng trận đau đớn.....

Một lúc lâu sau, Đóa Đóa mới chậm rãi ngồi dậy, nhắm mắt tĩnh tâm, vươn tay phải, chỉ vào mi tâm của Chu Tước, đem linh lực truyền qua.

Vào trong cơ thể Chu Tước, giống như là bị một cái hắc động không thấy đáy hấp thụ, mới được nửa khắc, Đóa Đóa liền duy trì không được, vẫn có thể duy trì một chút thanh tỉnh, vội vàng thu tay,“Bùm” Một tiếng, dừng ở tháp, khôi phục thành bộ dáng tiểu hồ ly.

Đóa Đóa không chút nào để ý, trong lòng chỉ có một ý niệm, không rời khỏi Chu Tước nửa bước.

Trong động cực nóng, nếu dùng linh lực niệm bí quyết làm mát hơn với Đóa Đóa mà nói, dễ như trở bàn tay.

Nhưng tiểu hồ ly dùng đầu lưỡi liếm thịt điểm hồng nhạt, giống như làm vậy có thể làm cho chính mình mát mẻ một chút.

Đóa Đóa phải duy trì linh lực để giúp Chu Tước chữa thương.

Mỗi khi đưa linh lực vào, Đóa Đóa luôn mệt mỏi ghé vào ngực Chu Tước, nghe tiếng tim đập tầm ổn của hắn, trong lòng còn có một tia vui sướng.

Thật tốt, hắn còn sống, hơn nữa tâm mạch càng ngày càng mạnh mẽ hơn, Đóa Đóa biết ngày Chu Tước thanh tỉnh đã không xa, nó nguyện ý vì người này trả giá hết thấy, chỉ cầu người nọ mở to mắt nhắm, con người thâm thúy hiện lên thân ảnh mình.

“Vù vù.....”

Chu Tước thân hỏa, thân thể hắn có thể tự động hấp thu năng lượng trong lửa, độ ẩm càng cao thì hắn khôi phục lại càng mau, nhưng độ nóng đó với người ngoài thì khó thể kham nổi.

Đóa Đóa vươn đầu lưỡi, hô mấy khẩu nhiệt khí, đuôi tuyết trắng dài dọc theo thân thể Chu Tước, mồ hôi đổ khiến ánh mắt tiểu hồ ly mơ hồ.

Thật sự là nóng quá..... Quá nóng!

Mỗi một lần hít thở là một lần mang nhiệt khí nóng rực vào người, Đóa Đóa mệt mỏi, thân thể lưỡi biếng, không có chút khí lực nào lại đi liếm móng vuốt hạ nhiệt độ.

Hắn có thể tỉnh lại hay không thì ta đã chết trước vì nóng..... Đóa Đóa mơ mơ màng màng nghĩ, trước mắt dần dần tối lại..... Tong không gian mờ lung hình như nó thấy được chân thân của Chu Tước, đứng trong hỏa liệt, nó liều mạng gọi hắn, gọi hắn, nhưng hắn không quay đầu nhìn lại.

Đóa Đóa chỉ có thể trở mắt nhìn liệt hỏa một lần nữa cắn nuốt thân thể Chu Tước.

“Không –!” Đóa Đóa một tiếng thét kinh hãi, đột nhiên trợn mắt, phát hiện mình êm đẹp nằm trên người Chu Tước, may mắn, chỉ là một giấc mộng, cái loại đau đớn tiết tâm này, nó không muốn trải qua một lần nữa!

Thân thể dưới thân bỗng nhiên có một tia hơi hơi rung động, trong lòng Đóa Đóa chấn động, vội vàng giương mắt nhìn lại.

Chu Tước đã tỉnh lại từ khi nào, đang lẳng lặng nhìn nó, mi gian nhíu chặt, ánh mắt thâm trầm hút hồn.

“A..... Thần Quân, người, người tỉnh!” Khởi động thân thể mềm nhũn, kích động thiếu chút nữa ngã xuống thấp, vội vàng túm trụ quần áo Chu Tước mới đứng vững.

Đóa Đóa nhìn Chu Tước một cái, trên mặt bắt đầu nóng lên, hoàn toàn ngượng ngùng cùng kinh hãi.

Cam giác vui sướng đã bao trùm hết thấy những lời nó muốn nói, giờ phút này hắn chỉ cần nhìn chăm chú vào nó, hoàn hảo, không tổn hao gì là tốt rồi!

Chu Tước trầm mặc nhìn nó, không nói được một lời, ánh mắt thâm thúy khó hiểu, giống nhau đang nhìn một người cùng hắn không hề quan hệ.

Đóa Đóa chạm được ánh mắt bức nhân kia, không khỏi bị kiềm hãm, nháy mắt giống như bị dội một thùng nước lạnh, quanh thân hàn triệt.

Hắn làm sao vậy, không nhận là mình sao, hay là..... Vẫn không tha thứ cho mình?!

“..... Thần Quân, người có khỏe không?” Đóa Đóa nhẹ giọng hỏi, thanh âm thật cẩn thận, tựa hồ sợ kinh động đến Chu Tước. Khoảng cách gần như vậy, nó nhìn thấy trên trán Chu Tước nổi gân xanh, trong lòng không khỏi lo lắng, nói: “Có phải không khỏe hay không?”

Chu Tước chuyển ánh mắt, Đóa Đóa nhất thời cảm thấy căng thẳng, nhưng nghe Chu Tước thản nhiên kêu: “Huyền Bằng –”

“Vương thượng.” Huyền Bằng âm thầm hiện thân hành lễ.

Chu Tước chậm rãi đứng dậy, động tác có chút miễn cưỡng, Đóa Đóa cũng không thể ở trên người Chu Tước, đành phải ngượng ngùng xuống dưới, đứng ở một bên.

Chu Tước cũng không nhìn hấn. “Ta đã khỏe, đem Tổ công tử trở về đi.”

“Không –” Đóa Đóa lắc lắc đầu, phát ra thanh âm mỏng manh khàn khàn kháng nghị: “Ta không đi, Thần Quân, ta không muốn đi.”

Chu Tước cúi đầu nhìn nó một cái, Đóa Đóa chỉ cảm thấy trong mắt hấn có vô tận tịch liêu cùng mệt mỏi, cảm thấy có chút sợ hãi, Thanh âm Chu Tước bình tĩnh lạnh nhạt như trước: “Vũ tộc cũng không an toàn, người lúc này không ổn, đi thôi.”

Đóa Đóa hơi hơi mê muội một chút, ý của hấn là gì, là đuổi mình đi sao? Lập tức dùng khí lực thốt lên nói: “Ta không đi, Thần Quân, ta không đi..... Ta không đi.” Nói ba chữ cuối cùng đã cảm thấy chua xót, hơi hơi nghẹn ngào.

Chu Tước trầm mặc một chút, Huyền Bằng nhìn nhìn hai người, thi lễ nói: “Vương thượng thuận lợi niết bàn, đây là may mắn của Vũ tộc, mấy ngày nay các vị các tộc trưởng đều thức khuya dậy sớm lo lắng, chỉ bằng thuộc hạ đi trước đem tin tức này truyền xuống, để các tộc trưởng an tâm, đến phục vương lệnh.”

Trong mắt Chu Tước hiện lên băng hàn thấu xương, nhưng không ngăn cản Huyền Bằng thi lễ rời đi.

Trong động nhất thời tĩnh xuống, không khí vẫn cực nóng như trước, nhưng cơ thể Đóa Đóa lại lạnh lẽo, hàn ý đến xương.

Chu Tước khoanh tay mà đứng, vẫn không có mở miệng, Đóa Đóa thấy ánh mắt hấn mang đầy băng lãnh, không khỏi kinh hoàng, trong nháy mắt có vô số ý niệm trong đầu, nhưng bất cứ ý niệm nào cũng làm nó đau đớn.

Hấn không cần mình!

Đúng vậy, hấn không cần mình!

Nếu hấn không cần mình!

Trong lòng bị ý niệm này dọa tới cực điểm, thân mình không khỏi run nhẹ, kinh ngạc nhìn Chu Tước, muốn nói nhưng lại không biết nói cái gì.

Chu Tước vẫn không nói lời nào, trong động yên tĩnh, chỉ nghe được tiếng thở dốc hỗn loạn của Đóa Đóa, sau một lát, Chu Tước không nói một lời quả quyết xoay người rời đi.

“Thần Quân –!”

Đóa Đóa kinh hãi, thốt lên đau đớn: “Không cần, không cần đi!” Thân hình vừa động đã đuối kịp, mới vừa rồi nhảy lên, liền cảm thấy bốn phía bỗng nhiên biến thành màu đen, thạch bích giống như chớp lên, đè xuống nó.

Đây là do linh lực tiêu hao quá nhiều, Đóa Đóa té ngã thật mạnh trên đất, động đến cổ tay mới bình phục không lâu, nhẹn không được cúi đầu rên rỉ một chút.

Bỗng nhiên thân mình nhẹ tênh, Đóa Đóa ngã vào một cái ôm ấp ấm áp.

Chu Tước chậm rãi mở miệng, trong thanh âm lạnh nhạt có một tia quan tâm không dễ phát hiện: “Sao linh lực lại yếu như vậy?”

Đóa Đóa nghe được trong lời của hấn mang theo quan tâm, vừa ngượng ngùng vừa vui vẻ, nói: “Không sao, Thần Quân, chỉ cần ở bên cạnh người, hết thấy đều tốt.”

Sắc mặt Chu Tước hơi đổi, trong nháy mắt lại khôi phục băng hàn.

Mình tha thiết nhiệt tình như vậy, nhưng không có năng lực giữ hấn bên người? Có thể bây giờ hấn động tâm với mình, sau này sẽ lại bốc đồng rời đi thì sao? Dù sao hấn còn quá nhỏ, hết thấy có lẽ đều là thiên tính xúc động.

Chu Tước lạnh nhạt kêu: “Tuyên Tước.”

Khổng Tước đã đứng ngoài động thật lâu, định thay Đóa Đóa truyền linh lực, nếu không phải ngại Chu Tước là vương thượng, suýt nữa hẳn đã vọt vào động, thay con mình bất bình.

“Vâng, vương thượng.” Khổng Tước hơi hơi xoay người, ánh mắt quan tâm nhìn tiểu hồ ly trong lòng Chu Tước.

Chu Tước nói: “Hắn linh lực quá yếu, người dẫn hắn xuống nghỉ ngơi.”

“Ta không cần.....” Tứ chi của Đóa Đóa bám chặt, ôm ống tay áo Chu Tước không chịu thả, hoảng sợ cầu xin nhìn hắn, nghẹn ngào nói: “Ta không muốn đi, Thần Quân.....”

Trong lòng Chu Tước hỗn độn, hẳn sợ giờ phút này nhất thời mềm lòng đáp ứng, tương lai lại không biết sẽ thế nào. Tâm tính Đóa Đóa chưa định, hẳn không nghĩ muốn ném thử cảm giác trong lòng hốt hoảng trống rỗng đau đớn nữa.

Hắn vẫn quay đầu đi, mặc cho trong lòng không ngừng đau đớn, trên mặt vẫn thản nhiên như cũ nói: “Đến đi.”

Trong lòng Khổng Tước hừ lạnh một tiếng, cẩn thận tiến lên ôm tiểu hồ ly đang khóc run, ôn nhu ôm vào trong ngực, ôn nhu nói: “Đừng khóc Đóa Đóa, cùng cha thân trở về.”

“Ta không muốn, ta không muốn..... Thần Quân!..... Thần Quân!..... Thần Quân!.....” Đóa Đóa lắc lắc thân mình đang bị ôm ra ngoài, dọc theo đường đi khóc to, nó không ngừng khóc cầu xin, thanh âm bi thương khiến người khác không đành lòng nghe thấy.

Chu Tước đứng đó, đau đớn chậm rãi lan tràn, thậm chí hô hấp đều mang theo đau thương, thật lâu sau mới dờ dẩn xoay người, trở lại tháp thượng, khoan chân vận khí.

Chu Tước thật vất vả tĩnh tâm, đem tam mệnh hồn lưu chuyển trong cơ thể, hẳn biết tiên lực đã khôi phục hơn phân nửa.

Chậm rãi mở mắt, không ngờ nhìn thấy cặp mắt ướt át kia, không hề chớp mắt nhìn mình, sau đó đôi môi chậm rãi cong lên, là một cái cười ngọt ngào lấy lòng, “Thần Quân, trên người người không khỏe sao?”

Sau hi Đóa Đóa được Khổng Tước đưa đi, trong lòng luôn nghĩ đến Chu Tước, thừa dịp Khổng Tước vì truyền linh lực cho mình nên mỗi một giờ nghỉ ngơi, mà vụng trộm chạy đi ra.

Hắn vào trong động, thấy Chu Tước đang vận hành linh khí nên không dám quấy rầy, im lặng canh giữ một bên, chỉ cần là nhìn hắn, Đóa Đóa đã cảm thấy mỹ mãn.

Chu Tước nhìn nó một cái, liền chuyển tầm mắt, thản nhiên nói: “Ta không sao, không phải người đi nghỉ ngơi sao, sao lại tới đây nhanh vậy?”

Ý cười của Đóa Đóa ngưng kết, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, ngón tay vô thức đan vào nhau, chẳng lẽ..... Chu Tước đã chán ghét mình như thế?

Chu Tước lại nói: “Ta còn có việc, không thể cùng người, người đi đến chỗ Tuyên Tước hảo hảo nghỉ ngơi đi.”

Đóa Đóa cắn môi, hồi lâu mới hít một hơi thật sâu, nói: “Ta sẽ không vương bận, Thần Quân, người cho ta đi theo bên cạnh người được không?”

Cặp mắt tong suốt kia đã dần dần bị thương tâm thống khổ bao phủ, trong lòng Chu Tước mềm nhũn, muốn cự tuyệt nó nhưng nói không được.

Vũ tộc cùng ma tộc đại chiến, mặc dù thắng nhưng là nguyên khí đại thương, chết thảm. Vài ngày đầu, Chu Tước quả thật bận tới mất tối mũi, không có thời gian để ý đến Đóa Đóa, vội vàng dàn xếp chuyện của các bộ tộc.

Đóa Đóa cũng thập phần im lặng, mặc kệ ai tiến vào, hắn đều lẳng lặng đứng ở phía sau Chu Tước, ánh mắt gian vẫn yên tĩnh cùng nhu thuận, nhưng không ai có thể nhìn ra ánh mắt tiểu hồ ly mang theo thần thái kiên nghị cố chấp.

Khổng Tước sợ nó mệt, không chỉ một lần muốn nó đi nghỉ ngơi, nhưng khuôn mặt đỏ bừng của Đóa Đóa lại kiên định lắc đầu, sau đó thân thể cẩn thận xê dịch đến bên người Chu Tước.

Khổng Tước bỗng nhiên cảm thấy đau đầu, thật sự là con nuôi lớn không thể giữ!

“Được rồi, việc này cứ như vậy, các bộ trở về tự mình tu chỉnh cho tốt, lấy tu dưỡng sinh lợi làm trọng yếu.” Đêm đã khuya, Chu Tước mang theo vài phần ỉu rũ, nhìn thuộc hạ ôn hòa nói.

“Vâng, vương thượng.” Các tộc trưởng xinh đẹp của Vũ tộc đều đứng dậy lui đi ra ngoài, trước khi đi Khổng Tước còn trừng mắt với Đóa Đóa một cái, nhưng nó vẫn như trước nhìn như không thấy, mắt tiếp nhìn dưới mặt đất, tựa hồ tư thế này đã thành thói quen.

“Hừ” Một tiếng cười lạnh, Hạc chủ Hạo Thanh châm chọc liếc mắt nhìn Khổng Tước, nghiêng người mà đi.

Mọi người lui ra, Chu Tước nhắm mắt dưỡng thần một lát, phượng mâu mở ra, thấy Đóa Đóa vẫn đứng ở bên cạnh người, không khỏi nhú nhú mày, nói: “sao ngươi còn không đi nghỉ ngơi?”

Đóa Đóa thấp giọng “Ân” một chút, bỗng nhiên khác với bình thường, gương mặt gắt gao nhìn Chu Tước, vội vàng nói: “Thần Quân, là ta sai, nếu ta không đi thì tốt rồi.”

Chu Tước hơi cong khóe môi, nói: “Lời này trước kia ngươi đã nói qua.”

Đóa Đóa hiểu được ý của hắn là mình từng đáp ứng không đi, sau lại tùy hứng rời khỏi, không khỏi xấu hổ mặt đỏ tía tai, thấp giọng nói: “Cái đó, là nhất thời, Thần Quân, ta nghĩ thông suốt, lần này ta sẽ không rời đi.”

Chu Tước bỗng nhiên gương mặt, nhìn Đóa Đóa, ánh mắt lại phức tạp lại sắc bén, sáng quắc lạnh lùng làm cho người ta không thể nhìn thẳng vào.

Qua một lúc lâu, Chu Tước thản nhiên nói: “Đóa Đóa, ngươi còn quá nhỏ, chờ trưởng thành rồi nói sau.”

Đóa Đóa khổ sở trong lòng, trong mắt lại nóng lên, nó cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Ta là thiết tình, Thần Quân, ta sai lầm, có thể cho ta một cơ hội nữa hay không, ta không cầu điều gì, chỉ cần có thể ở bên cạnh ngươi như vậy đủ rồi, ta cầu ngươi, lại cho ta một cơ hội đi.”

Chu Tước nhìn đến thấy nó như vậy, trong lòng kỳ thật đã sớm động. Thăm nghĩ phải ôm nó vào trong ngực hung hăng yêu thương một phen, mới bao lâu không gặp, tiểu hồ ly liền tiêu thành bộ dáng này, làm cho hắn nhìn liền đau lòng. Hải tử thủy nhuận tứ nhĩ, mới qua bao nhiêu ngày, liền gầy thành như vậy, cảm nhận đi, trên mặt tiểu tụy chỉ còn lại một đôi mắt to. Lúc trước khi mới gặp, phong thái loá mắt thế nào, ngay cả xem nữ nhân tiên giới tìm hắn cũng không đập thành thạch như thế, nhưng hôm nay.....

Hắn muốn hảo hảo chăm sóc nó, làm cho nó ở bên mình càng ngày càng khỏe mạnh xinh đẹp, còn làm một người vô ưu vô lự, tiểu hồ ly yếu ớt đáng yêu, tiểu hồ ly của hắn.

Trong lòng Chu Tước âm thầm lắc đầu, sẽ không, Đóa Đóa còn nhỏ như vậy, tương lai có thể một ngày nào đó lại bỗng nhiên nói muốn đi, rời xa mình. Nhưng lời nói hiện tại của Đóa Đóa cực kỳ chân thành tha thiết, làm cho hắn muốn tin tưởng nó, lại khiến hắn xúc động!

Trong lòng Chu Tước cực vì mâu thuẫn, trong lúc nhất thời cũng không biết nói gì.

Hắn cần thời gian suy nghĩ một chút, vì thế ôn hòa nói: “Chuyện này tạm thời không nói, đi nghỉ ngơi trước đi.”

Mắt tiếp của Đóa Đóa phủ sương, muốn nói lại thôi, hơn nữa ngày mới thấp giọng nói: “Ta..... Có thể ở trong này..... Nghỉ ngơi hay không?” Tiếp theo như là sợ Chu Tước không đồng ý, vội vàng bổ sung nói: “Ta không ngủ ở ngọc tháp của Thần Quân, ta ngủ ở tháp thượng thì tốt rồi..... Chỉ cần, chỉ cần là ở cạnh ngươi.”

Lấp bắp mãi mới nói xong, sau đó con người đen ngược nhìn Chu Tước, sắc mặt trắng bệch nhìn hắn, thân mình khẩn trương, giống như nếu hơi có vô ý, sẽ bẽ gãy.

Thấy Chu Tước chậm chạp không nói lời nào, trong lòng Đóa Đóa không khỏi sợ hãi, cúi đầu, nước mắt chảy ra, nức nở nói: “Thần Quân còn không tha thứ cho ta, rốt cuộc muốn thế nào mới tha thứ cho ta?”

Chu Tước trầm mặc thật lâu, cuối cùng thở dài một tiếng, “..... Ta chưa bao giờ trách cứ người, làm sao lại tha thứ như vừa nói?”

“Cho tới bây giờ đều không có trách cứ ta sao?”

Đóa Đóa nghe ra sự bất đắc dĩ trong lòng hắn, trong lòng chậm rãi lạnh xuống, toàn thân giống như là bị ngâm trong nước lạnh, lạnh đến phát run, cắn chặt khớp hàm, khắc chế thân thể của mình.

Linh lực vốn tương thông tong coe thể lại bị kìm hãm, bên tai ông ông, trước mắt cũng biến thành màu đen, hai cổ lực lượng ở trong cơ thể đối kháng, lúc tăng lúc hạ, khiến ngực nó phát đau, Đóa Đóa cắn đầu lưỡi nỗ lực ổn định tinh thần, nó không muốn ngã trước mặt Chu Tước, nó không muốn hắn nghĩ mình vô dụng.

“Vây..... Là ta nghĩ nhiều,” Đóa Đóa bỗng nhiên cười cười, nhạt như khói nhẹ, dung nhan tú lệ không còn thuần nhiên cùng ngây thơ, mà nồng đậm bi thương, “Thần Quân nói rất đúng, người cần nghỉ ngơi, ta cũng nên hảo hảo nghỉ ngơi một chút.”

Nói xong nhìn thần tình đang kinh ngạc của Chu Tước, nhẹ nhàng nói, “Ta yêu ngài, Thần Quân, ta yêu ngài!” Nó nhìn Chu Tước thật kĩ, ánh mắt bình tĩnh mà ưu thương, sau đó quay đầu đi, đến cửa động, khoe miệng chậm chậm chảy xuống một tơ máu.

Ngoài động tình quang sáng lạn, cùng ánh trăng lan tỏa, nhưng Đóa Đóa nghĩ đến từ nay không thể cùng người nó yêu ngắm trăng, trong lòng liền giống như bị xuyên thấu, bên nhón đau đớn làm cho nó không thể chống đỡ, thậm chí còn đau hơn khi chặt đứt cổ tay. Khi đó tâm của nó là lửa nóng, hạnh phúc chờ đợi đủ để chống cự hết thấy đau đớn! Nhưng hiện tại.....

Đóa Đóa lẳng lặng ngã xuống, khoe mắt giống như tình quang lóa ra, sau đó lạnh lại.

Tiên lực của Chu Tước khôi phục cực nhanh, mà lúc hắn bận rộn thì Thanh Long cũng thu đủ trăm nội đan, đem Huyền Vũ từ thế gian khổ ải cứu ra, hai người trên đường trở về thiên đình, đi qua Vũ tộc, liền đến gặp Chu Tước.

Khe núi yên tĩnh nhất thời bị mây bao phủ, gió nổi lên bốn phía, Vũ tộc tu vi thấp, đều bị gió thổi, chút kêu sợ hãi, các màu lông chim tung bay, thập phần náo nhiệt.

Chu Tước đứng ở đỉnh núi, cao ngạo tuyệt tục, bình tĩnh không giận, ngón tay chỉ một chút, một đạo xích quang tự đầu ngón tay tràn ra, nhất thời sáng rực, dung hợp cuồng phong.

“Oa, tiểu tử người, khôi phục thật sự là mau a,” Mây tán đi, hai bóng người chậm rãi dừng trước mặt Chu Tước, Thanh Long vừa hạ xuống đất liền tiến lên gắt gao ôm bả vai Chu Tước, lớn tiếng nói: “Thật tốt quá, tứ linh thần chúng ta lại lần nữa tụ hợp một nơi, đi một chút đi, tìm bạch hổ uống rượu đi.”

Chu Tước không thèm nhìn hắn, đẩy tay Thanh Long ra, nhìn Huyền Vũ đứng phía sau nói: “Chấp Minh, người đã khôi phục?”

Huyền Vũ Chấp Minh Thần Quân một thân y phục huyền sắc, dung nhan nhẹ nhàng như tuyết, trong suốt xuất trần.

Hắn mỉm cười, “Kiến Chương cho ta tiên lực, không còn trở ngại, những năm gần đây đa tạ các người.” Nói xong quay đầu mỉm cười nhìn thoáng qua Thanh Long, vì bị Chu Tước đẩy ra mà có chút phẫn nộ, nói: “Kiến Chương mấy ngày nay vẫn vì ta mà bồn ba mệt nhọc, không bằng ở lại quấy rầy Lăng Quang mấy ngày, tu dưỡng một chút, được không?”

Nụ cười cực nhẹ nhàng, giống như ta băng tuyết, vô cùng rạng rỡ, khiến Thanh Long hoảng hốt một chút, sao từ trước đến nay không phát hiện Huyền Vũ cũng xuất chúng như vậy, miên man suy nghĩ ngay cả trả lời cũng không lưu loát, “Ngô..... Hảo, hảo, người nói đúng.”

Nhìn thấy Huyền Vũ hơi kinh ngạc cùng ánh mắt khó hiểu của Chu Tước, trong đầu oanh một chút, nhất thời xấu hổ quần bách mặt đỏ lên.

Thanh Long bối rối như vậy rất là hiếm thấy, Huyền Vũ lập tức cười khẽ ra tiếng, ngay cả Chu Tước cũng mỉm cười.

Ngay vào lúc này, một điểm đen từ xa xa bay tới, nháy mắt nhanh nhẹn hạ xuống, hóa ra là một khổng tước màu xanh, thở hào hển hóa thành hình người, trên trán còn vương mồ hôi, có lẽ là vội vàng tới, một đến mức nói không ra lời.

Chẳng lẽ là Tước tộc xảy ra chuyện gì?

Chu Tước trầm lại, hỏi: “Tước tộc xảy ra chuyện?”

Thanh Tước quỳ gối, khấu đầu thật mạnh, nói: “Vương thượng, Tước tộc vô sự, là thiếu chủ, thiếu chủ đột nhiên linh lực tấn tán, hẩn.....” Lời còn chưa dứt, liền bị một cỗ đại lực cuốn cuộn nổi lên, Chu Tước đã đến trước người hẩn, lại hỏi: “Người nói cái gì? Là ai? Thiếu chủ của ngươi là ai?” (hỏi gì thế ca~ loạn rồi)

Thanh Tước nói: “Là Tổ Đóa thiếu chủ.”

Sắc mặt Chu Tước thay đổi, tái nhợt không có một tia huyết sắc, nhìn qua Thanh Long Huyền Vũ nói: “Các người nghỉ tạm, ta muốn đi xem hẩn.”

Huyền Vũ thấy trong mắt Chu Tước đều lộ ra tơ máu, ôn hòa nói: “Mau đi đi, nếu cần giúp, liền nói cho chúng ta biết, đem người cứu trở về quan trọng hơn.”

Chu Tước gạt đầu một cái, trong nháy mắt thân hình đã nhanh chóng lướt đi, Thanh Long vội vàng hô một câu: “Lăng Quang, ta từng nói cho tiểu hồ ly, nói nếu người thiết tình thích một người, tất nhiên nguyện ý cho hẩn ở thượng.....”

Lời còn chưa dứt, thân ảnh của Chu Tước đã sớm biến mất, Thanh Long bĩu môi, ôm Huyền Vũ đang mở to hai mắt, xấu xa cười nói: “Quả báo đúng là quả báo, ai bảo hẩn ngày thường luôn lạnh như băng khi dễ ta.”

Huyền Vũ bật cười nói: “Lăng chỉ là lãnh đạm một chút, nhưng đối chúng ta đều rất tốt, người mới nói cái kia Thật sự là.....” Lắc đầu, không đồng ý nhìn hẩn.

Thanh Long vẫn say mê ảo tưởng bộ dáng tức giận của Chu Tước, vẫn ôm Huyền Vũ như trước, không có ý thức động tác là vô cùng thân thiết cỡ nào, cười ha ha nói: “Ai bảo hẩn ngày thường cao ngạo, cái này coi như là ta trả lại hẩn.”

Huyền Vũ ôn nhu cười, nhưng không chút do dự nhẹ nhàng đẩy Thanh Long ra, nói: “Được rồi, chờ bọn hẩn trở về, người còn cười được nữa hay không, Lăng là ai chứ, người cũng dám nói chuyện như vậy với tiểu hồ ly, để xem hẩn xử lý người thế nào,” Thuận tay chỉnh chỉnh quần áo, nói: “Ta còn muốn về thiên đình nhận mệnh, không thể cùng người chơi, người tự cầu nhiều phúc đi.”

Thanh Long bị hẩn nói như vậy, có chút thận trọng nhìn hẩn, không biết nói cái gì mới tốt.

Người nọ tươi cười vẫn ôn nhu như vậy, nhưng trong mắt không còn là vô cùng thân thiết mà là thần nhiên xa cách.

Nhanh như vậy, đã muốn chia lìa sao? Lúc hẩn đem Huyền Vũ cứu ra, Huyền Vũ đã bị bệnh thật lâu, thân hình mảnh dẻ, bệnh xâm nhập xương tủy. Hẩn nhìn mà cảm thấy đau lòng, không chút do dự đem tiên lực của mình tuyên qua, nhìn Huyền Vũ mơ màng màng tỉnh lại, mở ra đôi mắt ôn nhu động lòng người, một khắc kia, tâm của hẩn đã động.

Sau đó ở cạnh Huyền Vũ, chờ hẩn chậm rãi khôi phục, đem trăm viên nội đan luyện hóa cho hẩn ăn vào, nhìn hẩn dần dần tốt lên, cuối cùng sắc mặt không còn trắng bệch, mà trở nên hồng hào, ngày đêm ôm hẩn, vì hẩn vận công, nhìn hẩn ở trong lòng mình ngủ say, nhìn hành động vô thức của hẩn lúc ngủ, rất là đáng yêu.

Ông trời, mình làm sao vậy, tại sao lại có cảm giác động tâm với Huyền Vũ!

Chả lẽ bị Chu Tước ảnh hưởng sao, thấy tiểu hồ ly dùng ánh mắt si mê nhìn Chu Tước, hẩn lại nhớ đến trước kia luôn có ánh mắt ôn nhu chăm chú nhìn mình rất lâu.

Hiện tại, hẩn cứu Huyền Vũ về rồi, nhưng ánh mắt đó lại không còn nữa.

Không, hắn không muốn như vậy, hắn muốn đem Huyền Vũ trở về, hắn muốn Huyền Vũ nhìn hắn như vậy, chỉ đối với hắn mỉm cười như vậy.

Thân ảnh thon dài của Huyền Vũ đã cách xa, giống như một làn khói nhẹ, một chút liền không thấy, Thanh Long hít sâu một hơi, ra sức đuổi theo.

Bên này Thanh Long đã nhận rõ cảm tình của mình, mà bên kia Chu Tước thân pháp cực nhanh, dĩ nhiên đi tới đỉnh Cửu Hoa Sơn.

Khổng Tước cùng Tổ Ninh đứng ở cửa động, nhìn thấy Chu Tước hiện thân, thần sắc cũng không buồn không vui.

Trên mặt Chu Tước khó nén một nỗi, vẻ mặt lại cố gắng trấn định, hỏi:“Nhị vị, Đóa Đóa đâu?”

Khổng Tước hơi hơi thi lễ, con người lại mang theo tức giận, nói:“Ta cùng với Tổ Ninh đều thử qua, hai cổ linh lực không biết vì sao đột nhiên tương hướng, đem qua nôn ra máu, không thể chống đỡ.”

Chu Tước cúi đầu không nói, lòng hắn nóng như lửa đốt, kiệt lực phi tới, nghe được tình trạng Đóa Đóa lại càng kinh hoàng, đau lòng khôn xiết, dừng một chút mới nói:“Cho ta xem một chút.”

Khổng Tước lạnh lùng nhướng mày, còn muốn nói chuyện, Tổ Ninh lại hồng đôi mắt, dùng sức cầm tay Khổng Tước, kéo hắn kéo đến một bên, nói:“Đa tạ Lăng Quang Thần Quân, nếu có thể cứu tiểu nhi trở về, Tuyệt hồ tộc sẽ nghe Thần Quân sai phái.”

Chu Tước chậm rãi lắc đầu,“Sai phái..... Ta cần làm gì? Ta cứu Đóa Đóa, tự nhiên là bởi vì.....” Hắn dừng một chút, thấp giọng hàm hồ nói một câu, Khổng Tước và Tổ Ninh không nghe được, hơi hơi khó hiểu, trong động bỗng nhiên truyền đến một tiếng rên rỉ, Đóa Đóa vô lực ho khan, hình như lại nôn ra máu.

Chu Tước bước đi vào, nâng Đóa Đóa đang hôn mê nằm trên tháp thượng dãy, nhẹ giọng kêu:“Đóa Đóa, tỉnh lại.”

Đóa Đóa vẫn còn hôn mê đau đớn, máu tươi dọc theo khóe miệng chảy xuống, cũng không biết là có nghe được thanh âm Chu Tước hay không, nhưng nước mắt không ngừng dọc theo khóe mắt rơi xuống áo.

Tâm Chu Tước như bị đao cắt, ôm lấy thân thể mảnh khảnh mềm mại, hồng ngân trên trán dần dần tỏa ra xích quang, ẩn vào tâm mạch Đóa Đóa, trong miệng khẽ nói:“Tình tâm định thần, nhất linh độc diệu!”

Tiên lực liền cuộn cuộn không ngừng mà đi qua.

Không biết có phải nằm mơ hay không.

Đóa Đóa cảm thấy được ôm gắt gao trong ngực, ấm áp kiên cường, thanh âm người nợ thật sự là dễ nghe, thấp trầm, mang theo ấm áp vui vẻ, làm cả người nó giống như được ngâm trong nước ấm, kinh mạch hấp thu linh lực liền giãn ra, hai cổ linh lực tương hướng cũng im lặng, dung hợp, không hề tra tấn nó, đã không còn cảm giác đau đớn xé tan lực phủ ngũ tạng.

Rất ấm áp

Nó vô thức cọ cọ, y phục mềm nhẵn, còn có hương vị, hương vị của Hồng Liên, cao quý lại quyến rũ.

Đóa Đóa mơ mơ màng màng mở miệng:“Thật là thoải mái..... Chớ đi..... Ta không cần người đi! Ta..... Cũng không đi!”

Thanh âm kia đáp lại nó, thực ôn nhu:“Người không cần đi, ta ở tại nơi này.”

“Thật sự sao..... Người không gạt ta?”

Trong lòng Đóa Đóa buông lỏng, muốn cười với hắn một cái, nhưng mí mắt không thể mở ra, nó có chút nóng nẩy, tay bắt đầu sờ loạn, ngón tay bị người chặt chẽ nắm lấy, vây trong lòng bàn tay to lớn,“Hảo hảo nghĩ ngơi, không được nghĩ nhiều.”

Thật sự là bá đạo..... Đóa Đóa nhăn nhăn cái mũi, chớp mũi nghe được hương vị quen thuộc kia, rất cực an tâm ngủ. Nhưng mê man vẫn không buông bàn tay ra.

29. Chương 27: Vĩ Thanh

Đêm tĩnh lặng, sương đọng trên lá.

Ánh trăng tỏa sáng trong không gian tĩnh mịch, nơi suối nước trong khe núi tỏa ra một tầng hào quang.

Chu Tước ôm Đóa Đóa ngâm mình ở suối nước, tiểu hồ ly đã rất buồn ngủ, nhưng vẫn cắn giận làm nũng nói: “Người không cho ta ở thượng sao?” (chấp nhận kiếp thụ đi bé~)

Chu Tước tràn đầy sủng ái nhìn tiểu hồ ly trong lòng một cái, hai tay ôm chặt, thấp giọng nói bên tai của nó: “Còn có khí lực oán giận, có lẽ ta làm chưa đủ.”

Nhiệt khí truyền vào tai, Đóa Đóa nhất thời cứng lại, quanh thân lại cảm thấy nóng lên, liền nói: “Không..... Ta không có oán giận.....”

Chu Tước cười cười, bạc thân nóng bỏng hôn lên cái cổ duyên dáng của tiểu hồ ly, giống như hôn bảo bối độc nhất vô nhị, ngữ khí khàn khàn ôn nhu, “Đóa Đóa, ta thích người.”

Đóa Đóa run lên, trong lòng phập phồng, xoay người ôm lấy tay Chu Tước, mang theo giọng nói xúc động: “Ta cũng vậy, Thần Quân, ta cũng thích người, nếu người không cần ta, ta, ta.....”

Chu Tước yêu say đắm hôn trụ đôi môi đỏ bồng, “Đứa ngốc, sao ta lại không cần người, sự tình này, không bao giờ phát sinh nữa.” Nói xong, đôi môi cực nóng đi xuống dọc theo cổ chậm rãi hôn. Hô hấp của Đóa Đóa dần dần dồn dập, vô lực yếu đuối bám khuỷu tay Chu Tước, mái tóc ngân bạch loạn xạ, phủ kín khuỷu tay Chu Tước. Hai gò má nó ửng đỏ, con mắt mờ mịt, cả người hư nhuyễn, theo từng động tác của Chu Tước mà phập phồng, rên rỉ ra tiếng.

Bí huyết mới được khai thác mềm mại mà giãn ra, Chu Tước dễ dàng tiến vào, cảm thụ được tiểu hồ ly mềm mại cùng cực nóng, hết thấy đều làm hắn phát cuồng.....

“Ân a..... Không..... Sẽ không ly khai.....” Đóa Đóa không thể mở to mắt, phía trước nó giống như sụp đổ, cố gắng giữ lại một tia lý trí, nhẹ nhàng nói.

Rất nhanh, nó cảm giác được nụ hôn ướt át và nóng của Chu Tước trên mí mắt mình, cùng ôm ấp bá đạo kia —

“Đứa ngốc, vĩnh viễn cũng không rời. Phượng Lăng vĩnh viễn cũng không rời Tổ Đóa.”

Nước gợn một vòng một vòng đẩy ra, lời nói nhỏ nhẹ không thể nghe thấy.

Sẽ không ly khai..... Sẽ không

Đúng vậy, đây là hứa hẹn yêu thương.

Toàn văn hoàn.

30. Chương 28: Phiên Ngoại 1 : Say Rượu

Gần đây thiên đình có chút tịch mịch, trừ bỏ việc thường ra ngoài hàng yêu trừ ma, thì thần tiên đều không có việc gì làm, tứ linh trở về thiên đình, đây là sự kiện lớn nhất, vì thế thượng tiên nhân cơ hội này làm tiệc rượu, mở tiệc mừng tứ linh ngàn năm mới tụ họp một lần.

Chu Tước cũng không thể thoái thác, hôn lên đôi môi đỏ mọng của tiểu hồ ly, vỗ một cái sau mông của nó, rồi tiêu sai phát tay áo rời đi, nhẹ nhàng không gợn một đám mây.

Đóa Đóa nhàm chán tựa lưng vào dốc núi, cảm thấy hôm nay thật ảm áp, vì thể biến trở về nguyên thân, bốn tiểu móng vuốt hướng lên trời ngửa bụng lười biếng phơi nắng, cực kì hưởng thụ, một con bướm lớn có đôi cánh sắc sỡ bay đến, đậu trên chóp mũi của tiểu hồ ly, Đóa Đóa thấy mũi hơi khó nhin, mở to mắt, hai con mắt đen thùi nhìn chăm chăm chóp mũi của mình, đầu nhăn lệt với nhau, con bướm cực lớn nhìn thấy tiểu hồ ly điều vô dương oai liền run run đôi cánh xinh đẹp.

Tiểu hồ ly tuyết trắng lăn lông lốc đuổi theo con bướm đang cố sức bay, trên đầu là một đồng hoa cỏ dại vướng vào, vẫn không phát giác, cho đến khi nước hồ chiếu bóng, bộ dáng quỷ quái này, chính mình cũng phải bật cười “Phốc xuy” Bật cười một tiếng, ngâm mình trong nước, hơn nữa ngày mới đi ra, lại biến thành hình người, bộ dáng thiếu niên tú nhả tinh xảo.

Một người chơi dù sao cũng không thú vị, đợi cho đến khi mặt lên cao, Đóa Đóa nhàm chán vuốt ve lá sen xanh biếc rộng thùng thình, đôi mắt lại hướng về không trung, linh động nhìn xung quanh.

“..... Người nếu không trở lại..... Ô..... Người là đồ ngu ngốc.....”

Lá sen ở trong tay tiểu hồ ly bị vò nát, rơi xuống đầy tay tỏa mùi thơm ngát, bàn tay tuyết nhỏ bé vung lên, vụn nát bay xuống nước, chậm rãi dập dờn trôi đi.

Giống như nghe được Đóa Đóa nguyên rửa, mây bay chậm rãi tản ra, chỉ còn lại mặt trăng, tỏa quang mang sáng lạn, Đóa Đóa thấy hoa mắt, một bóng người đã vững vàng đứng ở trước mắt, trong không trung còn truyền đến tiếng cười kiêu ngạo của Thanh Long: “Oa ha ha ha..... Tiểu hồ ly, tối nay người sẽ cao hứng, Lăng Quang uống ba bình rượu ngọc..... Đây chính là cơ hội ngàn năm có một, ha ha, người phải nắm chắc a..... Không cần tạ ơn ta, lần sau bản quân đến đây, nhớ cho ta sờ sờ bàn tay nhỏ bé nha. Aha ha ha ha.....” (ta xin Thanh Long ca, làm ơn....đừng dụ con nít~)

Đóa Đóa nghe xong, tim đập mạnh, vội vàng tiến lên từng bước, thân ảnh người nọ quả nhiên là Chu Tước, nhưng không còn bộ dáng nghiêm nghị như ngày thường, giờ phút này đôi mắt bán mị, khuôn mặt tuấn mã hơi hơi phiếm hồng, hồng ửng trên mi tâm ánh lên, thêm vài phần nhã khí nhu hòa, nhìn qua giống như trăng sáng, thập phần..... khả ái.

Đóa Đóa nuốt nước miếng, ừng ực một tiếng, dọa nó nhảy dựng, vội vàng nhìn xem Chu Tước, tựa hồ hẳn không quan tâm sự việc xung quanh, Đóa Đóa cảm thấy yên tâm, cẩn thận tiến lên nói: “.....Thần Quân?”

Chu Tước không hề động tĩnh, một hồi sau, mới nỗ lực nhắc lên mí mắt, nhìn Đóa Đóa một cái, sau đó lại nhắm mắt, cả người liền tới sát Đóa Đóa!

“Nha –” Đóa Đóa luống cuống tay chân chống đỡ thân thể Chu Tước, nguyên thân hai người còn cách xa vạn dặm, cho dù là biến thành người, Chu Tước cũng cao lớn khỏe mạnh hơn rất nhiều so với Đóa Đóa, lại đột nhiên ngã xuống như vậy, thiếu chút nữa đè bẹp tiểu hồ ly.

May mà, ngày thường lý Chu Tước nghiêm khắc yêu cầu Đóa Đóa tu luyện linh lực, bây giờ cũng có chỗ dùng, niệm niệm vài cái, tiểu hồ ly vận vẹo khuôn mặt nhỏ nhắn, trong nháy mắt đã đưa hai người vào trong động.

“Bính” Một chút, đem người thả trên ngọc tháp, Chu Tước vẫn nhắm hai mắt như trước, nằm bình ổn thư thư phục phục.

Đóa Đóa lấy tay chống đầu gối, thở hắt hắt nửa ngày, mới đứng thẳng được thân thể. Chậm rãi tới gần, lấy tay lay lay hắn, ngô, không nhúc nhích, thật sự uống quá nhiều, say rượu?

Tiểu hồ ly hắc hắc cười hai tiếng, cao hứng phất chân ngồi trên người Chu Tước, lớn mật vươn móng vuốt, hướng về phía cổ áo Chu Tước. (làm đại là trả giá đó bé à~)

Tiền bào bị thô lỗ xả hạ, tiểu hồ ly phát ra thanh âm tán thưởng, say mê vuốt ve da thịt trơn bóng ảm áp, hưởng thụ cảm xúc tuyệt hảo.

Ngày thường nó đều chưa kịp chú ý, đã bị động tác mãnh liệt của Chu Tước kích thích thần hồn câu thất, hiện tại có thời gian, tiểu hồ ly gian hoạt chuyển tròn mắt, ngón tay giương lên, nơi không xa bồng lên ánh lửa.

Tháp thượng được chiếu sáng ấm áp, thân hình thon dài cường tráng mờ mờ sau áo ngủ bằng gấm, cởi ra quần áo, phong tình kiều diễm.

Tim Đóa Đóa tim đập mau, nó nuốt nuốt nước miếng, nhìn dung nhan Chu Tước ngủ say, đưa tay đi xuống

Hai chân thon dài, Đóa Đóa mở to hai mắt nhìn, quả thực hạnh phúc không thể hô hấp, máu cả người giống như đều vọt tới đỉnh đầu, trong đầu ông ông, ngô..... Không thể hô hấp!

Một cỗ nhiệt lưu bùng lên mũi, Đóa Đóa cuống quýt lấy tay đi, vẫn có vài giọt máu rơi xuống trên người Chu Tước.

Máu đỏ tươi giống như có sinh mệnh, ẩn vào thân thể Chu Tước, một chút xích quang trên người hắt tỏa ra.

“Tiểu Đóa, ngươi đang làm cái gì?”

“Ngô, không có việc gì, ngươi tiếp tục ngủ ngon..... Ngô, a! Ngươi ngươi, ngươi tỉnh khi nào?” Đóa Đóa thật không nghĩ tới Chu Tước sẽ đột nhiên tỉnh lại, vô cùng khẩn trương, nước miếng không kịp nuốt xuống, tràn lên khí quản, “Khụ khụ..... Khụ khụ khụ khụ!” Vội vàng nói: “Ngươi nhắm mắt nhanh lên, nhìn cái gì vậy!” Hoảng sợ khiến mặt đều khụ đỏ bừng.

Chu Tước ung dung nhìn nó, một tay đưa nội lực vào hỗ trợ nó bình ổn hơi thở, khoe miệng ả ả mỉm cười, phượng mâu tinh lượng như băng tuyết, “Tiểu Đóa, ngươi thích tư thế này, đúng không?”

Đóa Đóa ôm cái mũi, máu không chảy, may mà chỉ bị dọa. Buông tay, nhìn nhìn thân hình trơn bóng kính mĩ của Chu Tước, quyết định thành thật thừa nhận: “Đúng.” Sau đó hít vào một hơi, định làm nũng, không nhéo cho đến khi Chu Tước đáp ứng hẳn một lần.

Nhưng động tác của Chu Tước nhanh hơn, hơn nữa là vô cùng quen thuộc, bàn tay dùng sức chống đỡ thất lực mảnh khảnh của Đóa Đóa, dưới thân dùng sức một cái, cứ như vậy đi vào!

“A!” Đóa Đóa cúi đầu kêu một tiếng, không được khai thác dục vọng lớn cứ lỗ mãng tiến vào như vậy, đau nhức làm cho nó phi thường khó chịu, thiếu chút nữa là khóc.

“..... Dừng tay dừng tay!..... Mau ra đây..... Ô.....”

Chu Tước hưởng thụ nhắm mắt lại, động tác lại lớn hơn nữa, càng mạnh, đi vào rồi lại rút ra.

Đóa Đóa lắc mông vù vù thở, phía dưới đã đau làm cho nó nói không ra lời, đôi mắt to cũng vì đau đớn mà phủ một tầng sương mỏng, trông vô cùng diễm đạm đáng yêu.

Chu Tước cũng không mở mắt, mệnh lệnh nói: “Tiểu Đóa, thả lỏng chút.”

Đóa Đóa ủy khuất khóc thút thít, rõ ràng ở mặt trên là mình, rõ ràng Chu Tước say rượu, sao bây giờ người đau vẫn là mình! Ô, người ta không cần a! Đây đại điều thối!

Thất lực mảnh khảnh của nó đau nhức, chỉ có thể đi theo động tác của Chu Tước mà vận vẹo, dững đạo nhỏ hẹp chậm rãi chảy ra chất lỏng ấm áp.

“Ta từ bỏ..... Từ bỏ..... Ô.....”

Chân bị tách ra lớn hơn, dục vọng cực nóng khiến nó muốn vỡ tung! Đóa Đóa cắn răng thừa nhận, cả người bởi vì đau đớn mà run rẩy, mồ hôi lạnh từng giọt dọc theo cái lưng duyên dáng chảy xuống dưới.

Đúng là Chu Tước uống rượu.

Ngàn năm mới thấy Lăng Quang Thần Quân anh minh thần võ có bộ dáng hồ đồ, đáng tiếc tiểu hồ ly dù sao còn ngây thơ, dĩ nhiên là không thể tận dụng.

Chu Tước nửa tỉnh nửa say, như ở trong mộng.

Thấy được tiểu hồ ly không thẹn thùng chủ động cầu hoan, cái miệng nhỏ nhắn còn nói cái gì mà, ngại động tác của hắn không đủ sinh mãnh. Còn nói cái gì, Thanh Long Thần Quân phong lưu nổi tiếng khắp thiên đình, nói xong ánh mắt tràn ngập hâm mộ. (ca ca nằm mơ *cười lẫn lộn*)

Chu Tước lập tức kiểm điểm chính mình có phải ngày thường quá ôn nhu khiến nó kiêu căng, khoe miệng cong lên, lại lần nữa phi thường dùng sức tham nhập, khiến Đóa Đóa ngay cả kêu đều kêu không được.

Trong không khí tràn ngập nồng đậm kích tình, theo từng động tác của Chu Tước mà trong cơ thể tràn ngập mùi thơm cùng hương vị ẩn mật mê loạn.

Đau đớn do bị thô bạo dùng sức xâm phạm dần dần tán đi, một cỗ nhiệt lưu chảy xuống hạ thân, ngón tay Đóa Đóa nắm chặt quần áo dưới thân, nó cảm thấy mãnh liệt, rơi vào hư không, đột nhiên đôi môi bị hôn lên, hai cái lưỡi cực nóng ướt át giao triền, hô hấp dồn dập.

Nhưng còn chưa đủ, Đóa Đóa bị Chu Tước trêu sáo, hai chân thon cơ hồ bị đưa đến đỉnh đầu, tư thế này làm cho thân thể cực độ mềm dẻo Đóa Đóa đều cảm thấy không khỏe, nó muốn đẩy ra, nhưng cầm trụ nó là hai cay tay giống như sắt thép, không thể lay động.

“Ồ..... A.....” Đáng chết, thật vất vả.

Kích thích cuối cùng cũng mãnh liệt dữ dội!

Đóa Đóa nhắm hai mắt lại, trời đất lưu chuyển, khoái cảm kỳ dị giống như thủy triều, trong đầu ong ong, nó không kịp suy nghĩ, đã bị dục vọng cùng sung sướng đoạt đi tri giác!

Lúc Đóa Đóa tỉnh lại, trên người bủn rủn vô cùng, ngay một ngón tay đều không động đậy được, nó khẽ nói một tiếng, dương quang rất chói mắt chiếu vào tháp thượng.

Một đôi tay ôn nhu nâng nó dậy, Chu Tước vừa mới tắm rửa, tóc dài còn đọng hơi nước, tiên bào tuyết trắng, cả người có cảm giác thần thanh khí爽.

Đóa Đóa dựa vào trong ngực hắn, hai chân có cái gì đó chảy ra.

Mặt tiểu hồ ly biến sắc, “Ngươi..... Ngươi không giúp ta rửa sạch sẽ!”

Bại hoại!

Chu Tước cười cười, “Ta thích trên người ngươi có hương vị của ta.”

Tiểu hồ ly ủy khuất mở miệng, “Ta không cần, ta muốn tắm rửa.”

Chu Tước hôn lên khoe môi nó, “Được rồi, ta ôm ngươi qua đó.” Nhưng như thế này cũng đừng hối hận.

.....

Nước trong ôn tuyền thực trong suốt, Chu Tước tách hai chân Đóa Đóa ra, ngón tay linh hoạt tham nhập, đem dịch vị chậm rãi thải ra.

Đóa Đóa đỏ mặt, suyễn khí.

Chu Tước rửa sạch, ngẩng đầu, thấy hai gò má thanh tú của Đóa Đóa đỏ đỏ giống quả táo, nhin không được hôn một cái.

Khóe mắt tiểu hồ ly đỏ lên, nổi giận dùng dùng lại mang theo mị ý, thập phần động lòng người, “Dừng tay, ngươi này..... Hoang dâm vô đạo!” Hôn quân, nói đến một nửa nhin không được mà bật cười.

Chu Tước cũng không sinh khí, híp lại mắt phượng, cực vì hưởng thụ vuốt ve da thịt bóng loáng mềm mại của Đóa Đóa, nói tiếp: “Biết chính mình dụ dỗ thì tốt rồi.”

Đóa Đóa ủy khuất nhìn hắn, Chu Tước cười trộm.

“Được rồi, sinh khí nhiều sẽ không đẹp.” Chu Tước cảm thấy mỹ mãn ôm lấy Đóa Đóa, tiểu hồ ly đã bị chọc tức đến không có khí lực, tay chân bủn rủn, chỉ có thể oán hận nhìn hắn.

Nửa đường, bỗng nhiên nói một câu: “Không đẹp người còn ôm, phẩm vị cái gì, hừ hừ.” Không để ý tới hân, hai mắt nhìn trời, bỗng nhiên trong bụng một cảm thấy ghê tởm, Đóa Đóa che miệng nôn khan vài cái, khi mở mắt ra, cảm thấy hoa mắt váng đầu.

Chu Tước bắt mạch cho nó, hơi hơi sưng sốt, sau đó lại truyền một chút tiên lực qua.

Đóa Đóa cảm thấy trong lòng ổn định, thoải mái hơn. Nhưng ngẫm lại thấy kì lạ, ai oán nói: “A, ta sẽ không sao chứ, bị thương tiên thể.”

Phản ứng của Chu Tước chỉ là thở dài, lẩm bẩm nói: “Cư nhiên là thật, cư nhiên là thật!..... Ai, bộ dáng này mà làm nương của phượng hoàng, có phải quá nhỏ, quá ngu ngốc hay không?”

Đóa Đóa kinh hãi không dám tin: “Người nói cái gì, cái gì, cái gì phải làm nương?”

“Người a,” Chu Tước yêu thương hôn một cái lên trán nó. “Kì tử đan dược lực không chỉ có cải biến thể chất cha người, khi người ở trong bụng hân cũng cải biến, ta cũng không tin, Tuyên Tước từng nói qua với ta, lúc ấy là bán tín bán nghi, nhưng hôm nay hỉ mạch này, là vạn phần không sai Cho nên, từ giờ trở đi phải ngoan ngoãn, không được chạy loạn hồ nháo.”

Mắng ta, giáo huấn ta. Đóa Đóa tốn hơi thừa lời, nắm tay Chu Tước, hung hăng cắn một cái, “Ta mới không sinh Tiểu Phượng hoàng, ta sinh cũng sinh tiểu hồ ly, hừ.”

Chu Tước mỉm cười, “Hảo, sinh tiểu hồ ly, học bộ dáng của người, chung quanh cắn người.”

Tròng mắt của Đóa Đóa đảo đảo, thần khí nói: “Hừ, hồ ly ăn gà thiên kinh địa nghĩa, huống chi..... Hừ hừ, phượng hoàng thất thế không bằng gà.” (kinh thiên địa nghĩa = bình thường)

Chu Tước cười cười, cũng không cùng nó tranh cãi.

Nằm ở trong lòng Chu Tước, thoải mái cùng thích ý tất nhiên là không cần phải nói, Đóa Đóa híp mắt cười ngây ngô nửa ngày, bỗng nhiên nhớ đến, “A” một tiếng nói: “Vây phủ động của người cũng quá nhỏ đi, cái gì đều không có,..... Không được, ta muốn đi Cửu Hoa Sơn, đem đồ dùng của ta lại đây, người không biết, hồ ly mới sinh rất sợ lạnh”

Chu Tước lười nói cho nó, bảo bối trong bụng kia tuyệt đối là Tiểu Phượng hoàng.

Thừa dịp tiểu hồ ly cao hứng thì cứ để nó cao hứng đi, dù sao, ngày còn rất dài.

31. Chương 29: Phiên Ngoại 2 : Chu Tước Chăm Sóc Nhi Tử

Sáng sớm, hàn ý mỏng manh bao phủ, Đóa Đóa động cái thân, theo bản năng xê dịch hấp thu âm áp bên người.

Chu Tước trồi mền hôn lên đầu và hai má của nó. Má Đóa Đóa không còn mướt mà tinh xảo như trước, dưới ánh mặt trời có thể thấy rõ cảm của nó đã nhọn đi rất nhiều, có một loại điềm đạm đáng yêu yếu đuối, khiến người ta nhin không được muốn hôn lên.

Bởi vì muốn vượt qua sự đối nghịch của hai linh lực Vũ tộc và Hồ tộc không phải chuyện dễ dàng, nó lại mang thai huyết mạch của Vũ tộc, may mắn linh lực của Chu Tước cường đại hộ pháp cho nó, nếu không tiểu hồ ly sao có thể chịu được đau đớn khi sinh.

“Ngô.....” Đóa Đóa mơ mơ màng màng tỉnh, mắt tiếp vẫn nhắm, mồm miệng không rõ hỏi: “Hiện tại là lúc nào?”

“Còn sớm, người ngủ tiếp một lúc đi.”

“A, đứa nhỏ dói bụng.....” Đóa Đóa thập phần mệt mỏi muốn mở to mắt, nhưng vừa ngẩng đầu, trong lòng bàn tay Chu Tước liền tràn một đạo đậm sương khói màu đỏ, thấy nó lập tức an tĩnh lại, hô hấp đều đều nặng nề ngủ.

Chu Tước đau lòng nhìn nó, trong ánh mắt đều là sự nịch cùng yêu thương. Đúng lúc này, ở cửa bỗng nhiên truyền đến một tiếng “Chi –” bên nhọn vang lên, Chu Tước quay đầu lại, quả nhiên là Tiểu Hồng Tước nhỏ nhỏ, đang lảo đảo đi đến chỗ hắn.

Nhưng vì còn quá nhỏ, cánh của nó chưa thể triển khai, thân mình tròn trịa chỉ có thể dựa vào hai móng vuốt tinh tế mà hành tẩu. Nếu không phải một thân lông mao màu đỏ, thì nhìn qua thì nó cũng giống một Tiểu Ma Tước mới sinh.

Tiếng vang bên nhọn kia chính là do tiểu hồng tước phì phì dùng móng vuốt trảo vào cửa..

Chu Tước đứng dậy ôm nó, đặt nó cẩn thận trong lòng bàn tay, sau đó đường chỉ xẹt qua đầu ngón tay thon dài, vết máu đỏ tươi đọng lại, “Ăn đi.”

Lịch sử từ lâu Chu Tước tộc đều cho tiểu hồng tước ăn máu tươi, tuy rằng tiểu hồng tước là Đóa Đóa sinh, nhưng cho ăn huyết sống chỉ có thể từ Chu Tước.

Không ngờ hôm nay tiểu hồng tước không giống bình thường sẽ vươn cánh chim ngắn nhỏ, ôm lấy ngón tay Chu Tước tham lam mút vào, mà là “Chít chít” Sốt ruột hướng về phía Chu Tước kêu, đôi mắt đen giống như thủy tinh, nháy mắt một cái liên động nước.

“Làm sao vậy?” Chu Tước sờ sờ nó, “Không đói bụng sao?”

Tiểu hồng tước càng nóng nảy, hai cánh nhỏ ra sức đập, nhưng mao ngắn nhỏ nhất thời bay ra, cứ nhiên cũng tràn ra lưu quang nhiều màu.

“Di, có phải..... Đệ đệ lại xảy ra chuyện hay không?”

Tiểu hồng tước “Chít chít” Gật đầu, lại càng không ngừng đập cánh nhỏ, ý tứ nói Chu Tước mau một chút, Chu Tước cũng không dám trì hoãn, niệm bí quyết, xuyên tường mà đi.

Lúc trước Đóa Đóa có thai, hắn nghĩ trong bụng nhất định là tiểu hồng tước, ai ngờ đến ngày sinh, một đạo ngân quang đi xuống, tong bụng tiểu hồ ly lại cho hắn là hai cái kinh hi! Một hài tử nhỏ nhỏ, trong lòng còn ôm một điều dẫn màu đỏ!

Bởi vì dẫn là bán trong suốt màu đỏ thắm, nhìn qua thập phần mát mẻ, chạm vào cũng cảm nhận như vậy. Đầu tiên Chu Tước thật cẩn thận đem điều dẫn trong lòng tiểu hài tử lấy ra, sau đó lại cẩn thận ôm lấy hài tử.

Ai ngờ, tiểu hồng tước kêu tiểu hài tử là đệ đệ.

Tiểu hài tử đó đích thị là hồ ly, nhưng nó ở trong bụng Đóa Đóa, ngày ngày hấp thụ tiên khí thâm hậu từ Chu Tước truyền qua, vốn nên hai người chia đều, nhưng nó dựa vào việc có huyết mạch với Đóa Đóa thân thiết hơn, liền toàn bộ độc chiếm, bởi vậy liền tu thành hình người.

Chu Tước đi theo tiểu hồng tước vào một căn phòng dành cho tiểu hài tử ở, chỉ thấy tiểu hài tử xinh đẹp phần nộn nước mắt nước lưng trông nhìn mình, mà thân thể phì đơ đơ của nó bị kẹt giữa giường với tủ.

Tiểu tử này rõ ràng là ăn no ngủ ngon, nhàm chán nên mới đi loạn chung quanh đến nỗi mắc kẹt thế này.

Chu Tước bất đắc dĩ tiến lên ôm lấy nó, “Sao lại không cẩn thận như vậy?”

Tiểu hài tử được cứu ra, ngón tay bỏ vào miệng, cười khanh khách, gương mặt tuyết trắng, cùng Đóa Đóa tươi cười ngọt ngào giống nhau.

Chu Tước cúi đầu hôn một cái.

“Thử.....” Trên đùi chột chột lạnh, quần của Chu Tước bị tiểu hồng tước làm ướt một vệt dài, mặt hắn không chút thay đổi cúi đầu nhìn lại, đứa con lớn nhất của hắn — tiểu chim hồng tước vẫn như cũ thập phần cố chấp kiên trì dùng hai móng vuốt của nó níu chặt lấy quần áo, từ từ bỏ lên, đôi cánh ngắn ngủn cánh còn đập mạnh khiến gió nổi.

Chu Tước xoay người lại đem tiểu hồng tước đặt trong lòng bàn tay. Tiểu tử kia cũng đói bụng, khiêu khích nhìn thoáng qua tiểu hài tử, sau đó ôm lấy ngón tay Chu Tước hút máu, cái miệng non nớt nhẹ nhàng mút,

từng ngum từng ngum, phát ra tiếng kêu thanh thúy hài lòng, lông tơ ngấn ngủ đỏ thắm trên người cũng đã dựng thẳng lên, run run một chút, thập phần thú vị đáng yêu.

Tiểu hài tử giương mắt nhìn, tay vẫn để trong miệng, cái miệng đỏ bừng hơi mở, nước miếng dọc theo khóe miệng rơi xuống, nhiễm lên áo bào trắng như tuyết của Chu Tước, tạo màu sắc long lánh.

Tiểu hồng tước ghét bỏ nhìn tiểu hài tử một cái, thần khí “Chít chít” Kêu hai tiếng, tựa hồ không thích bộ dáng ngây ngốc hiện tại của tiểu hài tử, cái đầu nhỏ cao ngạo vừa chuyển, lại tập trung tinh lực tiếp túc hưởng thụ điểm tâm của mình. (tiểu hồng tước thật giống cha a~)

Đóa Đóa tỉnh ngủ liền đến nơi này, nhìn thấy bộ dáng của Chu Tước: Một tay ôm một tiểu hài tử đang ngủ say, quần áo trước ngực đã bị nước miếng làm ướt nhẹp, nhìn qua chỗ đen chỗ trắng, thật không đành lòng, mà trong lòng bàn tay kia là tiểu hồng tước, bộ dáng tiểu hồng tước như là ăn no, cái bụng tròn trịa hướng lên trời, miệng hơi hơi mở ra, thở ra một hơi, sau đó theo thói quen vạt vạt lông mao trên đầu, những lông tơ dính ở trên người Chu Tước, có một số còn bay đến chỗ Đóa Đóa đứng.

Đây là Thần Quân nổi tiếng cao ngạo, thanh cao, nghiêm khắc, Lăng Quang Thần Quân – Chu Tước? Đóa Đóa nhìn cười, cẩn thận đem tiểu hồ ly trong lòng Chu Tước trong bế lên, “Vất vả người.”

“Không sao, người ngủ ngon không?” Chu Tước Thần Quân rút cục nhìn không được cúi đầu nhìn vạt áo của mình.

“Ân, rất tốt, mới tỉnh lại, thái dương đều lên tới đỉnh đầu.” Đóa Đóa đem tiểu nhi tử đặt ở trên giường, kéo chăn đắp lên tiểu tử con. “Hồ ly rất sợ lạnh, vạn nhất cục cưng bị đông lạnh thì làm sao bây giờ?”

Mày Chu Tước khê động, “Chắc là nó không sợ lạnh.”

Đóa Đóa bĩu môi, “Sao người biết được, người là hồ ly vẫn là ta nha.”

Như là không đồng ý lời nói của Đóa Đóa, tiểu hài tử vô thức nhăn mày, đôi tay trắng nõn nhỏ bé giãy dụa, sau đó tiêu sái vung lên, khiến cái chăn trên người nó bay đi, một đạo thiên quang màu đỏ theo ngón tay phỉ phỉ của tiểu hài tử phát ra, “Oanh” một tiếng, bốc cháy trong không trung, rất nhanh liền hóa thành khói nhẹ tán đi.

Chu Tước cười khê, ôm lấy Đóa Đóa đang bị một màn này làm kinh sợ không nói nên lời: “Người xem, ta nói đúng, con của chúng ta là hỏa hồ ly.”

“Sao, không có khả năng như thế?”

“Sao lại không có khả năng, phụ thân người có thể nghịch thiên sinh hạ người, người có năng lực đồng thời sinh ra tiểu hồng tước cùng tiểu hồ ly, còn có cái gì là không có khả năng đâu?”

Chu Tước khê mỉm cười đem tiểu hồng tước đang ngủ say trong lòng bàn tay đặt bên người tiểu hồ ly, huynh đệ không giống bộ dáng cùng gối đầu một gối, cùng nhau chảy nước miếng, thỏa mãn thờ khò khè, bộ dáng thú vị vô cùng.

“Được rồi,” Chu Tước ôm Đóa Đóa đi ra ngoài. “Để cho bọn nó ngủ đi, tiểu tử kia ngủ nhiều sẽ tốt cho thân thể.”

“Ngô.” Đóa Đóa gật đầu, nhưng thấy phương hướng Chu Tước mang mình đi thì tuyệt đối hoang mang. “Chúng ta còn trở về phòng sao?”

“Ân, trời còn sớm, còn có thể ngủ một chút.”

“A? Thần Quân..... Người không đi quan tâm một chút chuyện của Vũ tộc sao, còn có biên giới phía nam, đã lâu người không đi tuần tra.” Đóa Đóa ở trong lòng Chu Tước bất an vằn vẹo.

“Không cần quan tâm, Đóa Đóa, thiên hạ thái bình, bớt lo đi.”

“Nhưng là..... Ô..... Ta không cần ngủ, ta..... Không muốn sinh nữa Ô ô.....”

“..... Đóa Đóa..... Ngoan..... Mùa đông ở Vũ tộc lạnh lắm Ngô, người phải cố gắng a.....”

Gió nhẹ, trăm hoa đua đưa, cúi đầu xấu hổ không nói.

Ở nơi ẩm áp, lời yêu thương đút quăng thốt lên, vị ngọt bị làn gió thơm từ từ thổi tan.....
quyển sách hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/to-trung-tinh-chi-ho-li-tieu-bao-boi>